മഹാകവി

പുനംനമ്പൂതിരി

5 Books
1294
275
GOVT. BASIC TRAINING SCHOOL
No. 1294
Date........
KOTTAYAM. KERALA.

വിദ്വാൻ വി. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി,

എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

1294
275
SHERTALLY Kerala State
BOOK DEPOT THURAVOOR

മഹാകവി
പുനംനമ്പൂതിരി

വിദ്വാൻ വി. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി
എം. ആർ. ഏ. എസ്.
തിരുവല്ലാ.

First Edition 1,000 Copies

Publishers
Sri Vilas Press & Book Depot,
Central Station Road,
Trivandrum.

1120
1945

GOVT. BASIC TRAINING SCHOOL
No. ....
Date ....
KOTTAYAM. KERALA.

[*All right reserved*]

വില രൂ. 1–4–0

1294.

സമർപ്പണം

ബ്രഹ്മശ്രീ കെ. എൻ. കേശവൻ
നമ്പൂതിരിപ്പാട് എം. ഏ. ബി. എൽ.
അവർകളുടെ മഹനീയ സമക്ഷത്തിൽ
വിനീതസുഹൃത്തായ ഗ്രന്ഥകാരൻ
സമർപ്പിക്കുന്ന ഉപഹാരം.

തിരുവല്ലാ,
15—7—1121.

GOVT. BASIC TRAINING SCHOOL
No..........
Date..........
...KERALA

GOVT. BASIC TRAINING SCHOOL
Date ....
KOTTAYAM

അവതാരിക

ഒരു കവിത വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനു് അതിൻെറ കവിയുടെ ഊരും, പേരും, നാളും, നേരവും, ജാതിയും, മതവും അറിഞ്ഞിട്ടു വേണമെന്നില്ല. വായിച്ചു രസിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആ കവിയുടെ മറേറാരോ അപദാനങ്ങളെപ്പററി അറിയുന്നതു രസകരമായിരിക്കയില്ലെന്നുമില്ല. കവിയുടെ ലൗകിക നടപടികളും കവിതാവിഷയത്തിലുള്ള കല്പനാശക്തികളും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും പൊരുത്തം പോരാതെ വന്നേക്കാവുന്നതുമാണു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പ്രാചീനന്മാരായ കവികളുടെ കാലദേശാവസ്ഥകളെപ്പററിയുള്ള ഗവേഷണം അതതു സാഹിത്യസമുച്ചയത്തിൻെറ ചരിത്രഗതിയെപ്പററിയും അക്കാലത്തെ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെപ്പററിയും ഏറെക്കുറെ അറിയുന്നതിനും ആ വഴിക്കു അവയ്ക്കു പിന്നീടുണ്ടായ മാററങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളറിവാൻ മാർഗ്ഗദർശകമാകുന്നതിനും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണു്. കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കു് അതീതമായി എന്നും മാററമില്ലാത്ത മനുഷ്യസാമാന്യമനസ്ഥിതിയുടെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഗതിവിഗതികളെ മാത്രം പ്രധാനമായി അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള ലോകോത്തരകവിതകൾ നിർമ്മിച്ചു സർവ്വകാലത്തിലും സർവ്വ സഹൃദയന്മാരേയും ഒരുപോലെ രസിപ്പിക്കാൻ ശക്തന്മാരായ ലോകമഹാ കവികളെപ്പററിയേടത്തോളം മേൽ പറഞ്ഞ സംഗതികൾ അത്ര സംഗതങ്ങളല്ലായിരിക്കാം. എന്നാലും അനന്തരമാത

കാലപ്രവാഹത്തിൽ അങ്ങിനെയുള്ള മഹാകവികൾ വിരലുകൊണ്ടെണ്ണത്തക്കവിധം അത്ര പരിമിതന്മാരാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു പല തരത്തിലും വിശിഷ്ടങ്ങളായ കവിതകൾ നിർമ്മിച്ചു ഓരോ ഭാഷയിലും പ്രത്യേകം പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീന കവികളെപ്പററി നടത്തുന്ന ഗവേഷണം എത്രത്തോളം നിഷ്കൃഷ്ടമായി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായി തീരുന്നതാണല്ലൊ.

പ്രസിദ്ധനായ "പുനം നമ്പൂതിരി"യെപ്പററിയുള്ള ഗവേഷണഫലമായി വിദ്വാൻ, ശ്രീ. വി. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. അവർകൾ നിർമ്മിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ഒരു സംഗ്രഹമോ ക്രമമോ കാണിച്ചു മററു ചിലൎക്കു" ഈ പുസ്തകം വായിക്കാതെ നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതുവാനോ മട്ടിയന്മാൎക്കു മതിൽക്കെട്ടു കടക്കാതെ പുറത്തുനിന്നുതന്നെ സംഗതികൾ എത്താണ്ടു നോക്കിക്കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയെന്നു ഭ്രമം നടിച്ചു മിട്ടുക നടിച്ചു നടക്കുവാനോ തഞ്ചവും തരവും കൊടുക്കുവാൻ ഞാനൊരുങ്ങുന്നില്ല. പുനം നമ്പൂതിരിയെപ്പററി ഇതിന്നുമുമ്പു ഗവേഷണം നടത്തിയിട്ടുള്ള മിക്ക പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങളും യുക്തികളും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ സംഗ്രഹിച്ചു നിപുണമായി നിരൂപണം ചെയ്യുകയും സ്വസിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ ഇനിയും ചിലൎക്കു അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ലെന്നു ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചുപറയുന്നതുമില്ല. എന്തുകൊ

ണ്ടെന്നാൽ തെളിവുകൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം ശേഖരിച്ചു അതിന്നനുസരിച്ചു പരസ്പരവിരോധം വരാത്ത യുക്തികൾ വഴിക്കു ഫലം കണ്ടുപിടിച്ചു സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുക എന്ന മട്ടിലല്ലാ ഇക്കാലത്തെ ഗവേഷണരീതികളധികവും കണ്ടുവരുന്നതു്. മനോരാജ്യംകൊണ്ടു് ഒരു സിദ്ധാന്തം നിമ്മിച്ചു യുക്ത്യാഭാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിവുകളെ ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്നനുസരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണല്ലോ പല ഗവേഷകന്മാരുടേയും നവീനപ്രസ്ഥാനം. നോക്കുക—ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ 'മേദയതിപുനമിന്നും ഭൂരിഭ്രമചക്രവാളം' എന്നതിലെ "ഉം" എന്ന സമുച്ചയവാചകം "ഇതിന്നെത്രയോമുമ്പും" എന്ന സംഗതിയെയല്ലാ സമുച്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തീച്ച് പറവാൻ ആക്കു സാധിക്കും? അപ്പോൾ ചന്ദ്രോത്സവകാരനേക്കാൾ വളരെ പ്രാചീനനാണു പുനമെന്നല്ലേ കിട്ടുന്നതു്? ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ മതി; ഏതെല്ലാം തെളിവുകളുണ്ടോ അതിന്നൊക്കെയും തന്റെ മനോരാജ്യസിദ്ധാന്തത്തിന്നു യോജിക്കുന്നവിധം "ശൃംഗഗ്രാഹ്യ" ന്യായമനുസരിച്ചുള്ള യുക്തികൾ നിമ്മിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ വിഷയത്തെപ്പററിയും ഒന്നിലും പെടാതെ മദ്ധ്യസ്ഥനിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പരിശോധിക്കണമെന്നും അങ്ങനെയുള്ള പരിശോധനയുടെ ഫലമായിട്ടുവേണം പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുവാനെന്നുമാണു വായനക്കാരോടു ഞാനപേക്ഷിക്കുന്നതു്.

ശ്രീതിലകം,
തൃശ്ശിവപേരൂർ,
2-3-1120

ആററൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി,
Ex-Tutor to H. H. The Maharaja
of
Travancore.

മുഖവുര

കാവ്യാസ്വാദനത്തിനു കവിയെപ്പറ്റി വല്ല തുമൊന്നും അറിയണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നു അഭി

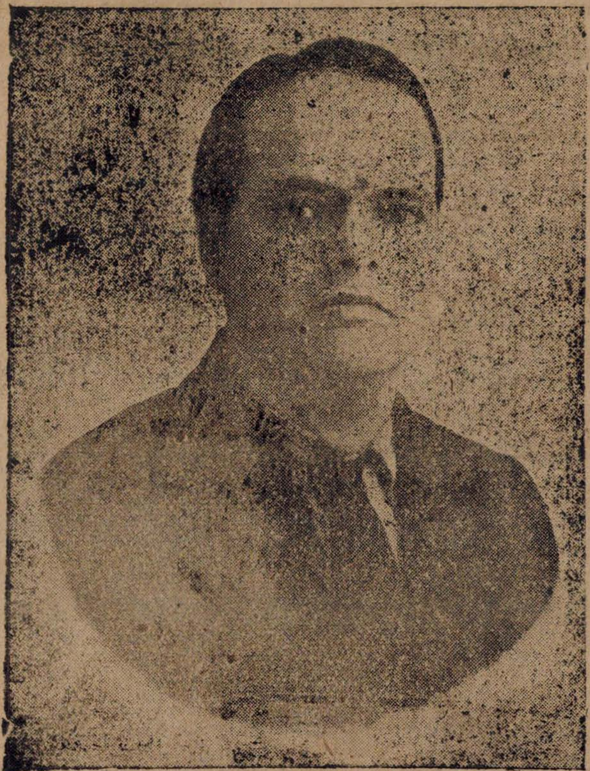

Vidwan, V. Krishnan Namboodiri, M.R.A.S.

GOVT. BASIC TRAINING S... KOTTA...HAM, KER... No.... Date........

പ്രായപ്പെടുന്ന നിരൂപകന്മാരുണ്ടു്. പോരെങ്കിൽ "നവം നവം പ്രീതിമഹോ കരോതി" എന്നും ഉണ്ടല്ലൊ? ആ സ്ഥിതിക്കു, സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ പുരാതനകാലം മുതൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനും, അനേകം നിരൂപണങ്ങൾക്കു വിധേയനും, ആയ പുനം നമ്പൂതിരിയെപ്പററി ഇനി എന്താണു് പറയുവാനുള്ളതു്? ആ പ്രകാരമുള്ള നിരൂപണോപന്യാസങ്ങളും, മലയാള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ വിവരണ ഭാഗങ്ങളും പോരേ പുനത്തിന്റെ ചരിത്രമറിയുവാൻ? എന്നിങ്ങനെ പല പ്രശ്നങ്ങളും സാമാന്യലോകരീത്യാ ആവിർഭവിക്കാവുന്നതാണു്. ഉപന്യാസം, നിരൂപണം മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യപ്രണയികളിൽ പലരും കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു് വല്ല പുതിയ കവിതകളും നോവലുകളുമാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരും സഹൃദയലോകത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. വിശേഷിച്ചു, ഇപ്പോൾ പുരോഗമനസാഹിത്യവാദം മുഴങ്ങിവരുന്ന അവസരവുമാണു്. ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുകയും അച്ചടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വിററഴിക്കുന്നതിനു്; സാഹിത്യലോകത്തിൽ ചിരശ്രുതിലബ്ധികൃതന്മാരല്ലാത്തവർക്കു ക്ലേശം വളരെ കൂടുതലുമാകുന്നു. പ്രശ്നങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഇങ്ങനെ പല വിധത്തിൽ വിഷമിപ്പിക്കുമ്പോൾ, കടലാസ്സിനു ദുർഭിക്ഷവും നിയന്ത്രണവും മഷി മുതലായവയ്ക്കു വിലക്കൂടുതലും കൂടിയുള്ളപ്പോൾ, ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്തിനാണു് പ്രസിദ്ധീകരണസംരംഭത്തിലേർപ്പെട്ടതു്? ഇതിനെല്ലാം സമാധാനം പറയുകയെന്നുള്ളതു ക്ഷണസാദ്ധ്യമല്ല. സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അനിഷേധ്യമായ സ്ഥാനമഹി

മയുള്ളവരും പുരാതനരും ആയ മഹാത്മാക്കളുടെ ചരിത്രം കഴിയുന്നത്ര പഠിക്കുകയും അപ്രകാരമുള്ള ചരിത്രങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി പ്രകാശിതമായിട്ടുള്ളവയെ സമാഹരിച്ചു ചർച്ചചെയ്തു ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർക്കുകയും ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി കൈരളീമാതാവിനെ ആരാധിക്കുകയും സഹൃദയലോകസഖിത്വം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നുള്ളത്ര രസകരമായ ഒരു ജീവിതവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. വിശിഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ ആസ്വാദിക്കുമ്പോൾ തൽകവിയെപ്പറ്റി അറിയുവാനുള്ള ഒരു അഭിരുചിയുണ്ടാവുക സാധാരണ ലോകസ്വഭാവവുമാണ്. കേരളസാഹിത്യത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായ എല്ലാ മഹാത്മാക്കളെപ്പറ്റിയും പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും അതിനുള്ള ശ്രമം പ്രായേണ അപ്രായോഗികമായിത്തീർന്നിട്ടുമല്ലോ. തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദർ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ ആദിയായ മുഖ്യം ചിലരെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. കണ്ണശ്ശന്മാരെപ്പറ്റി 'നിരണം കവികൾ,' എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഞാൻ രചിക്കയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. എന്നാൽ മണിപ്രവാളക്ഷേത്രത്തിലെ സജീവപ്രതിഷ്ഠയായ പുനംനമ്പൂതിരിയെ പരാമർശിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലോ. എന്നിരുന്നാലും തൽകൃതികളും തിരുവാണാക്കശേഖരങ്ങളുമായിട്ടുള്ള പുരാതന ചരിത്രവസ്തുതകളിൽ കൈവയ്ക്കുന്നതും തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതും തുലോം പ്രയാസമായിട്ടുള്ള കാര്യമാകുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ വിരളവുമല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കു

കയും അവ പാരായണവിധേയമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവസരങ്ങളിൽ കവിയുടെ ആത്മീയജ്യോതിസ്സ് അതോടൊത്തു് അപ്രത്യക്ഷമായി വിളങ്ങുമെന്നുള്ള തത്വമനുസരിച്ച്, ഭാഷാരാമായണാദിചമ്പൂക്കൾ ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ പുനംനമ്പൂതിരിയുടെ ആത്മീയജ്യോതിസ്സും സഹൃദയഹൃദയവേദിയിൽ പ്രകാശിക്കുമെങ്കിൽ;—

"മഹാജനങ്ങൾക്കു രസിക്കുമെങ്കിലീ-
മമ ശ്രമം നിഷ്ഫലമല്ല കേവലം"

എന്നു വിനീതമായി പറയുവാനുള്ളു.

ഇന്നത്തെപ്പോലെ അച്ചടിഏർപ്പാടുകളോ കവികളെപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾ എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളോ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ നടപ്പില്ലായിരുന്നു. കവികൾക്കാകട്ടെ തങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന യാതൊരു വിവരങ്ങളും സ്വകൃതികളിൽ കാണിക്കുന്നതും അത്ര പതിവില്ല. ജീവചരിത്രങ്ങളെ പരാമർശിച്ച്, കേട്ടുകേട്ടു പഴകിയതും, വക്താക്കളുടെ മനോധർമ്മമനുസരിച്ച് രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചതും, ആയ ഒരുതരം ഐതിഹ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് പരസ്പരദേശങ്ങളിൽ പുരാതനകാലംമുതൽക്കേ പ്രചാരത്തിലുള്ളതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു സൂക്ഷ്മവിവരണം പലപ്പോഴും അശക്യമായിത്തീരുകയെന്നുള്ളതു് കേവലം സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഓരോരുത്തരുടേയും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള അറിവിൽപെട്ട കാര്യങ്ങളും ചിതലിനും മററും ആഹാരമായതിനുശേഷം അങ്ങിങ്ങായി കണ്ടുകിട്ടുന്ന രേഖകളും യുക്തിപൂർവ്വമായ വിചിന്തനങ്ങളുമാണു അർവ്വാചീനക്ക് ഏതാദൃശവിഷയങ്ങളിൽ ശരണീകരണീയ

മായിട്ടുള്ളതു്. എന്നിരുന്നാലും ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം സാമഗ്രികളെല്ലാം പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ വിശ്വാസം. അവയിൽനിന്നും എടുത്തു ചേർക്കാവുന്ന വിവരങ്ങളിൽ ചിലതു വിസ്തരഭയത്താൽ സംഗ്രഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗ്രഹണംകൊണ്ടു് അസ്പഷ്ടത വരാതിരിക്കാൻ ആവും വിധം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഏതു വിധേനയും പ്രസ്തുത ചരിത്രം സംബന്ധിച്ചു മുൻഗാമികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുള്ള രേഖകളും എനിക്കു സർവ്വപ്രകാരേണയും മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളും ആലംബനങ്ങളും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കയും ഈ സന്ദർഭങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും വെളിവാകുന്നതാണെന്നു സഹൃദയലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.

എന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി സദയം പരിശോധിക്കുകയും ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു തരികയും കാര്യസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്നു് എന്നെ കൃതാർത്ഥമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്ത മഹാപണ്ഡിതനും അഭിവന്ദ്യനിരൂപകനും ആയ ശ്രീ. ആററൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി അവർകളോടു് എനിക്കുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ കൃതജ്ഞത സബഹുമാനം ഇവിടെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ മാന്യമാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിനർഹനും ഉത്തമസഹൃദയനും ആയ ഡിസ്ട്രിക്ററ് മുൻസീഫ് കുമാരമംഗലസ്സുമനയ്യൂർ

ബ്രഹ്മശ്രീ: കെ. എൻ. കേശവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് എം. എ. ബി. എൽ. അവർകൾക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിക്കുന്നതിന് സദയം അനുമതി നൽകിയതിൽ എനിക്ക് അപരിമിതമായ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥരചനയും പ്രസിദ്ധീകരണവും സംബന്ധിച്ച് എനിക്കാവശ്യമായ സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുതന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ മഹത്തുക്കളോടും എനിക്കുള്ള അകൈതവമായ കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തിരുവല്ലാ.
15-8-121.

V. Krishnan Namboodiri,
Author.

അനുക്രമണിക

ഒന്നാംപ്രകരണം

1. ആമുഖം. 2. ജീവിതകാലവും പേരും. 3. അരക്കവിസ്ഥാനം. 4. നമ്പൂതിരിയോ നമ്പൂരിയോ ?

രണ്ടാംപ്രകരണം

1. ഭാഷാചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങൾ. 2. പുനംകൃതികൾ. 3. പുനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

മൂന്നാംപ്രകരണം

1. സാഹിത്യസേവനം. 2. ഉപസംഹാരം.

മഹാകവി പുനംനമ്പൂതിരി

ഒന്നാംപ്രകരണം

I

ആമുഖം

"അധികോമള മഞ്ജുഗിരഃ കവയഃ
കവയന്തു വയന്തു ന താൻ വിനമഃ.
പുളകോൽഗമകാരി വചഃ പ്രസരം
പുനമേവ പുനഃ പുനരാസ്തുമഹേ"

വിഖ്യാത് കവിമൂർദ്ധന്യനും പരദേശീയനും ആയ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പുനത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രശംസാപത്രം ഇങ്ങനെയാകുന്നു.

"പുനം ചമയ്ക്കുന്ന ചില ശ്ലോകമെല്ലാം—
മനത്തുൾ ചൊല്ലീട്ടിഹ കേൾപ്പതിനോ ഞാൻ.
മനം തിരണ്ടീടെഴുമിക്ഷുഖണ്ഡാത്—
കിനിഞ്ഞ പൂന്തേനൊഴുകുന്ന പോലെ."

ഇതു മറ്റൊരു കവി നൽകിയ സാക്ഷ്യപത്രം. മണിപ്രവാളഭാഷയും സാഹിത്യവും പ്രചാരത്തിൽ വന്നുതുടങ്ങിയ പുരാതനകാലത്ത് കൈരളീസേവനം നിർവ്വഹിച്ച

വിജയപതാക പാറിച്ച കവിവരേണ്യനാണ് പുനംനമ്പൂതിരി. അതേ; മണിപ്രവാള ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും സൗവർണ്ണദശയിലെത്തിച്ച മഹാനത്രേ അദ്ദേഹം. കൊല്ലവർഷം ഏഴാം ശതകത്തിൽ പ്രോജ്ജ്വലമായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ട് പതിനെട്ടരക്കവിസദസ്സ്, ഉദ്ദണ്ഡപ്രഭൃതികളുടെ സാഹിത്യ പര്യടനം, ഇവയെല്ലാം കേരളചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവയാണ്. ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ ആരംഭണോദയവേളയും അന്നുതന്നെ. ആ കാവ്യശാഖയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പുനംനമ്പൂതിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസവന്നഫലങ്ങളായ ചമ്പുക്കൾക്കും ഗണനാർഹമായ സ്ഥാനം നിരൂപകലോകം നൽകിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ ഇല്ലം വടക്കെ മലബാർജില്ലയിൽ 'ക്രുഞ്ഞാപറമ്പ്' എന്ന സ്ഥലത്താണ്. ആ ഇല്ലം ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. നമ്മുടെ കവി ആ തറവാട്ടിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. ബാല്യം, വിദ്യാഭ്യാസം ഇവയെപ്പററി പറയത്തക്ക അറിവുതരുന്ന യാതൊരു രേഖയും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും പുരാതന കാലത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പതിവനുസരിച്ച് സ്ഥ്യപുരുഷനും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യം യഥാകാലം സമ്പാദിച്ചു എന്ന് അനുമിക്കാം. കവിതയെഴുത്തിലും അദ്ദേഹം ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നിരിക്കണം.

2. ജീവിതകാലവും ദേശം.

പുനത്തിന്റെ ജീവിതകാലവും ദേശം നിരൂപകലോകത്തിൽ വലിയ കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയാക്കിയിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളാണ്. പുരാതന കാലത്തെ കവികളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ നിരൂപകലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുക പതിവുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് 'ചന്ദ്രോത്സവ'മെന്ന പ്രാചീനമണിപ്രവാളകാവ്യം. ആ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ സംസ്കൃതകവികൾക്കു പുറമെ ചില ഭാഷാകവികളേയും തൽക്കർത്താവ് സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ സ്തുത്യരായ കവികൾ ആ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണകാലത്തോ അതിനു മുമ്പോ ജീവിച്ചിരുന്നവരായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. നമ്മുടെ ഭാഷയുടേയും കവികളുടേയും പുരാതന ചരിത്രം അറിയുന്നതിനും പറയത്തക്ക പ്രാമാണ്യം അർഹിക്കുന്ന രേഖകൾ കണ്ടുകിട്ടാത്ത ഗവേഷകർ വിഷമിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയെങ്കിലും ചിലതു ലഭിക്കുന്നതു ഗണനാർഹമാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു രേഖയുടെ സ്ഥാനം ചന്ദ്രോത്സവത്തിനു ഉണ്ട്. പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിൽ രണ്ടു പദ്യങ്ങളിലായി പുനത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"മദനസമരസമ്മർദ്ദാന്തരോൽഭൂതകാന്താ-
മണിതമധുരമാധുര്യൈകവംശപ്രസൂതൈഃ
മധുമദമണമോലും ഗദ്യപദ്യൈരനേകൈ-
ർമ്മദയതിപുനമിന്നും ഭൂമിഭൃച്ചക്രവാളം
മധുമൊഴിപുനമെന്നാനൽക്കവീന്ദ്രേണ-
സാരസ്യതാപരിമളമോലും പദ്യഭേദൈരനേകൈഃ

പകലിരവു വളർത്തിസ്തൂയമാനാപദാനാ–
മധുരകവിഭിരന്യൈരനപിതാരാഘവാദ്യൈഃ"

ഇവയാണു് ആ പദ്യങ്ങൾ. ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു് മേൽപത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയായിരിക്കണമെന്നും, "മദയതിപുനമിന്നും" എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ടു് ചന്ദ്രോത്സവനിർമ്മാണകാലത്തു് പൂന്താനം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കരുതണമെന്നും, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ രാജശ്രീ പി. കെ. നാരായണപിള്ള കൃഷ്ണഗാഥാനിരൂപണത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതനുസരിച്ചു കൊല്ലവർഷം 735 മുതൽ 841 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന മേൽപത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലികൻ എന്ന നിലയിൽ പൂന്താനത്തിന്റെ ജീവിതകാലം കൊല്ലവർഷം എട്ടാം ശതകമാണെന്നുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ കാണുന്ന "വിരസമതചികിത്സ്യംവമ്പെഴുംനമ്പിയാലും" എന്ന പ്രയോഗം ആസ്പദമാക്കിയാണു് സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ആ കാവ്യത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം മേൽപത്തൂർ ഭട്ടതിരിക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആ ഒരു പ്രയോഗംമാത്രം ആധാരമാക്കി കർത്തൃത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു സംഗതമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മേൽപത്തൂർ ഭട്ടതിരി കേരളീയനായ ഒരു സംസ്കൃതകവിയായിരുന്നല്ലോ. പരമഭക്തനായ പൂന്താനം നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകൾ 'ഭാഷാകവിത'യെന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം ഗണിക്കാതിരുന്നുവെന്നും മററും പ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യവുമുണ്ടു്. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ 'പച്ച ശൃംഗാര'വും മേൽപത്തൂർ ഭട്ടതിരിയെ തൽകർത്തൃത്വത്തിൽനിന്നും അകററിനിറുത്തുന്നതിനു കാരണമായിരിക്കുന്നുവെന്നും

പറയാം. മേല്പുത്തൂര[illegible]ക്കപ്പെട്ട ചന്ദ്രോത്സവവാക്യംകൊണ്ടു കവിയുടെ വാതരോഗൈക്യമാണ സൂചിതമാകുന്നതെന്നു എങ്ങനെ പറയാൻ കഴിയും? വിശിഷ്യ, ഭട്ടതിരി അദ്ധ്യസ്തവിദ്യനായതോടുകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു വാതരോഗം പിടിപെടുകയും രോഗാരംഭവേളയിൽതന്നെ തൽശമനാർത്ഥം ഗുരുവായൂർക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജനമിരുന്നു സംഗ്രഹഭാഗവതമായി 'ശ്രീമന്നാരായണീയം' രചിച്ചു 'ആയുരാരോഗ്യസൗഖ്യം' നേടുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ മറ്റൊരു ഐതിഹ്യം. ആ പ്രകാരം പൂർണ്ണാരോഗ്യവാനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹത്തെ ചന്ദ്രോത്സവകർത്തൃത്വസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി വീണ്ടും വാതരോഗിയാക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഇനി ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ സ്തുതികൾ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മേൽപത്തൂരിന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ ശ്രീഗുരുവായൂർ പുരേശനേയാകട്ടെ, ഗുരുവായ അച്യുതപ്പിഷാരടിയേയാകട്ടെ സ്തുതിച്ചുകാണുന്നില്ല. 'ഹരികന്യാ' പുരവാസിനിയായ ദേവിയേയും ഭാഷാകവിയായ പുനത്തിനേയും സ്തുതിക്കാമെന്നും, 'ഭാസവിലാസവിലോല'നായ 'മുരാരി'യെ വിട്ടുകളയാമെന്നും ഭക്താഗ്രേസരനായ ആ കവിമൂർദ്ധന്യൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തുമെന്നു സഹൃദയർക്കു വിചാരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. അതിനാൽ ചന്ദ്രോത്സവകർത്തൃത്വം വേറെ ആർക്കു നൽകണം? ചില നിരൂപകന്മാർ ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വം ചേലപ്പറമ്പു നമ്പൂതിരിക്കും മറ്റുചിലർ പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാരിൽ ഏതോ ഒരാൾക്കും ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും 'അരിയന്നൂർ' ദേശിയനായ ഒരു കവിയായിരിക്കണം ഇതിന്റെ കർത്താവെന്നുമാത്രമേ അനുമാനിക്കാൻ തല്ക്കാലം

മാഗ്ഗംകാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ നിമ്മാണകാലം ഏതാണു്? "തന്ത്രസമുച്ചയത്തിന്റേയും ശങ്കരകവിയുടേയും കാലത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രോത്സവം ഉദ്ദേശം കൊല്ല വർഷം 600-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് എഴുതിയ കവിതയായി സ്വീകരിക്കുന്നതാണു്. ന്യായമായി തോന്നുന്നുള്ളൂ" എന്നും, തുടന്നു്, "തെളിവുകളുടെ ബലാബലം നോക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രോത്സവത്തെ ആറാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിലോ ഏഴാം ശതകത്തിന്റെ ആദിയിലോ ഉള്ള ഒരു കാവ്യമായിട്ടാണു് സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്" എന്നും ഡാക്ടർ, സി. കുഞ്ഞൻരാജാ അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ "മദയന്തിപുനമിന്നും" എന്ന ശ്ലോകത്തിലുള്ള "ഇന്നും" എന്നതിനു് 'ചന്ദ്രോത്സവനിമ്മാണകാലത്തും' പുനം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു് എന്നു് അത്ഥം കല്പിക്കുന്നതാണു് സംഗതമെന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു പുനത്തിനു് ചന്ദ്രോത്സവനിമ്മാണകാലത്തു് വാർദ്ധക്യമായിരുന്നെന്നും കരുതാം. എന്നാൽ 'ഇന്നും' എന്നതിനു് ചന്ദ്രോത്സവകാലത്തു പുനം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നത്ഥം നൽകേണ്ടതില്ലെന്നും, അതിനു വളരെക്കാലംമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നയാളാണു് പുനമെങ്കിലും ചന്ദ്രോത്സവരചനാകാലത്തും സ്വ കവിതകൾകൊണ്ടു ഭൂചക്രവാളത്തെ മദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ബഹുമാനസൂചകമായി ചന്ദ്രോത്സവകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കയാണെന്നും ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഉത്തമ കവികളുടെ കവിതകളും തദ്വാരാ അവരുടെ അന്തരാത്മാവും എക്കാലത്തും ഭൂചക്രവാളത്തെ മദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. ആറ്റൂ

പോലെ ചന്ദ്രോത്സവകാരൻ പുനത്തിനെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കയില്ലേ? ഈ മതം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ ഉൽപത്തികാലം നിൎണ്ണയിക്കുക കുറെക്കൂടി വിഷമമാകും. അതിന് ഒരു പ്രാചീനരേഖയെന്നുള്ള സ്ഥാനത്തിനു ബലം കുറയുകയും ചെയ്യും. എന്നുതന്നെയല്ല പദ്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഗതി നോക്കുന്നതായാലും 'ഇന്നും' എന്നതുകൊണ്ടു് പുനം അക്കാലത്തും ഗദ്യപദ്യങ്ങളെഴുതി രസിപ്പിക്കുന്നു എന്ന അൎത്ഥമാണു് തോന്നുന്നതു്. അതിനാൽ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായത്തോടു് ഇവിടെ വിയോജിക്കുവാനേ നിവൃത്തി കാണുന്നുള്ളൂ.

പുരാതനഭാഷാചമ്പൂകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'നീലകണ്ഠൻ' എന്ന ഒരു കവിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും പുനവും ഒരാളാണെന്നു ശ്രീ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മ രാജ അവൎകൾ 'ചെല്ലൂർ നാഥോദയം' ചമ്പുവിന്റെ അവതാരികയിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുനത്തിന്റെ ജീവിതകാലവും പേരും നിൎണ്ണയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രസ്തുത അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാംഗത്യംകൂടി ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "പുനവും നീലകണ്ഠനും ഭിന്നകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന രണ്ടു കവികളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന ഏതുതെളിവിനെക്കാളും പ്രാബല്യം അവരുടെ ഐക്യത്തെ വെളിവാക്കുന്നതിനു ചമ്പുക്കളുടെ അന്യോന്യബന്ധസ്വഭാവത്തിനുണ്ടു്." ചെല്ലൂർ നാഥോദയത്തിലും രാമായണം, ഭാരതം ഈ ചമ്പുക്കളിലും ഒരേ പദ്യങ്ങൾ തന്നെയും ചുരുക്കം ചിലതു് അല്പമായ ഭേദത്തോടുകൂടിയും കാണുന്നുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. ഇപ്ര

കാരമുള്ള ഈ ഐകകർത്തൃത്വം "നീലകണ്ഠ കവിയുടേ-
തെന്നു സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രബന്ധത്രയത്തിനു
(തെങ്കൈല നാഥോദയം—ചെല്ലൂർ നാഥോദയം—നാരാ
യണീയം) മററു ചില പമ്പുക്കളോടും വിശേഷേണ
അവയിൽ രാമായണ ഭാരതങ്ങളോടും ബന്ധംസിദ്ധിച്ചിരി
ക്കുന്നു എന്നതാകുന്നു. ഈ ബന്ധം അവിചാരിതമായി
സംഭവിച്ചതെന്നോ ഒരു കവിയുടെ "സർവ്വനിബന്ധന
ഫത്തൃത്വം" കൊണ്ടുവന്നു ചേർന്നതെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ
അന്യനായ ഒരാൾ ഒരു കൃതിയിൽ നിന്നു് ഏതാനും
ഭാഗങ്ങൾ മറെറാന്നിലേയ്ക്കു പകർത്തിയെഴുതിയതുകൊണ്ടു
സിദ്ധിച്ചതാണെന്നോ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു യാതൊരു
നിവൃത്തിയുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇവയെല്ലാം ഏകകർത്തൃ
കങ്ങളായ കൃതികളാകുന്നു എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം"
കോഴിക്കോട്ടുണ്ടായിരുന്ന പതിനെട്ടരക്കവി സദസ്സു പുനം
ഉദ്ദണ്ഡൻ മുതലായവരുടെ കാലത്തുതന്നെ പിരിഞ്ഞു.
ഇതിനുകാരണമായതു് അന്നു വാണിരുന്ന മാനവിക്രമ
ഭൂപൻെറ ദിവം പ്രാപ്തിയാണു്. അതോടുകൂടി പുനം
നമ്പൂതിരി, കോലത്തുനാട്ടു രാജാവിനേയും പിന്നീടു
കൊച്ചീ രാജാവിനേയും ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കണ
മെന്നും; രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ശത്രുത—അക്കാലത്തു
കൊച്ചിയും കോഴിക്കോട്ടും തമ്മിൽ കലഹിച്ചുകൊണ്ടി
രുന്നുവെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും
—കവികളുടെ സേവനത്തിനു ബാധകമായില്ലെന്നുള്ള
തിനു് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ ജീവചരിത്രം തെളിവാ
ണെന്നും, അതായതു് നമ്പ്യാർ ആദ്യം ചെമ്പകശ്ശേരി
രാജാവിനേയും ആ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്ത
തു മുതൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനേയും ആശ്രയിച്ചു

പാത്രമെന്നുള്ളതും മററും തെളിവാണെന്നും; നമ്പൂതിരിക്കവികൾ ഇല്ലപ്പേരുകൊണ്ടും പേരുകൊണ്ടും രണ്ടു പ്രകാരത്തിലും പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് കേരള സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകാവുന്നതാണെന്നും, ആകയാൽ പുനം എന്നതു് ഇല്ലപ്പേരും നീലകണ്ഠൻ എന്നുള്ളതു് പേരും ആയി പരിഗണിക്കപ്പെടണമെന്നും മററും ശ്രീ. രാജരാജവൎമ്മരാജ അവർകൾ സമൎത്ഥം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. തെങ്കൈലനാഥോദയാദി ചമ്പുക്കളുടെ കൎത്താവു് ഒരു നീലകണ്ഠകവിയാണെന്നുള്ളതിനു തൎക്കമില്ല.

"വിദ്യാവല്ലഭ, നീലകണ്ഠ, സുകവേ,-
ചെല്ലൂരനാഥോദയം
ചിത്രം പണ്ടു കൃതം പുനശ്ചരചിതം-
നാരായണീയം ത്വയാ
അദ്യൈവാരഭതാം ഗിരാമമലാവാൻ-
തെങ്കൈലനാഥോദയ-
പ്രത്യഗ്രാഖ്യകലൻ ബന്ധുര ഗുണം-
ബന്ധം പ്രബന്ധോത്തമം"

എന്നു തെങ്കൈലനാഥോദയം ചമ്പുവിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യമാണ് ഈ അഭിപ്രായത്തിനാധാരം. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിധം രാമായണഭാരതാദി ചമ്പുക്കളിൽ നിന്നും ചെല്ലൂർനാഥോദയത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നീക്കിയാൽ ആ കാവ്യം മുഴുവൻ ശുഷ്കമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അവ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ നീലകണ്ഠകവി മിക്കവാറും ഒരു പകൎപ്പു

ഴുത്തു കാരനുമാകും. ഇങ്ങനെയാണ് ആ കാവ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയെങ്കിലും നീലകണ്ഠനും പുനവും ഒരാളാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുക പ്രയാസവുമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മററു ചില നിരൂപകമതങ്ങൾകൂടി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കോഴിക്കോട്ടു പതിനെട്ടരക്കവി സദസ്സ് എത്ര കാലം നീണ്ടുനിന്നുവെന്നും അതു പിരിയുവാനുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നും സദസ്സു പിരിഞ്ഞശേഷം ആ കവികളുടെ ഗതി എന്തായിരുന്നുവെന്നും ശരിയായി വെളിവാക്കുന്ന രേഖകളൊന്നും ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടാതെയാണിരിക്കുന്നത്. പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ ജീവചരിത്രം സംബന്ധിച്ചും ഈ അവസ്ഥയാണുള്ളത്. മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം പുനവും നീലകണ്ഠനും ഒരാളാണെന്നുള്ള അനുമാനം ശരിയാണെങ്കിൽ രാമായണാദി മനോഹര ചമ്പുക്കളുടെ പേരുകൂടി ഉപോദ്ഘാതപദ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? രാമായണ ചമ്പുവും മററുംപിന്നീടു രചിച്ചതാണെന്നോ അഥവാ അതിന്റെ കർത്താവു പുനമല്ലെന്നോ കരുതാനും നിവൃത്തിയില്ല. നീലകണ്ഠകവിയിലെന്നപോലെ പകർപ്പെഴുത്തുസമ്പ്രദായം പുനം നമ്പൂതിരിയിലും ഏറെക്കുറെ ആരോപിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പകർത്തിച്ചുക്കുന്നരീതി അത്ര സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടായെന്നു സംശയമാണ്. 'നീലകണ്ഠന്റെ കൊച്ചിരാജപരമ്പര" എന്ന പേരിൽ ശ്രീരാമപ്പിഷാരടി അവർകൾ എം. എ. എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനവും അതിനു മഹാകവി; ഉള്ളൂർ അവർകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു മറുപടിയും ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തെങ്കൈലനാഥോദയം, ചെല്ലൂർനാഥോദയം, രാജരത്നാവലീയം ഈ ചമ്പുക്കളും രാമവർമ്മവിലാസം നാടകവും മററും ആസ്പദമാക്കിയാണു് ശ്രീ പിഷാരടി അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാമവർമ്മവിലാസം നാടകത്തിലെയും രാജരത്നാവലീയം ചമ്പുവിലെയും നായകൻ ഒരാൾ—രാമവർമ്മ—തന്നെയാണു്. ഈ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന 'ബാലകവി'യാണു് രാമവർമ്മവിലാസം എന്ന ഒരു നാടകം രചിച്ചതു്. അതുപോലെ രാജരത്നാവലീയകാരനും ആ സദസ്സിലെ ഒരംഗമായിരുന്നിരിക്കണം. തെങ്കൈലനാഥോദയത്തിലെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന രാജവംശപരമ്പരയിൽ പെട്ട വീരകേരളവർമ്മ ചിരകാലം രാജ്യം ഭരിച്ച മഹാരാജാവാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണമാണു് നീലകണ്ഠകവി തെങ്കൈലനാഥോദയം എഴുതിയതു്. പ്രസ്തുത ഉപോദ്ഘാതപദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കാം.—

"മനുകുലമണിദീപൗ തത്രപുത്രാവഭൂതാം
മഹിതഗുണനിധാനൗ രാമവർമ്മാഭിധാനൗ
പ്രതിഭടമദകാരിപ്രൗഢസംഹാരസിംഹൗ
സലിലനിധിഗഭീരൗ ദ്വൗ മഹീപാലവീരൗ"

ഇതിൽ രണ്ടു രാമവർമ്മമഹാരാജാക്കന്മാർ.

"തദനുവിപുലവൈദുഷീനിധാനം—
മനുജവരോജനി തത്ര ഗോദവർമ്മാ

അഗണിതഗുണശേവധിശ്ശമമദ്ധ്യേ
രവിസദൃശോ രവിവൎമ്മനാമധേയഃ"

തുടൎന്നുള്ള ഈ പദ്യത്തിൽ ഗോദവൎമ്മ രവിവൎമ്മ എന്നു രണ്ടു മഹാരാജാക്കന്മാർ.

"ആവിർബഭൂവ തദനന്തരമാവിഭുഗ്ന-
ഭ്രൂവല്ലിവിഭ്രമവശംവദ വിശ്വലോകഃ
സാവത്രവംശതിലകസ്ത്രിദശേന്ദ്രധാമാ-
ശ്രീവീരകേരള ഇതി ക്ഷിതിപാലചന്ദ്രഃ"

ഇങ്ങനെ വീരകേരളവൎമ്മ മഹാരാജാവു്. ഇദ്ദേഹത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കൃതഗദ്യം കഴിഞ്ഞു്,—

"തൽക്കാലചതുരന്തഭൂമിവലയ-
പ്രാകാശ്യഹേതോന്നൃണാം-
മുദ്രികൈതസ്സുകൃതൈസ്സുരോരുഹഭവാ-
സങ്കല്പിതസ്സാദരം
പ്രൗഢശ്രീരുദിയായ പുണ്യദിവസേ
കശ്ചിത് കുമാരാത്മനാ
മാടക്ഷ്മാപതിവംശരമ്യശിഖരേ-
മാണിക്യദീപാങ്കുരഃ.

കാന്തിം കാഞ്ചനമൂൎത്തിധാരിമദന-
പ്രഖ്യാം പ്രവീരശ്രിയം
പ്രേന്ധാനാമപി ചിത്തവൃത്തിമതിഗം-
ഭീരപ്രിയം ഭാവുകാം
ക്ഷാന്തിം നിസ്തുഷവൈദുഷീഞ്ച നിതരാം-
ബിഭ്രന്നരേന്ദ്രാൎഭകേ

സ്സാന്ദ്രാവിഷ്കൃതദിവ്യലക്ഷണപരീ-
താത്മാഭ്യവാത്സീദസൌ
സാമ്രാജ്യാധികൃതോ വയസ്യപിനവേ-
ശ്രീരാമവർമ്മാഭിധോ
രാജേന്ദ്രസ്സഹഗോദവർമ്മസഹജേ-
നാക്രമ്യവർഗ്ഗംദ്വിഷാം
കൃത്വാ ദാനവരം തുലാദ്യപുരുഷം-
വാരാണസീസന്നിധൌ
സമ്പ്രാപ്തശ്ശിവലോക മസ്യാനുജോ-
പ്യാഗമ്യരാജേശ്വരാൻ”

ഇവിടെ രാമവർമ്മ ഗോദവർമ്മ എന്നു രണ്ടുമഹാരാജാക്കന്മാർ തുടന്നു മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു്-

“തദനന്തരമനന്തരായരമണായ നാനാഗുണ
പ്രഭാവജിത രാഘവോ വിഹിതലാഘവോ
വൈരിണാം
ശശാസ വിധിവന്മഹീം ഗുണമഹീയസിംപൂരയൻ
യശോ ജഗതി വീരകേരള ഇതിപ്രതീതോനൃപഃ”

ഇതിൽ ഒരു വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവു്. ഇങ്ങനെ വംശാവലികഴിഞ്ഞു് കവി, തന്റെ കാര്യംപറയുന്നു. അതാണു് മുമ്പു് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട “വിദ്യാവല്ലഭ,” എന്ന പദ്യം. ഇതിൽ “സാമ്രാജ്യാധികൃതോ” എന്നപദ്യത്തിൽ കാണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാമവർമ്മയാണു് രാജരത്നാവലിയം ചമ്പുവിലേയും രാമവർമ്മവിലാസം നാടകത്തിലേയും നായകൻ. ഒടുവിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വീരകേരളവർമ്മയാണു് നീലകണ്ഠകവിയുടെ ആജ്ഞാകരൻ.

പൂർവ്വോക്തമായ വംശാവലി; കൊച്ചീരാജ്യ ചരിത്രം തൃപ്പൂണിത്തുറക്ഷേത്ര ഗ്രന്ഥവരി, ഗോശ്രീനഗരവർണ്ണന പ്രബന്ധം, രാമവർമ്മവിലാസം നാടകം, ചിദംബരം നടരാജക്ഷേത്രത്തിലെ ശിലാരേഖ ആദിയായ അനവധിപ്രാചീനരേഖകളും പരിശോധിച്ച് വീരകേരളവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ജീവിതകാലം 14 വർഷത്തെ രാജ്യഭാരത്തിനു ശേഷം കൊല്ലവർഷം 799 മീനത്തിൽ അവസാനിച്ചതായി മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുദീർഘമായ വാദപരമ്പരകളിൽ വ്യക്തമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു, പൂനം നമ്പൂതിരി കോഴിക്കോട്ടു പതിനെട്ടരക്കവിസദസ്സിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്നുവെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിനു പക്ഷാന്തരമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും പൂനവും നീലകണ്ഠനും ഭിന്നകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന രണ്ടു കവികളാണെന്നു പരിഗണിക്കുന്നതാണ് സംഗതമായിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ കോഴിക്കോട്ടു കവിസദസ്സിന്റെ കാലമേതെന്നും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരസ്പരസാദൃശ്യം ഏകകർത്തൃത്വസ്ഥാപനത്തിനു ആലംബമായിക്കരുതാവുന്നതാണോ എന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ കാര്യങ്ങൾകൂടി പരിശോധിക്കാം.

കോഴിക്കോട്ടു പതിനെട്ടരക്കവിസദസ്സിലെ ഒരംഗമായിരുന്ന ചേന്നാസ്സുനമ്പൂതിരി സ്വകൃതമായ തന്ത്രസമുച്ചയത്തിൽ;—

"കല്യബ്ദേഷ്വതിയൽ സുനന്ദനയനേ-
ഷ്വാബ്ധിസംഖ്യേഷ്വയം
സംഭൂതോ ഭൃഗുവീതഹവ്യമുനിയുങ്-
മൂലേസവേലാനയേ

പ്രാഹുശ്ച സ്വജയന്തമംഗലപദേ-
ഽസൗ സോമനാരായണഃ
സോയം തന്ത്രമിദം വ്യധാത് ബഹുവിധോ-
ദ്ധൃത്യ തന്ത്രാർണവാത്"

എന്നു കാണുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഒന്നാംപാദത്തിലുള്ള 'നന്ദ (9) നയനേ (2) ഷു (5) വേദി (4)' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽനിന്നും കലിവത്സരം 4529 എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും കൊല്ലവർഷം 604 എന്നും കണക്കാക്കാം. ചില നിരൂപകന്മാർ ഇതു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണകാലമാണെന്നും മററു ചിലർ ഗ്രന്ഥകാരൻ ജനിച്ചകാലമാണെന്നും ഭിന്നമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകളുടെ 'ഭാഷാ ചമ്പുക്കൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 604 എന്നതു് തന്ത്രസമുച്ചയകാരൻ ജനിച്ചകാലമാണു് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഡാക്ടർ കുഞ്ഞൻരാജാ അവർകൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശക്തിയായി എതിർത്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിർപ്പിലുള്ള സാരാംശം ഇപ്രകാരമാണു്. സാധാരണ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാലം കുറിക്കാറുള്ളതു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണസംബന്ധിച്ചാണു്. പദ്യത്തിന്റെ ഘടനയനുസരിച്ചു് ഒന്നാം പാദത്തിൽ 4529 എന്ന കലിയെ (കൊല്ലവർഷം 604) കുറിക്കുന്നു. പിന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഗോത്രത്തിൽ ആരാണു ജാതനായതു്, ആരുടെ സ്ഥാനമാണോ ജയന്തമംഗലം (ചേന്നാസ്സ്) എന്നു പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതു്, എന്നിപ്രകാരം രണ്ടും മൂന്നും പാദങ്ങ

ളിൽ വാക്യങ്ങളുണ്ടു്. അപ്രകാരമിരിക്കുന്ന നാരായണൻ മററു തന്ത്രങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു് തന്ത്രസമുച്ചയം എഴുതിയിരിക്കുന്നു എന്നു് നാലാം പാദമായ ഒരു വാക്യവുമുണ്ടു്. അതായതു് കാലനിർദ്ദേശത്തെ—യാതൊരാളാണോ ജനിച്ചതു് എന്ന രണ്ടാം വാക്യത്തോടോ അപ്രകാരമുള്ള നാരായണൻ തന്ത്രസമുച്ചയത്തെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന നാലാം വാക്യത്തോടോ ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നാണു് ആലോചിക്കേണ്ടതു്. ഗോത്രത്തെ നിർദ്ദേശിച്ചതിനാൽ രണ്ടാം പാദത്തിലെ എല്ലാ ആകാംക്ഷയ്ക്കും പൂർത്തിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ വാക്യഘടനയ്ക്കുവേണ്ടി ഒന്നാം വാക്കിനെ ഇവിടെ യോജിപ്പിക്കേണ്ട. ഗ്രന്ഥപൂർത്തിയെപ്പററി പറയുന്ന അവസരത്തിൽ കവിയുടെ ജന്മകാലത്തെപ്പററ ജിജ്ഞാസയില്ല. ഗ്രന്ഥമെഴുതിയകാലത്തെപ്പററി പ്രായേണയുണ്ടുതാനും. അതിനാൽ കാലത്തെ 'എഴുതിത്തീൻ' എന്ന നാലാം വാക്യത്തിലാണു് യോജിപ്പിക്കേണ്ടതു്.' 'അതീതേഷു' എന്നോ 'അതീതവത്സം' എന്നോ പറയാതെ 'അതിതസ്ം; എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും '4529 കലിവർഷം ചെല്ലുന്ന ഇന്നു" എന്നാണു് അർത്ഥം സ്ഫുരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ യാതൊരാളാണോ ജനിച്ചതു് എന്ന സ്ഥലത്തു് അതു യോജിക്കുന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ രണ്ടാമത്തെ യുക്തി, ശ്രീ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ രാജാ അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേരളീയ സംസ്കൃത സാഹിത്യ ചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും ഈ കലി സംഖ്യ ഗ്രന്ഥ നിർമ്മാണ കാലമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്." ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കലി 4529 നു ശരിയായ കൊല്ലം 604 എന്നതു, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണ കാലമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സംഗതമാണെന്നു് ഇവിടെയും പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ചെന്നാസ്സ്

നമ്പൂതിരിക്കും പുറമെ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ, പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാർ, തിരുവേഗപ്പുറ നമ്പൂതിരിമാർ, മാനവേദൻ രാജാ, കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരി, വാസുദേവൻ നംപൂതിരി, കരുണാകരപ്പിഷാരടി, ശങ്കരകവി ഇങ്ങനെ പലരും പുനത്തിന്റെ സമകാലികന്മാരായിരുന്നു. കവി സദസ്സും പുനവുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഈ സമകാലികതാകല്പനയ്ക്കാലംബം. ഇവരിൽ ചിലരുടെ സമകാലീകതയെപ്പററി ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പലായദ്ധ്വം പലായദ്ധ്വം—രേരേ ദുഷ്ടകവികുഞ്ജരാഃ
വേദാന്ത വനസഞ്ചാരി ഹ്യായാത്യുദ്ദണ്ഡ കേസരിഃ"

എന്നും—"ഭാഷാകവിനിവഹോയം
ദോഷാകരവദ്വിഭാതി ഭുവനതലേ
പ്രായേണവൃത്തഹീനഃ
സൂര്യാലോകേ നിരസ്തഗോപ്രസരഃ"

എന്നും വീരവാദം മുഴക്കിയാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ കേരളത്തിലേക്കുവന്നതു്. ഇവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴോ; —

"താരിൽത്തന്വീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുപകലാ
രാമ, രാമാജനാനാം
നീരിൽത്താർബാണവൈരാകരനികരതമോ-
മണ്ഡലീചണ്ഡഭാനോ
നേരെത്താതോരുനീയാം തൊട്ടകുറികളയാ-
യ്യെന്നുമേഷാകളിക്കും
നേരത്തിന്നിപ്പുറം വിക്രമനൃവര, ധരാ
ഹന്ത! കല്പാന്തതോയേ!"

ഇങ്ങനെ ഒരു സുന്ദരകൂജനം ശ്രവിച്ച ആ മാത്രയിൽത്തന്നെ പുളകിതഗാത്രനായിത്തീൎന്ന ആ പണ്ഡിതസിംഹം, "അന്താഫന്തയ്ക്കിന്തപ്പട്ടു്" എന്നു ഗൎജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു് തന്റെ ഉത്തരീയസട വലിച്ചുരിഞ്ഞു ആ കളകളരവം പുറപ്പെട്ട 'പുന'ത്തിലിട്ടു കൃതാൎത്ഥനായിത്തീൎന്നു. സഹൃദയലോകത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ളതാണു് ഈ പുരാവൃത്തം. അനന്തരം അദ്ദേഹം പുനത്തിനെ പ്രശംസിച്ചു രചിച്ചതാണു് പ്രകരണത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പദ്യം അതിനും പുറമേ;—

"വീണാലസന്മണിഖലായ നമോസ്തു തസ്മൈ—
വീണാഘൃണാജിനവതേ തുണിനേ തുണായ
അർദ്ധായമീശചരണനമസ്സുതസ്യ കരംന്യാൽ?"

എന്നു് തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ വച്ചു് ശാസ്ത്രികൾ മൂന്നുപാദം രചിച്ചുചൊല്ലിയപ്പോൾ നാലാംപാദം; "അസ്യോത്തരോക്തി മ വിഭിന്നപികീദൃശസ്യാത്" എന്നു പുനം പൂരിപ്പിച്ചു എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യവുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രികൾ പുനത്തിന്റെ സമകാലികനാണെന്നു് ഐതിഹ്യങ്ങൾ പ്രബലമായി തെളിയിക്കുന്നു.

പുനത്തിന്റെ മറെറാരു സമകാലികനാണു് ശങ്കരകവിയെന്നു മേൽ സൂചിതമായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ;—

"കോലാനേലാവന സുരഭിലാൻയാഹിയത്രപ്രഥന്തേ
ദേവഭാതിതപ്രഥിതവചസഃശങ്കരാദ്യാഃകവീന്ദ്രാഃ"

എന്നുകാണുന്നതും; ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ—

"ഉചിതരസവിചാരേ ചാതുവാദേവതാശ്രീ
കരകിസലയസമ്മൃഷ്ടശ്രമസ്വേദജാലം
അഹമഹമികയാവന്നത്ഥശബ്ദപ്രവാഹം
ഭവതുവദനബിംബം പ്രീതയേ ശാങ്കരം മേ"

എന്നും;

"ശ്രീ ശങ്കരേണ വിദുഷാ കവിസാർവ്വഭൌമ-
ണാനന്ദമന്ദഗതിനാ പുരതോ ഗതേന
ശ്രീമന്മുകുന്ദമുരളീമധുരസ്വരേണ
പചൈദ്യ രവദ്യ്രഹിതൈത രസവണ്ണ്യമാനാ"

എന്നും കാണുന്നതും പ്രസ്തുതശങ്കരകവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരിക്കണം. പുനവും ശങ്കരകവിയും തമ്മിൽ പരിചയമായിരുന്നുവെന്നും പരസ്പരം ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നുവെന്നും ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. താഴെക്കാണിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രസ്തുത മതത്തിനു വിധേയങ്ങളായുമിരിക്കുന്നു—

പുനം ശങ്കരകവിക്കു്;—

"മൽപ്രാണങ്ങളിനുണ്ടുനിന്നോടരിയോ-
രന്യായമിപ്പോഴെടോ
പത്മാമങ്ഗലരങ്ഗ ശങ്കരകവേ;—
നിന്നോമലന്യാദൃശീ

മൽപ്രാണേശ്വരിമാരലേഖമഹിളാ-
രത്നംതരിന്റിലെടോ
ചെറ്റപ്പുല്ലുംമൂലമൊട്ടെനിക്കനളിന-
ത്താർബാണപീഡാനിധേഃ”

ശങ്കരകവി പുനത്തിന് —

“ധന്യേ, സൽപാത്രദാനം പ്രതി തവ മടിയെ-
ന്തെന്തുമുന്നേകൊടാഞ്ഞൂ?
കുന്റേലുംകോകപങ്കേരുഹമുഖിപുനമാം-
നൽക്കവീന്ദ്രന്നതന്ദ്രം
അന്യായംചൊല്ലുമാറാക്കിനതമലഗുണേ-
യുക്തമോചിത്തമല്ലോ
ഛിന്നാ കാരണേതദീയം, മദനശരശിഖാ–
ദാരുണം മാരലേഖേ!”

ഈ പദ്യങ്ങളിൽനിന്നും ജീവചരിത്രപരമായി ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പുനം വിവാഹിതനായിരുന്നുവെന്നും ഭാര്യയുടെ പേര് മാരലേഖയെന്നായിരുന്നുവെന്നും കാണുന്നു. ഈ സ്ത്രീനാമംകൊണ്ട് പുനം വിജാതീയവിവാഹമായിരുന്നു നടത്തിയിരുന്നതെന്നും വിചാരിക്കാം. ഈ ബന്ധം സജാതീയ വിവാഹത്തിനും പുറമേയായിരുന്നോ അതോ ‘അഫൻ’ എന്ന നിലയിലുള്ളതായിയിരുന്നോ എന്ന് അവ്യക്തമാണ്. വീണ്ടും ജീവിതകാല പരിശോധന തുടരാം. പൂർവ്വോക്തനായ ശങ്കരികവി എന്നു ജീവിച്ചിരുന്നു? ഒരു ശങ്കരകവി ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം എന്ന കാവ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആ കവിയായാരിക്കണം പുനത്തിന്റെ സമകാലികനെന്നു വിചാരിക്കാം.

ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം കാവ്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിലുള്ള ഏതാനും പദ്യങ്ങളിൽ നിന്നും തൽകർത്താവായ ശങ്കരകവി, കോലത്തിരി വീരകേരളവർമ്മ രാജാവിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണമാണു് ആ കാവ്യം എഴുതിയതെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടു്. അതിനും പുറമേ കവിയുടെ ഗുരു, പള്ളിക്കുന്നത്തു 'രാഘവൻ' എന്നൊരാളാണെന്നും പ്രസ്തുത പദ്യങ്ങളിൽ വിശദപ്പെടുത്തി കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ കോലത്തിരി വീരകേരളവർമ്മരാജാവിന്റെ ഭരണകാലം കൊല്ലവർഷം 598 മുതൽ 621 വരെയാണെന്നും കവി ഒരു വാരിയർ ആണെന്നും മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ സ്ഥാപിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്— ഇങ്ങനെ പുനത്തിന്റെ രണ്ടു സമകാലികന്മാരുടെ ജീവിതകാലം സ്പഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു കരുതാം.

ഇനി മറെറാരു സമകാലികനാണു് മാനവേദൻ രാജാവു്. നോക്കുക;—

"ജംഭപ്രദ്വേഷി മുമ്പിൽ സുരവരസദസി-
　　തദ്ഗുണൗഘങ്ങൾ വീണാ
ശൃംഭത് പാണൗ മുനൗ ഗായതി. സുരസുദൃശാം-
　　വിഭ്രമം ചൊല്ലുവല്ല!
കമ്പിട്ടാളുർവ്വശിപ്പെണ്ണു കമല മുലഞ്ഞൂ-
　　മടിക്കുത്തഴിഞ്ഞൂ-
രംഭയ്ക്കുഞ്ഞാറുവട്ടം കബരി തിരുകിനാൾ
　　മേനകാ മാനമ്പോളാ!"

ഈ പദ്യവും പുനത്തിന്റെ വകയാണെന്നു പ്രബലമായ ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. ചില സഹൃദയന്മാർ ഇതിന്റെ

കർത്തൃത്വം ചേലപ്പറമ്പു നമ്പൂതിരിയിൽ ആരോപി ക്കുന്നു. ആ ആരോപണത്തിനു ശക്തി കുറവാകയാൽ തല്ക്കാലം പുനമാകട്ടെ ഇതിന്റെ കർത്താവെന്നു് ഇവിടെ ഗണിക്കാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ മാനവേദൻ ഏതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം എന്നെന്നും കൂടി അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുരാതനകാലത്തു് കോഴിക്കോട്ടു് ഒന്നിലധികം മാനവേദരാജാക്കന്മാർ വാണിരുന്നു. 'താമിൽത്തന്വീ'എന്ന പദ്യത്തിൽ കാണി ച്ചിരിക്കുന്ന 'വിക്രമ നൃവരനും' ഈ പദ്യത്തിലെ 'മാന വേദ'നും ഒരാളാണോ? കൃഷ്ണാട്ടം പൂർവ്വഭാരതം സം സ്കൃതചമ്പു ഇവ രചിച്ചതു് ഒരു മാനവേദരാജാ വാണു്. ശുകസന്ദേശത്തിനും ഭോജചമ്പുവിനും ഒരു മാനവേദ രാജാവു് വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. "കൃഷ്ണോ വിബുധാധിപതിന്നിഷ്ണാതോ വിതരണേഷു വിദ്യായാഃ— മുഷ്ണാതു ഹൃദയതിമിരം പുഷ്ണാതു ച മംഗലാനി സക ലാനി." എന്നു് ഒരു നാരായണപണ്ഡിതൻ സ്തുതിച്ചി ട്ടുള്ള കൃഷ്ണഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായി ഒരു മാനവേദ രാജാവും ഉണ്ടായിരുന്നതായി മാനമേയോദയം എന്ന സംസ്കൃതകാവ്യത്തിൽനിന്നമറിയാം. ഇവർ ഒരോരു ത്തരും ഏതേതുകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണു്? ഒന്നാമതായി കൃഷ്ണാട്ടം രചിച്ച മാനവേദനെപ്പററി ചിന്തിക്കാം:

"വിക്രാന്ത്യാ ക്രാന്ത വിശ്വാദപിഷതയിഹത്തുരോ-
വ്വിക്രമാഖ്യസ്യരാജ്ഞഃ
സ്വസ്രീയോ മാനവേദോമുരമഥനകഥാ-
വർണ്ണനാലോലനുന്നഃ

വിഷ്ണോർവൃഷ്ണീശപരസ്യപ്രഥയതിപദരു-
പേണകിഞ്ചിത് കഥാം താം
കാന്താം വിശദവിധാന്താമിഹവിബുധജനാ-
സ്സന്തുസന്തോഷവന്തഃ"

എന്നകൃഷ്ണാട്ടശ്ലോകത്തിൽനിന്നും കവിയുടെ പേരു മാനവേദൻ എന്നും മാതുലൻ മാനവിക്രമസാമൂതിരി യെന്നും ധരിക്കാം. ഇദ്ദേഹം മാനവേദചമ്പു വെന്ന പൂർവ്വഭാരതം ചമ്പുവിൻെറയും കർത്താവാണ്. കൃഷ്ണാട്ട ത്തിലെ പദ്യത്തിലുള്ള "ഗ്രാഹ്യസ്തുതിർഗ്ഗാഥകൈ: എന്ന ഭാഗം കൊണ്ട് കലിദിനം (17,36,612) കണക്കാക്കുന്ന തായാൽ കൃഷ്ണഗീതിരചിച്ചു തീർത്തതു് കൊല്ലവർഷം 829-ൽ ആണെന്നും, "പാപോല്യലാലസോയം" എന്ന ഭാരത ചമ്പുവിലെ പദ്യാംശത്തിൽനിന്നും അതുരചി ച്ചതു് കലിദിനം (17,33,111) അനുസരിച്ച് കണക്കാക്കു ന്നതായാൽ കൃഷ്ണഗീത കൊല്ലവഷം 823-ൽ ആണെന്നും ധരിക്കാം. മുമ്പ് പുനത്തിൻെറ സമകാലികന്മാ രുടെ നിണ്ണയിക്കപ്പെട്ട കാലവും ഇക്കാലവുമായി വളരെ അകലമുണ്ടെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. അതിനാൽ ഈ മാനവേദനല്ലായിരിക്കണം പുനത്തിന്റെ സമകാലികൻ. ശുകസന്ദേശത്തിൻെറയും ഭോജചമ്പുവിൻെറയും വ്യാഖ്യാതാവായ മാനവേദനെ നോക്കാം:—

"ലക്ഷ്മ്യാരംഭേശരദിശശിനഃ സൌധശൃംഗേകയോശ്ചിത്
പ്രേമ്ണാ യൂനോഃ സഹവിരഹതോപേശലാഭിഃ കലാഭിഃ;
ഭാരാതേസ്ധഃ കപനഹതവിധേ ദൂരനീതഃ സ തസ്യാം,
ശ്രാന്തഃ സ്വപ്നേശുകമിതിഗിരാശ്രവ്യയാസന്ദിദേശ"

എന്നശുകസന്ദേശ പദ്യത്തിൽനിന്നും അതിന്റ നിർമ്മാണ കാലം കൊല്ലവർഷം 664. ആണെന്നു കാണാം. ഈ കാലത്തിന് അല്പം മുമ്പായി അതായതു് കൊല്ലവർഷം 641 മുതൽ 647 വരെ ഒരു മാനവേദൻ രാജാവ് വാണിരുന്നു. ഇദ്ദേഹമാണ് കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിലെ 'താനം' അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിയതും വിദ്വത്സദസ്സിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും. ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാൻ എന്ന പേരിലാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ലക്ഷ്മീദാസൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ശുകസന്ദേശം ഇദ്ദേഹം കണ്ടിരിക്കാൻ ഇടയില്ല അതിനാൽ അതിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവ് നാരായണപണ്ഡിതൻപറയുന്ന മാനവേദനോ, കൃഷ്ണാട്ടക്കാരനോ ആയിരിക്കണം. പുനത്തിന്റെ 'താരിർത്തനപി' എന്ന പദ്യത്തിൽക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന 'വിക്രമ' നൃവരൻ ഈ ശക്തൻ തമ്പുരാനും ആയിരിക്കണം. 'ജംഭപ്രദ്വേഷി മുമ്പിൽ' എന്നപദ്യം പുനത്തിന്റേതാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു 'മാനവേദൻ എന്നപേരും ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു കരുതാം. ചേന്നാസ്സു നമ്പൂതിരിയുടേയും ശങ്കരകവിയുടേയും ജീവിതകാലങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തോടടുത്തു തന്നെവരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മൂന്നുസമകാലികന്മാരുടെ ജീവിതകാലങ്ങൾ പൊതുവേ പറയുന്നപക്ഷം കൊല്ലവർഷം 580 നും 860 നും മദ്ധ്യേയാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

തന്ത്രസമുച്ചയകാലം അടിസ്ഥാനമാക്കി "പുനം നമ്പൂതിരി കൊല്ലവർഷം 52 ന ശേഷം പ്രബന്ധരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടതായി വിചാരിക്കാം" എന്നു ഡാക്ടർ കോളത്തേരിശങ്കരമേനോൻ ഭാഷാരാമായണചമ്പു

വിൻെറ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുന ത്തിൻെറ കൃതിയെന്ന കരുതിവരുന്ന രാമായണചമ്പു വിൽ രാമാഭിഷേകത്തിനു 'പറങ്കിപ്പൊരാട്ടികം' ധരിച്ച ആളുകൾ വന്നിരുന്നുവെന്നുള്ള പ്രസ്താവനയും, സീതാ സ്വയംവരംചമ്പുവിൽ തുലുഷ്ക്കാപി മുഷ്ക്കോടണഞ്ഞാ ണുതോ / ഭ്രൽ എന്ന പ്രസ്താവനയും പോർട്ടുഗീസു കാരും മഹമ്മദീയരും കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നു ഇവരിൽ പോട്ടുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ വന്നതു് കൊല്ലവർഷം 647-ൽ ആണു്. മഹമ്മദീയർ അതിനുമുമ്പുതന്നെ കേരളവുമായി വാണിജ്യബന്ധ ത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നവരാണു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പുനം കൊല്ലവർഷം 680-നോടടുത്തുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു വെന്നും തന്ത്രസമുച്ചയകാരൻേറയും ശങ്കരകവിയുടെയും പ്രാഭവകാലത്തു പുനത്തിനു ബാല്യപ്രായമായിരു ന്നെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരു പ്രശ്നംകൂടി ചിന്തിച്ചശേഷം തീരുമാനത്തിലെത്താം. കോലത്തിരി വീരകേരളവമ്മ രാജാവിൻെറ ദിവംപ്രാപ്തിക്കുശേഷം കോലത്തിരിയായ ഉദയവമ്മരാജാവു് കൊല്ലവർഷം 621 മുതൽ 640വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യനായിരുന്നു മഹാകവി മൂർദ്ധന്യനായ കൃഷ്ണഗാഥാ കാരൻ കൊല്ലം 547-ലെ ഒരു രേഖയിൽനിന്നും കോലത്തുനാട്ടിൽ പെട്ട കാനത്തൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ചെറു ശ്ശേരി, അഥവാ, ചെറുശ്ശേരി എന്നൊരില്ലമുണ്ടായിരുന്ന തായി തെളിയുന്നുണ്ടു്. കോലസ്വരൂപത്തിലെ കുലദേവ തയായ തിരുവർകാട്ടു കാവിലെ തേവാരിസ്ഥാനം 'പൊനം' എന്ന ഇല്ലത്തേക്കായിരുന്നു; തന്നിമിത്തം അ

ഇല്ലംകാവിൽ 'പൊനം' എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരി ഇല്ലത്തു് ഒരിക്കൽ ഒരു ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാത്രം അവശേഷിക്കുകയും ആ ഉണ്ണിയെ പൊനത്തിലേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും അദ്ദേഹമാണു് കൃഷ്ണഗാഥ നിർമ്മിച്ചതെന്നും ഉത്തരകേരളത്തിൽ ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻ നമ്പിടിക്കു കൊല്ലം 629-ൽ ഉദയവർമ്മരാജാവു് വീരശൃംഖലയും മററും സമ്മാനിക്കയുണ്ടായി. ഉത്തരകേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ നമ്പിടിമാർ എന്നും പറയും. 627-ൽ ഉദയവർമ്മാ സാമൂതിരിയുമായി സഖ്യംചെയ്തു എന്നും 629-ൽ പൊനത്തിൽ കുഞ്ഞുനമ്പിടിയെ സാമൂതിരി കോവിലകത്തേയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തു എന്നുംകൂടി ചില രേഖകളിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നു. ഈ കുഞ്ഞുനമ്പിടിയായിരിക്കാം രാമായണചമ്പുവിന്റെ നിർമ്മാതാവു് എന്നു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ പ്രശംസനീയങ്ങളായ പല ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുള്ള ശ്രീമാൻ ചിറയ്ക്കൽ ബാലകൃഷ്ണൻനായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാധുതയെപ്പററി നിഷ്കൃഷ്ടമായി ഒരു ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനു് ഇതല്ല അവസരം. എന്നാൽ പുനംനമ്പൂതിരിയാണു് കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ചതെന്നൊരു ഐതിഹ്യം ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ജന്മഭൂമിയായ ഉത്തരകേരളത്തിൽ പണ്ടേയ്ക്കു പണ്ടേ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ചെറുശ്ശേരി'യെന്നു അതിനു കേരളത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ സംജ്ഞാന്തരമുണ്ടെന്നും സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ചെറുശ്ശേരി, പുനം, ഈ രണ്ടു നമ്പൂതിരി ഇല്ലങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ ഏതോ തരത്തിൽ

ഒരു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും പുനത്തില്ലത്തിലെ ഒരങ്ഗമാണു് സാമൂതിരി കോവിലകത്തെ സദസ്യനായി ചമ്പൂനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതെന്നും സമ്മതിക്കാവുന്നതാണു്" എന്നിങ്ങനെ 'ഭാഷാചമ്പുക്കൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ശ്രീ. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ സുപ്രസിദ്ധവും സുദീർഘവുമായ കൃഷ്ണഗാഥാനിരൂപണം' കൊണ്ടു് ഗാഥയുടെ കർത്തൃത്വം, ഉത്തരകേരളത്തിൽ കുറുമ്പ്രനാട്ടുതാലൂക്കിൽ ചെറുശ്ശേരിക്കാണെന്നും പുനം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പുരാതന ചമ്പൂകാരനല്ലെന്നും ദാക്ഷിണാത്യരായ സഹൃദയർ ഉറപ്പായി ധരിച്ചില്ലെങ്കിലും ഔത്തരാഹർ ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വം പുനത്തിൽതന്നെ ആരോപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിയും, മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകളുടെ അഭിപ്രായവും, ഗാഥാകർത്തൃത്വവിചിന്തനത്തിനു വീണ്ടും മാർഗ്ഗം തുറന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഗാഥാകാരനെന്നും ചമ്പൂകാരനെന്നും രണ്ടു പുനം ഉണ്ടായിരുന്നോവെന്നും വരുന്നു എന്നാൽ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രകാരമുള്ള സമകാലികന്മാരുടെ ജീവിതകാലവും ശ്രീ ബാലകൃഷ്ണൻനായർ കാണിക്കുന്ന കാലങ്ങളും ചരിത്രവസ്തുതകളും ആസ്പദമാക്കി നോക്കിയാൽ ഒരേപുനം തന്നെയാണു് ഗാഥയും ചമ്പുക്കളും രചിച്ചതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് ശങ്കരൻ എന്നായിരുന്നെന്നും പ്രാരംഭകാവ്യവ്യവസായമായി ഗാഥാനിർമ്മാണം പരിഗണിക്കപ്പെടാമെന്നും രാമായണാദി ചമ്പുക്കൾ അനന്തരരചനയ്ക്കു വിധേയങ്ങളാണെന്നും പറയുന്നതു സംഗതമായിരിക്കുമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടാമോ? എന്നാൽ ഇവ

അഭിപ്രായത്തിനു് അത്ര പ്രാബല്യം നൽകാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാവിൽ പൊന്നവും ക്രുത്തുപറമ്പിലെ പുനവും രണ്ടായിരിക്കണം. കാവിൽ പൊന്നം എന്നു വഴിക്കായിരിക്കാം ഗാഥാകാരൻ പുനമെന്നു് ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതു്. ചമ്പൂകാരൻ ആ പുനമാണെന്നു് തീർച്ചചെയ്യുന്നതു സാഹസമാണു് കവിതാസരണിയിൽ ഗാഥാകാരനും ചമ്പൂകാരനും തുലോം ഭിന്നന്മാരാണെന്നു് അവരുടെ കാവ്യങ്ങൾ സഹൃദയർക്കു് വേണ്ടുവോളം ഉൽബോധനം നൽകുന്നുണ്ടു്. പുനത്തിന്റെ മണിപ്രവാള പ്രതിപത്തിയും പ്രയോഗനിപുണതയും ഗാഥാകാരനില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഗാഥാകാരന്റെ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലുള്ള അപരിഹാര്യമായ ആസക്തി പുനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഫലിതകാര്യത്തിൽ രണ്ടുപേരും ഒട്ടും പുറകിലല്ല. എങ്കിലും പുനത്തിന്റെ ഫലിതം ഉജ്ജ്വലവും വൈശല്യം നിറഞ്ഞതുമാകുന്നു. രാമായണ ചമ്പുവിൽ പല ഭാഗങ്ങളും ഇതിനു തെളിവാണു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഫലിതം മധുരസുന്ദരമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഗാഥയിലെ മോഹനമായ ഭക്തി ചമ്പൂകാരനിൽ പ്രകടമല്ല. ഇതിനും പുറമേ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടു വായിക്കുമ്പോൾ മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടും, ആ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാത്മരാമായണവും സ്മരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരവസ്ഥാവിശേഷം സഹൃദയർക്കുണ്ടാകുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രതീതി ഗാഥയും ചമ്പുവും വായിക്കുമ്പോൾ സഹൃദയലോകത്തിനു് സംജാതമാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ഗാഥാകാരനായ ചെറുശ്ശേരി അഥവാ കാവിൽ പൊന്നം ചമ്പൂകാരനായിരിക്കയില്ലെന്നു കരുതുന്നതാണു സാംഗത

മെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വോക്തങ്ങളായ മറവു കാരണങ്ങളാൽ പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ ജീവിതകാലം കൊല്ലവർഷം 580-നും 680-നും ഇടയ്ക്കായിരുന്നെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ലാതെയും ഇരിക്കുന്നു.

പുനത്തിന്റെ ജീവിതകാലം സംബന്ധിച്ച് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, ഈ വിചിന്തനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ച നീലകണ്ഠകവിയുടെ ചമ്പൂക്കളിൽ കാണുന്ന ഐകരൂപ്യം സംബന്ധിച്ചു അല്പം കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കാതെ തരമില്ല. കർത്തൃത്വനിർണ്ണയത്തിനു നിരൂപകന്മാർക്കു വിഷമമുണ്ടാക്കുന്ന ഈവിധ ഐകരൂപ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം നിർണ്ണയിക്കുക കുറേ ക്ലേശകരമാണെങ്കിലും ചിന്തിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. പുരാതന ചമ്പുക്കളിൽ പലതിനും പരസ്പരം ഐകരൂപ്യം എന്നൊരവസ്ഥാവിശേഷം കാണുന്നുണ്ടു്. അന്യ കവിതകളിൽ നിന്നും ആശയം, പാദം, ഭാഗങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പലതും സ്വകവിതയിൽ ചേർക്കുന്ന ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പല ചമ്പൂകാരന്മാരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃത കാവ്യങ്ങളിൽ നിന്നും—ആ ഭാഷയിലുള്ള ചമ്പുക്കളിൽനിന്നും മാത്രമല്ല, ഭാഷാചമ്പുക്കളിൽ നിന്നും കൂടി ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ പല ചമ്പുക്കളിലും പ്രക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരിശോധിച്ചാലറിയാം. ഭാരതം, രാമായണം, കോടിവിരഹം, ചെല്ലൂർ നാഥോദയം ഇങ്ങനെ പലേ പുരാതന ഭാഷാചമ്പുക്കളിലും ഈ പ്രക്ഷേപണരീതി ധാരാളമായിക്കാണാം. രഘുവംശം,

ഉത്തരരാമചരിതം, ശാകുന്തളം, ബാലഭാരതം മുതലായ വിവിധ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ അതേപടി ചമ്പൂകാരന്മാർ പകൎത്തി ചേൎത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾമാത്രം കാണിക്കാം:—

"രാമമന്മഥശരേണതാഡിതാ-
ദുസ്സഹേന ഹൃദയേ നിശാചരീ
ഗന്ധവദ്രുധിരചന്ദനോക്ഷിതാ
ജീവിതേശവസതിം ജഗാമ സാ."

എന്ന രഘുവംശപദ്യം രാമായണം ചമ്പുവിൽ താടകാനിഗ്രഹഘട്ടത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രക്ഷേപണങ്ങൾ രാമായണചമ്പുവിൽ ധാരാളമുണ്ട്. കാമദഹനം ചമ്പുവിൽ ഹരൻ, കാമനെ ഭസ്മാവശേഷനാക്കിയതായി വൎണ്ണിക്കുമ്പോൾ കുമാരസംഭവത്തിലെ:—

"ക്രോധം പ്രഭോ സംഹര സംഹരേതി-
യാവത് ഗിരഃ ഖേചരതാം ചരന്തി
താവത് സ വഹ്നിർഭവനേത്രജന്മാ-
ഭസ്മാവശേഷം മദനം ചകാര".

എന്ന പദ്യം ചേൎത്തുകാണുന്നു. ഭാരതം ചമ്പുവിൽ;

"ഭജസ്ചകൃതിനാം കഞ്ചിന്നവയൗവനഭൂഷിതം
വീരുധോപി ന ശോഭന്തേ വിനാ വൃക്ഷാവലം
ബനാം"

എന്ന ബാലഭാരതം ദശമസൎഗ്ഗത്തിലെ ശ്ലോകവും;

"ഈവണ്ണം ഖണ്ഡിയാതെ ദിനമനുകമനീയാംഗി!
ചിത്താനുകൂലം
ലാവണ്യാഭോഗവിത്തം കമപി ഭജപ്രൗഢിമാനം
യുവാനം
പൂവൽപ്പോർകൊങ്കയാണോ കള്ളവുപറകയല്ലോ-
മലേ, പുഷ്പിതാനാം
പൂവല്ലീജാതികൾക്കും വരവിടപിനി ചേർന്നീടിലേ
ഭംഗിയുള്ളൂ"

എന്ന ശ്ലോകവും നോക്കുക.

"കദാചിൽ കീചകഃ കൃഷ്ണാം സുദേഷ്ണാസദ്മനി സ്ഥിതാം
ദൃഷ്ട്വാ യയൌ സ്മരേഷൂണാം കൃതാന്തസ്യ ച ലക്ഷ്യതാം"

എന്നു ബാലഭാരതശ്ലോകവും;—

"ഇത്ഥം മേവുന്ന കാലത്തൊരു ദിവസമകാ-
ണ്ഡേ സുദേഷ്ണാലയസ്ഥാം
കൃഷ്ണാം ദൃഷ്ട്വാ ബലീ കീചകനവനിപതി
സ്യാലതാ ഗർവ്വിതാത്മാ
പൊൽത്താർബാണാശുഗാനാമപി ച പിതൃപതീ-
പാശത്തിന്നും ലക്ഷ്യതാം
പൂണത്യന്തം പ്രസ്ഖലന്ത്യാ ഗളിതധൃതിഗിരാം
വിക്ലബാം വാചമൂചേ."

എന്ന ഭാരതചമ്പുശ്ലോകവും ആശയവിവർത്തനത്തിനുള്ള പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ചിലതാണു്. ഭാരതചമ്പുവിലേയും നാരായണീയത്തിലേയും പല പദ്യങ്ങൾക്കും

സാദൃശ്യവും ഐകരൂപ്യവും ഉണ്ടു്. രാജരത്നാവലീയത്തിലെ അനേകം പദ്യങ്ങൾ കോടിവിരഹത്തിലും അതിലേ ഏതാനും പദ്യങ്ങൾ രാമായണം, കംസവധം, നാരായണീയം ഇവയിലും കാണുന്നു. രാമായണചമ്പുവിലും ചെല്ലൂർ നാഥോദയം ചമ്പുവിലും അനവധി ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നായിരിക്കുന്നു. അവ തമ്മിൽ പലതിനും ഭേദഗതി മിക്കവാറും നാമമാത്രമാണ്. ഇവിടെ ഐകരൂപ്യം ഉദ്ധരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ചെല്ലൂർ നാഥോദയം ചമ്പു മിക്കവാറും പകർത്തിയെഴുതേണ്ടിവരും. അതിനാൽ ആ സാഹസത്തിനുദ്യമിക്കാതെ മാതൃകയ്ക്കു് ഒരുപദ്യം കാണിക്കാം:—

“ഗൗരീസൗഭാഗ്യരാശേ! ജയ ജയ തൊഴുതേ—
    നമ്പിലെൻ തമ്പിരാനേ!
മാമാ! തൃക്കൈകളിൽത്തങ്ങിനവരഭയം–
    മാൻകിശോരം കുഠാരം.
വാർമേവും പന്നഗേന്ദ്രാഭരണമമലഭ-
    സ്മാംഗരാഗാഭിരാമം
പൂമെയ്യും പൂർണ്ണശോഭം മമ മനസി പുല-
    മ്പേണമെൻ തമ്പിരാനേ!”

എന്ന രാവണോത്ഭവം ചമ്പുവിലെ പദ്യത്തിൽ നാലാംപാദത്തിലെ ‘പുലമ്പേണമെൻ’ എന്നതു ‘പുലമ്പേണമേ’ എന്നു മാററിയാൽ ചെല്ലൂർനാഥോദയപദ്യം 53. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നപക്ഷം രാവണോത്ഭവം ചമ്പുവിലെ 25-മുതൽ 30 വരെ പദ്യങ്ങളും ചെല്ലൂർ നാഥോദയത്തിലെ 59 മുതൽ 64 വരെ പദ്യങ്ങളും ഒന്നുതന്നെ

ചിലതിനു വളരെ ലഘുവായ പാഠഭേദങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഉള്ളൂ. ചെല്ലൂർനാഥോദയത്തിലെ 'ശാന്തസോമ'ന്റെ തപസ്സും രാവണോത്ഭവം ചമ്പുവിലെ രാമന്റെ തപസ്സും വർണ്ണിക്കുന്ന പ്രസ്തുതപദ്യങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. രാമായണം ചമ്പുവിൽ ശ്രീരാമന്റെ രാജ്യഭാരം വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനും നാരായണീയം ചമ്പുവിൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രാജ്യഭാരം വർണ്ണിക്കുന്നതിനും തമ്മിലുള്ള ഐകരൂപ്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്!—

"മാനമകന്നു വസിച്ചീലൊരുവൻ
മാനകലാസു ചതിച്ചീലൊരുവൻ
പരധനരാശി കവർന്നീലൊരുവൻ
പരപരിവാദമിയന്നീലൊരുവൻ
വ്യാധിപിടിച്ചു കിടന്നീലൊരുവൻ
വ്യാജമിളക്കി നടന്നീലൊരുവൻ"

(സീതാ പരിത്യാഗം ചമ്പു.)

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ നാരായണീയത്തിൽ അല്പമായ ഭേദത്തോടുകൂടി കാണാം. നോക്കുക:—

"മാനമകന്നു വസിച്ചീലൊരുവൻ
മാനകലാസ്സു ചതിച്ചീലൊരുവൻ
മെല്ലന്നൊട്ടു നടന്നീലൊരുവൻ
പല്ലുകാട്ടിയിരന്നീലൊരുവൻ.
ചൊറവുമകൃത്യം ചെയ്തീലൊരുവൻ."
ചൊറവും കുറള്ള പറഞ്ഞീലൊരുവൻ.

(നാരായണീയം ചമ്പു)

"പാലാഴിത്തയ്യലാൾ തൻതിരുനയനകലാ-
ലോല ലോലംബമാലാ-
ലീലാരംങ്ഗം, ഭുജങ്ഗേശ്വരമണിശയനേ-
തോയാരാശൗ ശയാനം.
മേലേ മേലേ തൊഴുന്നേൻ ജഗദുദയപരി-
ത്രാണസംഹാരദീക്ഷാ-
ലോലാത്മാനം പദാന്തപ്രണതസകലദേ-
വാസുരം വാസുദേവം"

എന്ന ഭാരതം ചമ്പുവിലെ വന്ദന ശ്ലോകം തന്നെ നാരായണീയം ചമ്പുവിലും കാണുന്നുണ്ട്. പാണ്ഡവന്മാരുടെ ബാലക്രിഡ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഭാരതംചമ്പുവിലെപദ്യം:—

"ഉദ്രിക്താൻ കളഭങ്ങളെ ച്ചെവിപിടിച്ചുച്ചൈരിഴ-
ച്ചുങ്ങിതം
കൈത്താർകൊണ്ടുപരേണ കേസരി ശിശൂനാകൃഷ്യ
ബാലാഞ്ചലൈഃ
പ്രത്യേകം പ്രസമീക്ഷ്യ തന്നിലിയലും ഭീതിപ്രകോ
പോദ്ഗമാൽ
ബദ്ധൗത്സുക്യഭരം ചിരിച്ചുമഭജം ക്രീഡാദധുർബ്ബാ
ലകാഃ'

എന്നാണ്. ഈ ആശയം തന്നെ:—"കേചിദന്യേ മഹാകംഭിസിംഹങ്ങളെത്തങ്ങളേ കൈപ്പിടിച്ചുതടോടോപമന്യോന്യമെത്തും ഭയക്രോധഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു പാരം ചിരിച്ചും" എന്നു തെങ്കൈലനാഥോദയത്തിലെ ഒരു

ഗദ്യഭാഗത്തിലും കാണുന്നു. ഭാരത ചമ്പുവിലേയും ചെല്ലൂർനാഥോദയം ചമ്പുവിലേയും കൈലാസ വർണ്ണനയ്ക്കു സാരമായ ഐകരൂപ്യമുണ്ട്.

"ബാലാബലാ ദരിമുഖേ കമലാസഹായേ
നാലഞ്ചുപത്തുമറി കാഞ്ചന കാമഖിന്നാ
ആലോലകങ്കണ മുദഞ്ചിതബാഹുമൂലം
വ്രീളാകുലാ തിരുകിനാളണി കേശഭാരം"

ഈ പദ്യം കംസവധത്തിലും നാരായണീയത്തിലും ഒരു പോലെ കാണുന്നുണ്ട്. കംസവധത്തിലെ മററു ചില പദ്യങ്ങളും അല്പമായ ഭേദഗതിയോടുകൂടി നാരായണീയത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അയോദ്ധ്യാനഗരിയും ദ്വാരകയും വർണ്ണിക്കുന്ന പദ്യം മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെ. അംഗുലീയാങ്കം ചമ്പുവിലെ ഒരു പദ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധം രാജരത്നാവലീയം ചമ്പുവിലും അതേപടി കാണുന്നുണ്ട്. സീതാസ്വയംവരം ചമ്പുവിൽ സീതയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഖണ്ഡകം തന്നെ ചെല്ലൂർനാഥോദയത്തിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാരതം ചമ്പുവിൽ ഭഗവദ്രൂപം വർണ്ണിക്കുന്ന പല പദ്യങ്ങളും തെങ്കൈലനാഥോദയം ചമ്പുവിലും അതേപടി കാണാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ഐകരൂപ്യത്തിനു ഇനിയും ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്.

പുരാതനഭാഷാചമ്പുക്കളിലുള്ള ഈ ഐകരൂപ്യത്തെപ്പററി പല തത്വങ്ങളും അനുമേയമാണ്. ഈ ഐകരൂപ്യം കൊണ്ടു ഏക കർത്തൃത്വം വിധിക്കുന്നതു സാഹസമാണ്. 'ചർവ്വിത ചർവണം യോഗ്യതയുടെ ഒരു മാനദണ്ഡമായി വിചാരിക്കുന്നവർ അത്രയധികം കാണു

ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ചില ഐകരൂപ്യങ്ങൾ ചില കവികൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള പൊതുമുദ്രകളായിരിക്കുമെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള പൊതുമുദ്രകളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയെല്ലാം നിർമ്മാതാവു ഒരാൾ തന്നെയായും വരാം. ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പുവിലെ "പ്രത്യക്ഷ സർഗ്ഗസൗഖ്യം ചിരമനുബുഭുജേ നൈഷധോ നീതിമൗലീ" എന്ന പ്രയോഗവും രാജരത്നാവലീയത്തിലെ "പ്രത്യക്ഷസർഗ്ഗ സൗഖ്യശ്രിയമനുബുഭുജേ ഭൂഷണം ഭൂപതീനാം" എന്ന പ്രയോഗവും കൊടിവിരഹത്തിലെ "പ്രത്യക്ഷസർഗ്ഗ സൗഖ്യശ്രിയമനുബുഭുജേ തത്ര സംഗീതകേളൗ" എന്ന പ്രയോഗവും, ഇവമൂന്നും മഹിഷ (മഴ) മംഗലം നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതികളാണെന്നുള്ളതിനു ചില നിരൂപകന്മാർ തെളിവായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും പൂർവ്വോക്തങ്ങളായ ഐകരൂപ്യങ്ങളും സാദൃശ്യങ്ങളും ഈ പൊതുമുദ്രകളുടെ മട്ടിലുള്ളതല്ല. ചമ്പൂകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ച മട്ടിലുള്ള ഐകരൂപ്യങ്ങൾ മററുതരം കാവ്യകാരന്മാരും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരിശോധിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. വ്യാസവാൽമീകി പ്രഭൃതികളായ പൗരസ്ത്യ കവികളുടെ കൃതികളിലേയും അഥവാ അഗ്നിപുരാണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും ആശയങ്ങളും ഇതിവൃത്തങ്ങളും പിൽക്കാലങ്ങളിൽ കാളിദാസാദി ലോകോത്തര കവികൾ പോലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. സാധാരണ മനുഷ്യാതീതങ്ങളായ ചില അവസ്ഥാ വിശേഷങ്ങൾ കവികളിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മഹാക

കവികളുടെ ആശയങ്ങൾക്കു സമാനത്വം ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരേ പദ്യംതന്നെ ഒന്നിലധികം കവികളുടെ കൃതികളിൽക്കാണുന്നതു് സകലനിബന്ധനാഹതത്വവും ഇന്നത്തെ സഹൃദയലോകത്തിന് അത്ഭുതജനകവും ആയിട്ടുള്ളതാണു്. 'ഭാസ' മഹാകവിയുടെ 'ചാരുദത്തം' നാടകത്തിനും ശൂദ്രകന്റെ 'മൃച്ഛകടിക'ത്തിനും മുള്ള അന്യാദൃശമായ സാദൃശ്യം സംസ്കൃതസാഹിത്യപണ്ഡിതലോകത്തിനു സുവിദിതമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇതിലേയ്ക്കു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.—

"യാസാം ബലിർഭവതി മദ്ഗൃഹദേഹലീനാം
ഹംസൈശ്ച സാരസഗണൈശ്ച വിലുപ്തപുഷ്പഃ
താസ്വേവ പൂർവ്വബലിരൂഢയവാങ്കുരാസു
ബീജാഞ്ജലിഃ പതതി കീടമുഖാവലീഢഃ"

(ചാരുദത്തം—പ്രഥമോങ്കഃ ശ്ലോ. 2)

"യാസാം ബലിഃ സപദി മദ്ഗൃഹദേഹലീനാം
ഹംസൈശ്ച സാരസഗണൈശ്ച വിലുപ്തപൂർവ്വഃ
താസ്വേവ സംപ്രതി വിരൂഢതൃണാങ്കുരാസു-
ർബ്ബീജാഞ്ജലിഃ പതതി കീടമുഖാവലീഢഃ"

(മൃച്ഛകടികം പ്രഥമോങ്കഃ ശ്ലോ. 4)

"ഉദയതി ഹി ശശാങ്കഃ ക്ലിന്നഖർജ്ജൂരപാണ്ഡു-
ര്യുവതിജനസഹായോ രാജമാർഗ്ഗപ്രദീപഃ
തിമിരനിചയമദ്ധ്യേ രശ്മയോയസ്യഗൗരാഃ-
സ്രുതജല ഇവ പങ്കേ ക്ഷീരധാരാ പതന്തി"

(ചാരുദത്തം പ്രഥമോങ്കഃ ശ്ലോ 19)

"ഉദയതി ഹി ശശാങ്കഃ കാമിനീഗണ്ഡപാണ്ഡു-
ഗ്രഹഗണപരിവാരോ രാജമാർഗ്ഗപ്രദീപഃ
തിമിരനികരമദ്ധ്യേ രശ്മയോ യസ്യ ഗൌരാഃ-
സ്രുതജല ഇവ പങ്കേ ക്ഷീരധാരാഃ പതന്തി."

(മൃച്ഛകടികം പ്രഥമോങ്കഃ ശ്ലോ. 57)

ഇതുപോലെ ധാരാളമുണ്ടു്. വിശിഷ്യ രണ്ടു നാടകങ്ങളിലേയും കഥാഘടനയിലും പലേ വിധത്തിലുള്ള ഐകരൂപ്യങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. വാല്മീകി രാമായണം വിശ്വാമിത്രോപാഖ്യാനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭാരതത്തിലെ വിശ്വാമിത്രോപാഖ്യാനത്തിലും കാണാം:—

"ഇക്ഷൂന്മധൂം സ്തഥാലാജാന്മൈരേയാം-
ശ്ച വരാസവാൻ
പാനാനി ച മഹാർഹാണി ഭക്ഷ്യാംശ്ചോച്ചാ-
വചാംസ്തഥാ."

(വാല്മീകി. സർഗ്ഗം 53. ശ്ലോ. 2)

"കൃപാരശ്ച ഘൃതസമ്പൂർണ്ണാ ഗൌഡ്യാന്നാനി-
സഹസ്രാണി
ഇക്ഷൂന്മധൂനി ലാജാംശ്ച മൈരേയാം
ശ്ചവരാസവാൻ."

(ഭാരതം. ആദിപർവ്വം അദ്ധ്യാ: 175, ശ്ലോ. 2)

"ഗവാം ശതസഹസ്രാണി ദീയതാം ശബളിമമ-
രത്നംഹി ഭഗവന്നേതദ്രത്നഹാരീ തു പാർത്ഥിവഃ"

(വാല്മീകി. സർഗ്ഗം 53. ശ്ലോ. 9)

"രത്നംഹിഭഗവന്നേതദ്രത്നഹാരീ ച പാർത്ഥിവഃ
ക്ഷത്രിയോഽഹം ഭവാന്വിപ്രഃതപഃസ്വാദ്ധ്യായ-
സാധകഃ
(ഭാരതം. ആദിപർവ്വം അദ്ധ്യാ: 175 ശ്ലോ: 18)

"ധിഗ്ബലം ക്ഷത്രിയബലം ബ്രഹ്മതേജോ-
ബലം ബലം
ഏകേന ബ്രഹ്മദണ്ഡേന സർവ്വാസ്ത്രാണിഹതാ-
നിമേ."
(വാല്മീകി സർഗ്ഗം 53 ശ്ലോ. 23)

"വിശ്വാമിത്രഃക്ഷത്രഭാവംനിർവ്വിണ്ണോ-
വാക്യമബ്രവീത്
ധിഗ്ബലം ക്ഷത്രിയബലം ബ്രഹ്മതേജോ-
ബലം ബലം."
(ഭാരതം-ആദിപർവ്വം അദ്ധ്യാ. 175. ശ്ലോ. 45)

മഹാകവി മൂർദ്ധന്യനായ മേൽപത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി രചിച്ചിട്ടുള്ള ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങളിലും പ്രക്ഷിപ്ത ഭാഗങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. മാഘം, ബാലഭാരതം, മുതലായവയിൽ നിന്നാണ് അദ്ദേഹം ശ്ലോകങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഭാഷാചമ്പൂകാരന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽ അത്യുജ്ജ്വലമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതകവികളെ അനുകരിക്കുന്നതിൽ തല്പരായിരുന്നുവെന്നനുമാനിക്കാം.

ചാക്യാരന്മാർ സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങളുപയോഗിച്ചു കൂത്തും പാഠകവും പറയുമ്പോൾ പ്രക്ഷിപ്തങ്ങൾ ...ി അംഗീകരിക്കാറുണ്ട്. ചാക്യാർകൂത്തിന്റെ മറവും

സുലഭ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരും സംസ്കൃതത്തിൽ അഗാധപണ്ഡിതന്മാരും ജന കർണ്ണപ്രിയന്മാരും ആയിരുന്ന ഭാഷാചമ്പൂകാരന്മാർ സ്വകാവ്യങ്ങളിലും പ്രക്ഷേപണത്തിന്നു സ്ഥാനം നൽകിയെന്നു കരുതുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല. അവരുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും സാഹചര്യവിശേഷവും മററുള്ളവർ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഈ സ്വതന്ത്രപ്രയോഗത്തിന്നു് ഒരു ആലംബമായും തീർന്നിരിക്കണം. സ്വതന്ത്രമായും സ്വന്തകാവ്യം രചിക്കുന്നതിന്നു ഭാഷാചമ്പൂകാരന്മാർക്കു പ്രാപ്തിയും പാണ്ഡിത്യവും കുറവായതുകൊണ്ടാണു പ്രക്ഷേപണങ്ങൾ കടന്നുകൂടാനിടയായതെന്നു് ഒരു സഹൃദയനും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ മുൻഗാമികളായ കവിവരേണ്യന്മാരോടു തങ്ങൾക്കുള്ള ബഹുമാനം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമെന്ന മട്ടിൽ ചമ്പൂകാരന്മാർ ഈ പ്രക്ഷേപണപദ്ധതി സ്വീകരിച്ചതാണെന്നും വരാം. അപ്രകാരമുള്ള പ്രക്ഷേപണംകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ കാവ്യത്തിന്നു രാമണീയകതാം വർദ്ധിക്കുമെന്നു ചമ്പൂകാരന്മാർ കരുതിയിരിക്കുമോ? ഇന്നത്തെ കാലങ്ങളിലെപ്പോലെ പകർപ്പവകാശ[illegible]ന്നും മററും നിയമങ്ങളോ വ്യവസ്ഥകളോ അക്കാലത്തില്ലല്ലോ. ഉപന്യാസകാരന്മാരും ആവശ്യംപോലെ ഉദ്ധാരണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന രീതി ഏതുകാലത്തും പതിവുള്ളതും ഈ പതിവിന്നു് ഒരു നിയമവും ബാധകമല്ലാത്തതുമാണു്. ഇതുപോലെ കഥോപന്യാസപരങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിലെ പുരാതനകാലത്തു മേൽപ്പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരമുള്ള കഥികന്മാരായ ചാക്യാന്മാരെ അനുകരിച്ചു

പ്രക്ഷേപണരീതി ഉദ്ധരണിച്ചിഹ്നത്തിന്ന പ്രചാരമില്ലാതിരുന്ന വിധത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതാണെന്നു വരുന്നതോ?

ചമ്പുക്കളെ തുടൎന്നും ഈ സംഗതിയിൽ ഭാഷാസാഹിത്യം ഏതു നിലയിൽ വൎത്തിക്കുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കാം. ഏതു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നും അന്യഭാഷകളുടെ സമ്പൎക്കം ലഭിക്കുമ്പോൾ അപ്രകാരമുള്ള ഭാഷകളിൽ നിന്നും ആശയങ്ങളും, പദങ്ങളും മററും സംക്രമിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതു കേവലം പരമാൎത്ഥം മാത്രമാണു്. ഇന്ത്യായിലെ മിക്ക ഭാഷകളിലും സംസ്കൃതത്തിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള സംക്രമണം സുവിദിതമാണല്ലൊ. ഒരേ ഭാഷയിൽ തന്നെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുപോലും ഈദൃശമായ സംക്രമണം ഉണ്ടാകുമെന്നും മുമ്പു കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷത്തിന്റെ അപരിമിതമായ പ്രകാശനമാണു പുരാതന ഭാഷാചമ്പുക്കളിലും കാണുന്നതു്. ആശയാനുവാദത്തിന്നു അഥവാ, അനുകരണത്തിന്, നിരണം മഹാകവികളുടെ ഭാരതരാമായണാദികളും തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദരുടെ കൃതികളും ഒത്തു നോക്കിയാൽ ധാരാളം തെളിവുകൾ ലഭിക്കുന്നതാണു്. മററൊരു പ്രകാരത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ നിരണം മഹാകവികളെ തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദർ പല പ്രകാരത്തിൽ ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സർവ്വവിദിതമത്രേ! ആട്ടക്കഥകളിൽ യുദ്ധം, ഉദ്യാനം മുതലായ വൎണ്ണനകൾക്കു പരസ്പരം അതിശയജനകമായ സാദൃശ്യം കാണാം. ഇതുപോലെതന്നെ രാമായണ ചമ്പുവിനും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തത്തിനും തമ്മിൽ അപരിഹരണീയമായ ഐകരൂപ്യമുണ്ടു്.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ വർണ്ണനാകോലാഹലങ്ങളും, ഫലിത പ്രയോഗങ്ങളും, ഓട്ടൻ തുള്ളലിലെ വൃത്തരീതികളും, ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ അനുകരണമാണ്. ആധുനിക കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി മുതലായവയിൽ നിന്നും ഇപ്രകാരമുള്ള സംക്രമണങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഐക്യത ഏകകർത്തൃത്വസ്ഥാപനത്തിന് ഒരു മാനദണ്ഡമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ചർവ്വിതചർവ്വണത്വത്തിനു യോഗ്യന്മാർ സന്നദ്ധരാകയുമില്ല. കാലഗണനയിൽ കാണിച്ച വ്യത്യാസവും, പുനവും, നീലകണ്ഠനും ഭിന്നന്മാരാണെന്നുള്ളതിനു തെളിവാകുന്നു.

ഇനി പുനത്തിന്റെ പേരെന്ത്? ചില നിരൂപകന്മാർ പുനത്തിന്റെ പേര് 'കൃഷ്ണൻ' എന്നും, മററു ചിലർ നാരായണൻ' എന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ കേരള ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രകർത്താവു പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്:—"ഈയിടയ്ക്കു ഭാരതചരിതം എന്നൊരു കേരളീയകൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ കർത്താവു ഒരു കൃഷ്ണകവിയായിരുന്നുവെന്നും നമുക്കറിയാം. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലും ആ കൃതിയിലും പൂർവ്വകവികളെ സ്തുതിച്ചിരിക്കുന്ന രീതികൾക്കു് അത്യന്തം സാദൃശ്യം കാണുന്നു. ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു പുനത്തിന്റേയും ശങ്കരന്റേയും രാഘവന്റേയുംകൂടി പേരുകൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നേയുള്ളു അതുകൊണ്ടു ഭാരതചരിതം പുനത്തിന്റെ കൃതിയായിരുന്നെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു കൃഷ്ണനെന്നായിരുന്നെന്നും ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു പുനത്തിന്റെ ഒരു ശിഷ്യ

നായിരുന്നെന്നും ഊഹിക്കരുതോ? എന്നാൽ അവരുടേയും പേരിൽ പതിയാതെ കിടക്കുന്ന നാമധേയങ്ങളെ കണ്ടു മാനം, ഇഷ്ടമുള്ളവൎക്ക് പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു ധൈര്യമുള്ളവൎക്കേ സാധിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ ചരിത്രാന്വേഷികളുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കമാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ." ഇതിൽനിന്നും കൃഷ്ണനെന്നപേരിന് ഉപപത്തി പോരെന്നു വരുന്നു ഡാക്ടർ കോളത്തേരി ശ്രീ. ശങ്കരമേനോൻ, പുനത്തിൻെറ പേരു് 'നാരായണൻ' എന്നായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നുണ്ടു്. അടേതാട്ടുകുട്ടി നാരായണീയം, ചെല്ലൂർ നാഥോദയം ഈ ചമ്പുക്കളുടെ കൎത്തൃത്വം പുനത്തിനു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഈ കൎത്തൃത്വദാനം സംഗതമല്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ നാരായണീയം എന്ന പ്രബന്ധനാമത്തിനും പുനത്തിൻെറ പേരിനുമായി യാതൊരു ബന്ധവും വിവക്ഷിക്കാവുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. മേൽപത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരിയുടെ നാരായണീയത്തിലുള്ളപോലെ 'ദേവനാരായണീയം' എന്നമട്ടിലുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കവിയുടെ പേരു നാരായണനെന്നാണെന്നു് അനുമിക്കത്തക്കവിധം രാമായണചമ്പുവിലുണ്ടെന്നാണു് മി. ശങ്കരമേനോന്റെ മറെറാരു വാദം. സ്വൎഗ്ഗാരോഹണ ചമ്പുവിലെ താഴെ ചേൎക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നോക്കാം:—

"പൂരപ്പുകഴ് ത്തിട്ടവതെന്തു വാനോർ—
പൂരങ്ങൾ വാഴ്ത്തിടിനാ കീൎത്തിഭൂമാ
ശ്രീരാമനായ് മേനിയിരിക്കവേ പോയ്—
നാരായണത്വം തടവീമഹാത്മാ." (ശ്ലോ: 45)

"പൌരന്മാരോട്ടുകൂടിപ്പരമപദസുഖപ്രാപ്തികോല്യ-
ന്നരക്ഷോ
വീരന്മാൎക്കും തദന്തേമരുവിന കപിയൂഥത്തിനും മെല്ലു
മേലേ
ഒസാരം പൊന്നിൻകിരീടം തടവി വടിവുലാവുന്ന
വാനോർവരന്മാർ
വാരംവാരം വണങ്ങിജഗതിവിജയതേ മേന്മ
നാരായണീയം" (ശ്ലോ. 49)

"ലക്ഷ്മീരൂപം തുടന്നീടിന ജനകസുതാ ചെന്നു നേരേ
തദാനീം
വക്ഷോരംഗേ കരേറി സുഭഗസുമധുരാശ്ലേഷരോമാഞ്ചി-
താങ്ഗീ
അക്കാലം ഭ്രാതരൗ തൗ പുനരിരുപുറവും ചക്രശംഖ-
ങ്ങളായി
കൈക്കൊണ്ടും കൊണ്ടു നേരേ മനുകുലപതി നാരായണ-
ത്വം പ്രപേദേ."

ഈ പദ്യങ്ങളിലെ 'നാരായണ'പദപ്രയോഗങ്ങളിൽ കവിക്കു വല്ല കരുതലുമുണ്ടായിരിക്കുമോ? മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി, സ്വകൃതമായ നാരായണീയത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പദ്യത്തിലാണു സ്വനാമമുദ്ര ചേൎത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെഞങ്ങളിങ്ങു പല പദ്യങ്ങളിലായി കാണിച്ചിരിക്കുന്ന 'നാരായണ'ശബ്ദത്തിനു മുദ്രാലങ്കാരരീത്യാ ഒരൎത്ഥവിവക്ഷയല്ലാ വാച്യാതിശായിയായ അൎത്ഥത്തിനോ സ്ഥാനം കാണുന്നില്ല. വിശിഷ്യ മേൽപത്തൂർഭട്ടതിരി പുനത്തിനു വളരെക്കാലം പിമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നയാളാകയാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു അനുകരണത്തിനു സ്ഥാനവും ഇല്ല. അതിനാൽ

പുനത്തിന്റെ പേരു തല്ക്കാലം അജ്ഞാതമെന്നേ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകളും ഈ അഭിപ്രായമാണു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇല്ലപ്പേരിനാൽ വിദിതനായിത്തീൎന്ന ഒരു നമ്പൂതിരിക്കവിയാണു പുനം എന്നു പറയുന്നതിനേ ഔചിത്യം കാണുന്നുള്ളു.

---

൨. അരക്കവിസ്ഥാനം

പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ അരക്കവിത്വത്തെപ്പററി ഇനി ചിന്തിക്കാം. പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാർ ഒൻപതുപേരും, തിരുവേഗപ്പുറ നമ്പൂതിരിമാർ അഞ്ചും, കാക്കശ്ശേരിബ്ഭട്ടതിരി, മുല്ലപ്പിള്ളിബ്ഭട്ടതിരി, ചേന്നാസ്സുനമ്പൂതിരി, ഇവരും ഉൾപ്പെടെ 17. ഇവർക്കു പുറമേ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെക്കൂടി ഒരംഗമായും പുനത്തിനെ അരയംഗമായും ചേൎത്താണു് ഐതിഹ്യകാരന്മാർ പതിനെട്ടരക്കവിസ്സദസ്സിന്റെ ഘടന രൂപവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പയ്യൂർ മഹർഷി എന്നുകൂടി അപരനാമമുണ്ടായിരുന്ന 'ഋഷി' എന്ന ഭട്ടതിരിയായിരുന്നു സദസ്സിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. സാമൂതിരിപ്പാട്ടു രക്ഷാധികാരിയുമായിരുന്നു. ഭാഷാകവിയായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു പുനം അരക്കവിയായിത്തീൎന്നതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഭാഷാ രാമായണചമ്പു മുതലായ അനേകം രമണീയകാവ്യങ്ങളുടെ കൎത്തൃത്വം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകുന്നതും ഈ വക ഐതിഹ്യങ്ങൾതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പുനത്തിന്റേതെന്നു് അറി

യപ്പെട്ടുവരുന്ന ഏതു കാവ്യം പരിശോധിച്ചാലും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതമലയാളഭാഷകളിൽ അഗാധ പണ്ഡിതനും ഉഭയകവീശ്വരനും ആയിരുന്നുവെന്ന് ആക്കും അനായാസേന ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അന്നത്തെ കവികളിൽ യോഗ്യതാംശം കൂട്ടതൽ പുനത്തിനായിരുന്നെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. പതിനെട്ടരക്കവി സദസ്സിലെ മററെല്ലാ അംഗങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രവും പുനംനംപൂതിരി സംസ്കൃതത്തിലും വിശിഷ്യ മലയാളത്തിലും കവിതയെഴുതിവന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന് അരക്കവിസ്ഥാനമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും യോജിച്ചതല്ലെന്നും, പ്രത്യുത, ഒന്നരക്കവിസ്ഥാനമെന്നു പറയുന്നതാണു ശരിയെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ടു കവിസദസ്സിലെ അംഗങ്ങൾ കേരളബ്രാഹ്മണർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതാണു് ഉപപന്നമായിട്ടുള്ളതു്. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പരദേശബ്രാഹ്മണനും പതിനെട്ടരക്കവിസ്സദസ്സിന്റെ സൗവർണ്ണദശയിൽ കേരളത്തിലെയ്ക്കു സമാഗതനായ മഹാനും ആണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനം എങ്ങനെ? കോഴിക്കോട്ടു 'തളിയിൽ' ക്ഷേത്രത്തിൽ 'താനം'ത്തിന് അഭ്യർഹന്മാരായ ബ്രാഹ്മണക്ക് പണക്കിഴി നൽകിവന്നിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 400-നും 800-നും മദ്ധ്യേയായി കോഴിക്കോട്ടു മഹാരക്ഷകന്മാരും രാജ്യഭരണനിപുണന്മാരുമായ ചില സാമൂതിരിപ്പാടന്മാർ വാണിരുന്നു. സമഗ്രപ്രതാപസമ്പന്നന്മാരായ ആ മഹാരാജാക്കന്മാർ കാവ്യശാസ്ത്രാദികളിലും പാരംഗതമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പരാക്രമശക്തി അയൽ

രാജ്യങ്ങളേയും സാരമായി സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നറിയാവുന്നതാണ്. നാനാപ്രകാരേണയും ചരിത്രാധിഷ്ഠിതരായിരുന്ന ആ രാജകുലകേസരികൾ കലാകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും ബദ്ധപരികരരായിരുന്നു. തൽഫലമായുണ്ടായ പദ്ധതികളിലൊന്നാണ് "തളിയിൽതാനം," "അഭ്യർഹന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കു സാമൂതിരിപ്പാടന്മാർ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ വാർഷികശ്രാദ്ധദിവസം നൽകുന്ന" ധനദാനമാണ് താനം. ആഭിജാത്യത്തിൽ മികച്ചവരും വേദശാസ്ത്രാദികളിൽ നിഷ്ണാതന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണരെയാണു 'അഭ്യർഹന്മാർ' എന്നു പറയുന്നത്. കോഴിക്കോട്ട തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു ഈ താനം നടത്തിവന്നതിനാലാണു തളിയിൽതാനമെന്നു പേരുണ്ടായതു. മീമാംസ, വേദാന്തം, വ്യാകരണം ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പണ്ഡിതനായ ബ്രാഹ്മണനാം അഭ്യർഹനാണ്. ഇപ്രകാരം കൊടുത്തുവന്ന 'താനക്കിഴി' ഒരു തവണ പരദേശിയനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ സമ്പാദിച്ചുവെങ്കിലും അടുത്ത തവണ കാക്കശ്ശേരിബട്ടതിരി ശാസ്ത്രികളെ പരാജിതനാക്കിത്തീർത്തു. എന്നിരുന്നാലും കേരളത്തിലെ വാസവും കേരളബ്രാഹ്മണരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗവും ശാസ്ത്രികൾ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും കേരളബ്രാഹ്മണരെ ആത്മാർത്ഥമായി വളരെ ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തു. തൽഫലമായി ശാസ്ത്രികൾ കോഴിക്കോട്ട സാമൂതിരിയേയും മററും ആശ്രയിച്ചു വളരെക്കാലം മലയാളനാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതിന് ഇടയായി. ഈ ചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ശാസ്ത്രികൾക്കു കവിസദസ്സിൽ സ്ഥാനം നൽകാമെങ്കിലും ഒരംഗമായി പരിഗണിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടോ?

അക്കാലത്തെ കേരളീയ പണ്ഡിതന്മാരുടേയും കവികളുടേയും ഇടയിൽ സംസ്കൃതത്തിനായിരുന്നു പ്രധാനസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നതു്. മലയാളത്തിനു പറയത്തക്കസ്ഥാനമില്ലായിരുന്നതിനാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽ കവിതയെഴുതുന്നവക്കു് 'ഒരു കവി'യെന്നും, മലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതുന്നവക്കു് 'അരക്കവി'യെന്നും, ഉഭയ ഭാഷകളിലും കവിതയെഴുതുന്നവക്കു് 'ഒന്നരക്കവി'യെന്നും സഹൃദയന്മാർ സ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നിരിക്കുമോ? അപ്രകാരമാണെങ്കിൽ ഉഭയകവീശ്വരനായ പുനം 'ഒന്നരക്കവി'യാകേണ്ടതാണല്ലോ? അരക്കവി എന്നസ്ഥാനം ഭാഷാകവിയായതിനാലാണെങ്കിൽ പുനത്തിനു മുമ്പും അക്കാലത്തും പിമ്പും ധാരാളം ഭാഷാകവികളുണ്ടായിരുന്നവക്കെല്ലാം ഈ സ്ഥാനപ്പേരു കിട്ടേണ്ടതല്ലേ? അങ്ങനെ വേറെ ആരേയും അരക്കവിയെന്നു പറഞ്ഞുകാണാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്? ഇതിൽനിന്നും അരക്കവിയെന്നതു ഭാഷാകവിയെന്ന പദവിയെ കാണിക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. സംസ്കൃതകവികളടങ്ങിയ കോഴിക്കോട്ടു സദസ്സിൽ ഭാഷാകവിതയുംകൊണ്ടു കയറിയ പുനത്തിനു് ഒരു ത്രുഢിയായി ഈ ബിരുദം ലഭിച്ചതാണോ? ആകൃതിയിൽ ഒരു മുണ്ടനായതുകൊണ്ടോ കവി സദസ്സിലെ മററംഗങ്ങളെക്കാൾ പ്രായക്കുറവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടോ അരക്കവിപ്പട്ടം കിട്ടി എന്നു് അനുമാനിക്കാമോ? ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നേരം പോക്കായോ വാത്സല്യസൂചകമായോ പ്രയോഗിച്ചുവന്ന ഈ സ്ഥാനപ്പേർ ക്രമേണ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു് അടിയുറച്ചു പോയതാണോ? പുനം നമ്പൂതിരി ആകൃതിയിൽ മുണ്ടനായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു്

സങ്കല്പിതമെങ്കിലും ആയ ഒരു ഛായാപടമോ, ഛായാവൎണ്ണനയോ മററു രേഖകളോ ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. പൂനത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അനുമാനിക്കാനും മാർഗ്ഗമില്ല. സാഹിത്യസേവനത്തിന്ന് ആകാരഹ്റസ്വത ഒരു പ്രതിബന്ധമെന്നോ, അഥവാ, അതൊരു സ്ഥാനപ്പേരിന്നു കാരണമായിത്തീരുമെന്നോ കരുതാനും നിവൃത്തിയില്ല. പ്രായക്കുറവിനെ പരിഗണിച്ചാണെങ്കിൽ പ്രായംകൂടുന്ന പില്ക്കാലങ്ങളിൽ അരക്കവി മുഴക്കവിയും മരിച്ചാൽ മൃതകവിയും ആകണമല്ലോ? എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള നാമവൈചിത്ര്യങ്ങളൊന്നും സ്വാഭാവികമല്ല തന്നെ. ഈ അരക്കവിസ്ഥാനത്തെപ്പററി ഡാക്ടർ ശങ്കരമേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് അത്യന്തം ശ്ലാഘ്യമാണു്:—

“മററു വൃക്ഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ‘അരയാൽ’ മഹാവൃക്ഷമാണെന്നുള്ളതുപോലെ അരക്കവിയായ പൂനംനമ്പൂതിരി മററുള്ള പണ്ഡിതകവികളേക്കാൾ മാഹാത്മ്യാധിക്യമുള്ളവനായിരുന്നുവെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അഥവാ, “നാമൈകദേശേന നാമഗ്രഹണം” എന്നതനുസരിച്ചു് ഒന്നരക്കവിയായ പൂനത്തിനെ സൗകൎയ്യാൎത്ഥം ‘അരക്കവി’യെന്നു പറഞ്ഞതായും വിചാരിക്കാം. അഥവാ, “വൃക്ഷരാജാവു്” എന്നൎത്ഥമുള്ള ‘അരശ്ശുആൽ’ ശലോപിച്ചു് ‘അരയാൽ’ ആയതുപോലെ കവിസാർവ്വഭൗമനെന്നൎത്ഥമുള്ള ‘അരശുകവി’ലോപിച്ചു് ‘അരക്കവി’യായതായും വരാവുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധം ചിന്തിച്ചു തീരുമാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ പൂനം അരക്കവിയാണെന്നു

സമർത്ഥിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ അനുവദിക്കുന്നില്ല." കവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന യാതൊരു വിവരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണു്. കോഴിക്കോട്ടു കവിസദസ്സിലെ അംഗങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽനിന്നും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ഒഴിവാക്കുകയും ഉഭയകവിശേഖരൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പുനത്തിനെ ഒന്നരക്കവിയാക്കുകയും ചെയ്താൽ അസംഗതമാകയില്ല.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഇപ്പോൾ അഭിപ്രായപ്പെടാൻ കഴിയുമെങ്കിലും കവിസാർവഭൗമനും പണ്ഡിതാഗ്രേസരനും കേരളീയരുടെ അഭിമാന പുരസ്സരമായ നിത്യാരാധനയ്ക്കു സവിശേഷം അർഹനും ആയ ആ മഹാപുരുഷനെ അരക്കവിയാക്കി സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിനു നിദാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവർക്കു ഒരു വിദൂരനമോവാകംതന്നെ പറയണം! പരമ ദിവ്യനും കൈരളീപിതാവുമായ തുഞ്ചത്തു ഗുരുപാദരെ മദ്യപാനിയാക്കിയ ചേതോവികാരം ഏതാണു്? ആവോ! അതേ! അമ്മേ, കൈരളീ, ഈ വക ചിററമ്മനയത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളും അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ദേവിക്കു ഇനിയും തീർന്നില്ലെങ്കിൽ—!

ർ. നമ്പൂതിരിയോ നമ്പൂരിയോ?

സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശനത്തിനും ആരാധനയ്ക്കും ജാതിമതാദിഭേദങ്ങളോ ഉച്ചനീചപരങ്ങളായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളോ ഒരിക്കലും ബാധകമായിട്ടുള്ളതല്ല. സർവ്വജാതിമതസ്ഥർക്കും വലിയവർക്കും, എളിയവർക്കും, സ്ത്രീക്കും, പുരുഷനും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരുപോലെയാണ്. ഒരു കവി, അഥവാ, സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് ഏതു ജാതിയിലും മതത്തിലും പെട്ടയാളായിരുന്നാലും അയാളുടെ യശശ്ശരീരം കവി, അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യകാരൻ എന്ന ഒരേ ജാതിയിലായിത്തീരും. ആ യശശ്ശരീരം ലോകത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്തും ആണ്. അതിനാൽ ഒരു കവിയേയോ സാഹിത്യകാരനേയോപററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഏതു ജാതിക്കാരൻ എന്ന ചോദ്യത്തിനു പ്രസക്തി അനുവദിക്കത്തക്കതല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു പുനത്തിന്റെ ജാതിയേയോ സമുദായത്തേയോ ആസ്പദമാക്കി ഒരു പ്രത്യേക അഭിമാനം അദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോൾ അനുവദിക്കുന്നതു സംഗതമല്ല. അദ്ദേഹം കവിജാതിയിൽപ്പെട്ട നിരവധി ദിവ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്നു പറയേണ്ടതുള്ളു. എങ്കിലും ലൗകികദൃഷ്ട്യാ വ്യവഹരിക്കുമ്പോഴും ചരിത്രപരമായ ഒരു വിവരണം എഴുതുമ്പോഴും ഒരു ലക്ഷ്യം ആവശ്യമാണല്ലോ. ആ നിലയിൽ മാത്രം "പുനം നമ്പൂതിരി" എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് ഈ പ്രകൃതത്തിൽ 'നമ്പൂതിരി' 'നമ്പൂരി' ഈ പദങ്ങളുടെ സാധുത്വം അല്പം ചിന്തിക്കാം. ഈ രണ്ടു വിധത്തിലും പ്രസ്തുത സ്ഥാനപ്പേരിനു സുലഭമായ പ്രചാരമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൽ 'നമ്പൂതിരി'

യെന്നതു ശരിയായ രൂപവും 'നമ്പൂരി'യെന്നതു പ്രചാരംകൊണ്ടും പ്രയോഗംകൊണ്ടും സാധുത്വം സിദ്ധിച്ച രൂപവും ആണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വളരെ പുരാതനമായ ഒരു കാലത്തു കേരളത്തിൽ ബുദ്ധമതം പ്രചരിക്കയും, ബൗദ്ധരാജാക്കന്മാർ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നും, ആ രാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി'യിൽ 'നംബുധീരന്മാർ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി ഒരു സംഘം വിശ്വസ്താധികാരികൾ കാര്യാന്വേഷണം ചെയ്തുവന്നിരുന്നുവെന്നും അവരാണു പിന്നീടു 'നമ്പൂതിരി'മാരായിത്തീർന്നതെന്നും മി. കെ. ദാമോദരൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള 'ഈഴവരുടെ ഇതിഹാസം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രതിപാദനം ആസ്പദമാക്കി മി. ഐ. സി. ചാക്കോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കേരളഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരും ക്രിസ്ത്യാനികളും' എന്ന ലേഖനത്തിൽ അനുക്രലിച്ചു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. 'നംപൂരയതിരി നംപൂരി' എന്നും ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ 'വേദം' എന്നും അതു പൂരിപ്പിക്കുന്നയാൾ 'നമ്പൂരി'യെന്നും വ്യാഖ്യാനം. 'നമ്പുവാൻ' അതായതു 'വിശ്വസിക്കുവാൻ' അർഹതയുള്ളവൻ 'നമ്പൂരി'യെന്നും ഒരു മതം. നംപൂരിയും പോററിയും ഒന്നുതന്നെയെന്ന അഭിപ്രായക്കാരും ഉണ്ടു്. കേരളത്തിലെ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പൂജയും ദേവാചാര്യവും ഉള്ള നംപൂതിരിമാർക്കു ഭട്ടതിരി, നമ്പി എമ്പ്രാന്തിരി ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാനപ്പേരുകളും ഉണ്ടു്. ആകപ്പാടെ നംപൂതിരി ശബ്ദം അർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കാൻ ക്ലേശകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നും. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിയെന്നതാണു് ശരിയായ രൂപമെന്നും, അതൊരു കേരളഭാഷാപദമാണെന്നും, ആ പദംകേരളബ്രാഹ്മണരെ

മുഴുവൻ പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു രൂഢിശബ്ദമാണെന്നും ഇവിടെ വിശദമാക്കുന്നതു സംഗതമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ ഒരു കാലത്തു ബുദ്ധമതം പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു കേരളചരിത്രപരമായി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണു്. എന്നാൽ ബൗദ്ധരാജാക്കന്മാർ ഭരണം നടത്തിയെന്നുള്ള വൃത്താന്തം അത്ര ശരിയല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു നംബുധീരന്മാരുടെ സേവനചരിത്രവും അവ്യക്തമാണു്. വിശിഷ്യ ബുദ്ധമതവും ബ്രാഹ്മണമതവും തമ്മിൽ അത്ര സൗഹാർദ്ദമായിട്ടല്ല കഴിഞ്ഞിരുന്നതെന്നു പുരാതന ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽനിന്നുമറിയാം. ആ സ്ഥിതിക്കു നംബുധീരപദവിയും അനന്തരമുള്ള നമ്പൂതിരിയെന്ന പരിവർത്തനവും ഗണനാർഹമായ ഒരു ചരിത്രാംശമായി കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'നംപൂരയതി' എന്ന പ്രമാണത്തിനും ഉപപത്തിക്കുറവുണ്ടു്. "നാഭൗനം ജ്ഞാനവാദ്യോഃ" എന്നു ഏകാക്ഷര നിഘണ്ടുപ്രകാരമുള്ള 'ജ്ഞാനം' എന്നതിനു് 'വേദം' എന്നു ലക്ഷണാർത്ഥം നൽകിയാണു് ഈ വ്യുല്പാദനം സാധിക്കേണ്ടതു്. "വിദ് ജ്ഞാനേ വേദം" എന്നും, "വേത്തീതി വേദഃ" എന്നും ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഈ അർത്ഥം സംഗതമായും തീരും. അതോടുകൂടി 'പൂരി'യെന്ന ശബ്ദം ചേരുമ്പോൾ 'നംപൂരി'യുമാകുന്നു. ആര്യബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തതിനു ശേഷമാണു നംപൂതിരി ശബ്ദത്തിന്റെ ആവിർഭാവമെന്നു കരുതുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. പ്രമാണപ്പെട്ട സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലോ സംസ്കൃതനിഘണ്ടുക്കളിലോ നംപൂതി

രിയെന്നോ നംപൂരിയെന്നോ ഉള്ള ശബ്ദം കാണുന്നില്ല. കേരളത്തിനു വെളിയിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരിൽ നംപൂരിമാരോ നംപൂതിരിമാരോ ഇല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത പദം കേരളഭാഷയിൽപ്പെട്ടതാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. വേദമെന്നു 'നം'ശബ്ദത്തിനു പ്രസക്തി നൽകുന്നതായാൽ നംപൂതിരിമാരിൽതന്നെ വേദാധികാരമുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു വിഷമം നേരിടും. എന്നാൽ ഇതൊരു സമൂഹനാമമായി വിവക്ഷിക്കുമ്പോൾ വേദാധികാരഭേദം പൊതുവേയുള്ള അർത്ഥകല്പനയ്ക്കു ബാധകമാകണമെന്നില്ല. വിശിഷ്യ ഒരു കാലത്തു നംപൂതിരിമാർക്കെല്ലാം വേദാധികാരമുണ്ടായിരുന്നെന്നും സാമുദായികമായ ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ ചിലർക്കു വേദാധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടതാണെന്നും കേരളചരിത്രം കൊണ്ടു് അറിയാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ എല്ലാവരും വേദാർഹന്മാരെന്നുതന്നെയാകട്ടെ. അപ്പോൾ വേറൊരു വിഷമം; നംപൂതിരിമാർക്കു പുറമേ തുളുബ്രാഹ്മണർക്കും പരദേശബ്രാഹ്മണർക്കും വേദാധികാരമുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു 'നംപൂരയതി—' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണത്തിനു സാംഗത്യം പോരാതെയിരിക്കുന്നു. 'പോററി' എന്നാൽ 'പോററുന്നവൻ' (രക്ഷിക്കുന്നവൻ) എന്നാണർത്ഥം. ഈ പ്രയോഗത്തിൽ രാജത്വം അന്തർഭവിക്കുന്നു. എൻപുരാൻ ആണു് എമ്പ്രാനും എമ്പ്രാന്തിരിയും ആയതു്. 'പുരാൻ' എന്നാൽ യജമാനൻ എന്നർത്ഥം. ഈ സ്ഥാനപ്പേരുകൾക്കു പുറമേ, നമ്പിടി, തങ്ങൾ, തമ്പുരാൻ, അമ്മോൻ, പണ്ടാരത്തില്, ഭട്ടതിരി, തിരുമുല്പാട്ടുന്നു്, ശർമ്മ ഇങ്ങനെ പല സ്ഥാനപ്പേരുകൾ നംപൂതിരി സമുദായത്തിൽ ഓരോ വിഭാഗക്കാർക്കുമുള്ളതാകുന്നു. നംപൂ

തിരിസമുദായമേലദ്ധ്യക്ഷർ 'ആഴ്‌വാഞ്ചേരി' തമ്പ്രാക്കൾ ആണ്. നമ്പൂതിരി, ഭട്ടതിരി ഈ പദങ്ങൾ കൂടുതൽ മഹത്വം കാണിക്കുന്നതിന്നായി 'നമ്പൂതിരിപ്പാട്' 'ഭട്ടതിരിപ്പാട്' ഇങ്ങനെയും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. കൂടാതെ മൂസ്സ്, നമ്പ്യാതിരി ആദിയായ സ്ഥാനപ്പേരുകളും നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിൽ നിലവിലുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വിവിധ സ്ഥാനപ്പേരുകളോടുകൂടിയ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു മഹാ സമുദായമാണു മലയാള ബ്രാഹ്മണർ, അല്ലെങ്കിൽ, നമ്പൂതിരിമാർ. കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ആര്യബ്രാഹ്മണർ ആദിമനിവാസികൾക്ക്, നമ്പുവാൻ — വിശ്വസിക്കുവാൻ—തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവരാണെന്നു തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായി അവരെ നമ്പൂതിരിമാർ എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതായിരിക്കണമെന്നും ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. കേരളചരിത്രപ്രകാരമുള്ള 64 ഗ്രാമങ്ങളിൽ 32 എണ്ണം തുളുബ്രാഹ്മണരുടേയും 32 എണ്ണം നമ്പൂതിരിമാരുടേയും ആണ്.

"ചേരരേവമീവിപ്രർ നടുക്കുവച്ചു-
നേരേപകുത്തിട്ടിതുകേരളത്തെ
പേരേവമിങ്ങോമലനാടിതെന്നും
ചേരേവടക്കോ തുളുനാടിതെന്നും
നമ്പൂരിമാർ തെക്കേകപ്പിൽ മാത്ര
മെമ്പ്രാന്തിരിക്കൂട്ടർ വടക്കുപങ്കിൽ
മുമ്പേവമാകുന്ന മഹാവിഭാഗ-
സമ്പ്രാപ്തികാലാദ്വിജവർഗ്ഗഭാഗം. (കേരളം)

പരദേശത്തുള്ള പുണ്യദേശങ്ങളിൽനിന്നും അനേകം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്നു് അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളാക്കി ച്ചമച്ചതിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമം തുളുബ്രാഹ്മണരും മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമം നംപൂരിമാരും —(മംഗളമാല അപ്പൻതമ്പുരാൻ) ഇങ്ങനെ പല പ്രമാണപ്പെട്ട രേഖകളിലും മററും 'നംപൂരി'യെന്നു കാണുന്നതു പ്രയോഗത്താൽ സാധുത്വം സിദ്ധിച്ച രൂപമായിരിക്കണം. പ്രയോഗം കൊണ്ടു സാധുത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പല പദങ്ങളും എല്ലാ ഭാഷയിലും ഉള്ളതാണല്ലൊ.

ദേശാധിപത്യം, വേദാധികാരഭേദം, ശാന്തിപ്രവൃത്തി മുതലായി വിവിധ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു നംപൂതിരിമാക്കു വിവിധ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. 'തിരി' എന്ന പദത്തിൻെറ ഒടുവിൽ കാണുന്നതു ബഹുമാനസൂചകമായ ഒരു രൂഢിയാണു്. ഇപ്രകാരം 'തിരി' അന്ത്യമായി വരുന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൾ മലയാളത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. 'ചോമാതിരി', 'അടിതിരി' ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിലും ഉണ്ണ്യാതിരി, ഉണ്ണിത്തിരി ഇങ്ങനെ ഇതരസമുദായക്കാരുടെയിടയിലും സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഉണ്ടല്ലൊ. തമിഴിലെ 'നമ്പുക' എന്ന പദത്തിനു 'വിശ്വസിക്കുക' എന്നത്ഥം. തമിഴ്പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു ധാരാളമായി സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിപുരാതനകാലത്തു തമിഴക്കും മലയാളികൾക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സംസർഗ്ഗവും തമിഴകത്തിൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഏകാധിപത്യഭരണവും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. 'നമ്പുക' എന്നതിനു 'വിശ്വസിക്കുക' എന്നത്ഥമായാൽ, ആരെ, അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെ എന്നൊരു പ്രശ്നത്തിനു

വക വരുന്നു. "മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ആദർശപരദൈവതമായ ശ്രീ പരശുരാമനേയും അദ്ദേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ ആചാരങ്ങളേയും വിശ്വസിക്കുന്നവർ" എന്നു വ്യാഖ്യാനം നൽകാം. എന്നാൽ കേരളബ്രാഹ്മണർക്കു പുറമേ മററു പല സമുദായക്കാരും ഈ ആചാരത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു മലയാള ബ്രാഹ്മണരെമാത്രം നമ്പൂതിരിയെന്നു പറയുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണു്? 'പങ്കജം', 'കടലാടി' മുതലായ പദങ്ങളെപ്പോലെ 'നമ്പൂതിരി' എന്നപദം 'മലയാള ബ്രാഹ്മണർ" എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു രൂഢിയാണു്. അതിനാൽ 'പുനം നമ്പൂതിരി' എന്നു പറയുന്നതാണു കൂടുതൽ സംഗതമായിട്ടുള്ളതു്.

രണ്ടാം പ്രകരണം

---

൧. ഭാഷാചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങൾ

പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതികളധികവും ഭാഷാചമ്പുക്കളാണു്. അതിനാൽ ആ കാവ്യശാഖയുടെ സ്വഭാവം സാമാന്യമായി ഒന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാസംസ്കൃത വൃത്തങ്ങൾ
വിവിധം ഗദ്യരീതിയും

ഇവയാൽ തീർപ്പതാം കാവ്യം
ഭാഷാ ചമ്പു സമാഖ്യമാം.

എന്നിങ്ങനെ ഭാഷാചമ്പു പ്രബന്ധങ്ങൾക്കു ലക്ഷണം ചെയ്യാം. അത്യന്ത രമണീയവും സാഹിത്യകലാസൌന്ദൎയ്യപൂൎണ്ണവുമായ ഒരു വിശിഷ്ട കാവ്യസമ്പത്താണു ഭാഷാചമ്പുക്കൾ. സംസ്കൃതസമ്പൎക്കംകൊണ്ടു ലോകത്തിലെ മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും നീരക്ഷീര പാകത്തിൽ സഹൃദയഹൃദയരഞ്ജകമാംവിധം സംസ്കൃതമലയാളപദങ്ങൾ മേളനംചെയ്തു സരസമധുരമായി പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ മണിപ്രവാളഭാഷയാണു ചമ്പുക്കൾക്കു സ്വഭാവാതിരേകം നൽകുന്നതു്. സംസ്കൃതദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുടെ ഘടനാവിശേഷം, പ്രയോഗസൌകൎയ്യം, ശൈലീഭേദം, രസാലങ്കാരരമണീയകത്വം ഇവയും ഭാഷാചമ്പുക്കളെ കാവ്യശാഖകളിൽ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തു പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നു. ആൎയ്യദ്രാവിഡബന്ധംപോലെ ഒരു പ്രത്യേകമായ കേരള സംസ്കാരത്തെ സംസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഈ സാഹിത്യസരണി സാരമായി പ്രയോജകീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിരാക്ഷേപകമായ ഒരു പരമാൎത്ഥമാകുന്നു.

ചമ്പുക്കൾ സംസ്കൃതത്തിലും ധാരാളമുണ്ടു്. ആ ഭാഷയിൽ നിന്നാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതു്. "ഗദ്യപദ്യമയം കാവ്യം ചമ്പുരിത്യഭിധീയതേ" എന്നു ചമ്പുക്കൾക്കു സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ ലക്ഷണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതായതു്, സംസ്കൃത വൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായ പദ്യങ്ങളും ദണ്ഡകങ്ങളും 'വൃത്തബന്ധോജ്ഝിതങ്ങളായ സംസ്കൃതഗദ്യങ്ങളും ഇടകലർത്തി രചി

ക്കുന്ന കാവ്യമാണു ചമ്പു. എന്നാൽ ഭാഷാചമ്പുക്കൾക്കു് ഈ സംസ്കൃതലക്ഷണകാരിക അത്ര പററിയതല്ല. ഭാഷാചമ്പുക്കളിൽ സംസ്കൃത വൃത്തത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങളും, ദണ്ഡകങ്ങളും സംസ്കൃതഗദ്യങ്ങളും, ഗദ്യമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. വിശിഷ്യ ആധുനികങ്ങളായ ചില ഭാഷാചമ്പുക്കളിൽ അഭിനവഗദ്യങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ചമ്പുക്കളിലെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കു ഗദ്യമെന്നപേരു യോജിച്ചതല്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഭാഷാചമ്പുക്കൾക്കു് ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണകാരിക ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നു. അതിനാലാണു് ഇവിടെ ഒരു കാരിക എഴുതിച്ചേൎത്തതു്.

'ചമ്പു' എന്ന പദത്തിനു് ഒരു അൎത്ഥവും നിൎണ്ണയിച്ചുകാണുന്നതായി അറിവില്ല. ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പേരു സാൎത്ഥകമായിട്ടുള്ളതാകാതിരിക്കയില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ 'ചമ്മഃ' എന്നതിന്റെ പ്രാകൃതമായി 'ചമ്മ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ചമ്മശൎമ്മം ശരീരവാചി (തുകൽ) യാണെന്നു് അനുമിക്കാം. 'ചം+ഞ്' എന്നതിനു പകാരാദേശം ചെയ്തു സംവൃതോകാരം ചേൎത്തു ശരീരാൎത്ഥത്തിൽ ചമ്പു എന്നാക്കി കാവ്യശരീരം എന്നൎത്ഥം വന്നതായിരിക്കുമോ? 'ചാപി ഗത്യാം' എന്നു ചുരാദിഗണത്തിൽ ഒരു ധാതുവുണ്ടു്. അതിൽനിന്നുമായിരിക്കാം ചമ്പു ശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമമെന്നും 'ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ ഗമിക്കുന്ന കാവ്യം, ചമ്പു' എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്നും ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. 'ചമ്പൂപ്രബന്ധം,' 'ചമ്പൂകാവ്യം' എന്നെല്ലാം പ്രയോഗം വന്നതു് ഉടലും ജീവനും (കാവ്യ

ശരീരവും രസവും) എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെന്നു കരുതാവുന്നതാണ്. അപ്രകാരമാണെങ്കിൽ 'ചമ്പു' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ പേരിന്റെ പൂർണ്ണതയാകയോ? നളചമ്പുവിൽ, "ഉദാത്തനായ കോപേതാ—ഗുണാഢ്യ ഉത്തമുക്തകാ ചമ്പുശബ്ദഹാരയഷ്ടിശ്ച—കേനന ക്രിയതെ ഏടി" എന്നു ചമ്പു ശബ്ദവും; ഭോജ ചമ്പുവിൽ, "ചമ്പുപ്രബന്ധരചനാരസനാ മദീയ" എന്നു ചമ്പു പ്രബന്ധ ശബ്ദവും, രാജസൂയം ചമ്പുവിൽ, "സമ്പന്മയം സമ്പ്രതി ചമ്പുകാവ്യം" എന്നു ചമ്പുകാവ്യശബ്ദവും കാണുന്നുണ്ട്. "പ്രബദ്ധ്യത ഇതി പ്രബന്ധഃ" എന്ന പ്രകരണപ്രകാരം ഏതു കാവ്യത്തിനും പ്രബന്ധമെന്ന പേരു യോജിക്കും. 'നാലായിരപ്രബന്ധം' മുതലായ പേരുകൾ നോക്കുക. അതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേക ഗതിയിലുള്ള കാവ്യമെന്നു വ്യവച്ഛിക്കുമ്പോൾ ചമ്പുവെന്നോ പ്രബന്ധമെന്നോ മാത്രം പറയാതെ 'ചമ്പുപ്രബന്ധ'മെന്നോ 'ചമ്പുകാവ്യ'മെന്നോ പറയുകയാണു വേണ്ടതു്. ഒരു രൂഢിപോലെ ചമ്പു' എന്ന പദത്തിനും പ്രയോഗപ്രാചുര്യംകൊണ്ടു, സാധുത്വം വന്നിട്ടുമുണ്ട്.

പുനത്തിന്റെ കൃതികൾ

ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെയും മററും പദ്യങ്ങൾ, ചില ഒററശ്ലോകങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പല രേഖകളിൽനിന്നും പ്രാചീനകാലത്തു 'പുനം' എന്നൊരു കവിയുണ്ടായിരുന്നെന്നു തെളിയുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും ജീവിത

കാലവും പരിഗണനങ്ങൾ വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഏതെല്ലാമെന്നാണു് അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനുള്ള രേഖകൾ വളരെ കുറവാണു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ മുൻകാലങ്ങളിൽ അച്ചടിയും മററും നടപ്പില്ലായിരുന്നുവല്ലോ. പുരാതന കവിതകളിൽ പലതിലും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും കാണ്മാനുമില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഐതിഹ്യങ്ങളും യുക്തികളും മാത്രമാണു പലപ്പോഴും ഗവേഷകലോകത്തിനു് ആലംബമായിത്തീരുന്നതു്. ശോചനീയമായ ഈ അവസ്ഥ തരണംചെയ്താണു പുനത്തിന്റെ കൃതികളും തേടിപ്പിടിക്കേണ്ടതു്. അന്ധവിശ്വാസധൂമികാവൃതങ്ങളായ ഇത്തരം സരണികൾ ഭിന്നാഭിപ്രായ കലുഷങ്ങളുമാണു്. "പുളകോദ്ഗമകാരിവചഃ പ്രസരഃ" എന്നു് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെയും "സാരസ്യതരപരിമളമോലും ഗദ്യപദ്യൈരനേകൈഃ" എന്നു ചന്ദ്രോത്സവകാരന്റെയും "പുനം ചമയ്ക്കുന്ന ചില്ലുകളെല്ലാം—" എന്നിങ്ങനെ ഏതോ ഒരു കവിയുടെയും സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളും "താരിൽത്തന്വീ—ത്യാദിപദ്യങ്ങൾ പുനത്തിന്റേതാണെന്നുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ ഉറപ്പിന്മേലുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രബലങ്ങളായ നിരൂപക മതങ്ങളുംകൊണ്ടു് പുനത്തിനു ധാരാളം ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ കർത്തൃത്വം സഹൃദയലോകം നൽകിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാചമ്പുക്കൾക്കും പുറമെ രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, കൃഷ്ണഗാഥ ഇവയുടെ കർത്തൃത്വവും പുനത്തിനു നൽകുന്ന നിരൂപകന്മാരുണ്ടു്.

ശ്രീ. ഡാക്ടർ കോളത്തേരിൽ ശങ്കരമേനോൻ ഭാഷാരാമായണം, നാരായണീയം, കോടിവിരഹം, രാജ

രത്നാവലീയം ആദിയായി അനേകം ചമ്പുക്കളുടെ കൎത്തൃത്വം പുനത്തിന്നു നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ "പരമാൎത്ഥം പറയുന്നതായാൽ എല്ലാ ചമ്പുക്കൾക്കും ഒരേ കലയിലുണ്ടായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കെന്നപോലെ പരസ്പരസാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവയെല്ലാം ഒരാളുടേതെന്നു പറയാവുന്നതല്ല" എന്നു മി. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, ബി. എ, എൽ. റി. അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഐകരൂപ്യം ഏകകൎത്തൃത്വത്തിന് ആലംബമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ലെന്നു കഴിഞ്ഞ പ്രകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാമായണം, ഭാരതം, രാവണവിജയം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, കാമദഹനം, പാൎവ്വതീസ്വയംവരം ഈ ചമ്പുക്കൾ പുനത്തിന്റെ കൃതികളായി പരിഗണിക്കാമെന്നാണ് ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കൎത്തൃത്വം പുനത്തിനല്ലെന്നു മുമ്പേ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തവും പുനത്തിന്റേതല്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒന്നു വിശദീകരിക്കുന്നതു സംഗതമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഭാഷാരാമായണചമ്പു പുനത്തിന്റേതാണെന്നുള്ളതിന്നു പ്രത്യേകമായ യാതൊരു രേഖയും ഇല്ല. ഐതിഹ്യമാണ് ഈ കൎത്തൃത്വനിൎണ്ണയത്തിനാശ്രയം. എങ്കിലും പുനത്തിന് അതിന്റെ കൎത്തൃത്വം നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാൎക്കും തൎക്കമില്ല. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിന്ന് അനുകൂലികളല്ല. അടുത്ത കാലത്തു ഡാക്ടർ കുഞ്ഞൻരാജാ

അവർകൾ പുനത്തിന്ന രാമായണകർത്തൃത്വം നൽകാൻ അല്പമൊന്ന വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ സംഗ്രഹിക്കാം. ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയം സംബന്ധിച്ച ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ പുനവും ശങ്കരകവിയും സമകാലികന്മാർ (കൊല്ലവർഷം 674-ന്ന മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവർ) ആണെന്ന തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട പറങ്കിത്തൊപ്പിയുടെയും മററും പ്രസ്താവമുള്ള രാമായണചമ്പുവിന്റെ കർത്തൃത്വം പുനത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കരുതോ? എന്തെന്നാൽ പ്രസ്തുത കാലം പോർട്ടുഗീസുകാർക്ക വളരെ മുമ്പാണല്ലൊ. ഇതാണ രാജാ അവർകളുടെ അഭിപ്രായം. പുനത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 580-നും 680-നും ഇടയ്ക്കാണെന്ന കഴിഞ്ഞ പ്രകരണത്തിൽ സുദീർഘമായ പ്രതിപാദനത്തിനുശേഷം കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. പോർട്ടുഗീസ നാവികവീരനായ വാസ്കോഡിഗാമാ കോഴിക്കോട്ട വന്നതു ക്രിസ്തുവർഷം 1498-ൽ (കൊല്ലവർഷം 673-ൽ) ആണ്. ഇതു ഇന്ത്യാചരിത്രമനുസരിച്ച വാസ്തവവുമാകുന്നു. ഈ കാലത്തിനും പുനത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തിനും തമ്മിൽ—പുനം ജനിച്ചതും മരിച്ചതുമായ ക്ലിപ്തതീയതി അവ്യക്തമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്—പറയത്തക്ക അന്തരം പരിഗണിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. വേറൊരു ഭാഗംകൂടി നോക്കാം. സീതാവധത്തിനുദ്യുക്തനായ അഴകിയരാവണനെ മണ്ഡോദരി ഭത്സിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:—

എടന്നേ! പൊണ്ണാ! പിരാന്താ! പൊണ്ണപൊണ്ണെ വെറുതേ
ചീനിപോലേ തടിച്ചി-

കന്ന്യാരത്നം കൊതിച്ചിട്ടുടനുയിർ കളയു-
ന്മാറുതന്നേ തുനിഞ്ഞാൻ.”

ഇതിലെ 'ചീനി' എന്ന പദം 'മരച്ചീനി' (കപ്പ) യേയോ വററൽമുളകു് (ചീനിമുളകു്) നേയോ ഏതിനെയാണു കുറിക്കുന്നതു്? മുളകുപോലെയെന്നു പറഞ്ഞാൽ തടിപ്പു സാൎത്ഥകമാകയില്ല. മരച്ചീനിയായാൽ ഏതാണ്ടു പററിയേക്കാം. പക്ഷേ മരച്ചീനിക്കു സുലഭപ്രചാരം വന്നിട്ടധികം കാലമായില്ല. ചീനി എന്നതിനു വേറെ വല്ല അൎത്ഥവുമുണ്ടോ? ഏതായാലും ഒരു കാൎയ്യം ശ്രദ്ധാൎഹമാണു്. പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്ന ഗവേഷകന്മാരേയും അവ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നവരേയും എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലും അധികമാകയില്ല. എന്നാൽ പലപ്പോഴും പുരാതനരേഖകൾ മുഴുവനും കണ്ടുകിട്ടിയെന്നു വരികയില്ലല്ലോ. കുറേ പൊടിഞ്ഞും ഏതാനും ഭാഗം ചിതൽ തിന്നും, മററു ചില ഭാഗങ്ങൾ അവ്യക്തമായും വേറേ ചില ഭാഗങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തു വല്ലവരും എഴുതിച്ചേൎത്തവയും ആയിരിക്കുക എന്നുള്ളതു താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കേവലം സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള രേഖകൾ കഴിയുന്നത്ര ഭംഗിയായും പൂൎണ്ണമായും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ അവരുടെ ബുദ്ധിയും യുക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു കാൎയ്യം സാധിച്ചെന്നും വരും. രാമായണചമ്പുവിലെ പറങ്കിത്തൊപ്പിയും, ചീനിയും ഇങ്ങനെയുള്ള മനോധൎമ്മസൃഷ്ടിയാണോ? അങ്ങനെയായിരിക്കാമെന്നു പറയുന്നതും സാഹസമാണു്. ഏതായാലും ഭാഷാ

രാമായണചമ്പു പുനത്തിൻെറ കൃതിയാണെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഭാരതചമ്പുവും പുനത്തിൻെറ കൃതിയാണെന്നാണു വയ്പ്. കവിതാരീതി നോക്കുന്നതായാൽ ഇതു രാമായണ ചമ്പുവിനു മുമ്പു രചിച്ചതാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടാവു ന്നതാണു്. ഒരു പക്ഷേ, പുനത്തിൻെറ ആദ്യചമ്പു ഇതായിരിക്കാം. അനുകരണങ്ങളും വിവൎത്തനങ്ങളും ഇതിൽ ധാരാളമാണെങ്കിലും ഭാവാൎത്ഥസാന്ദ്രതയും രാമ ണീയ വിശേഷവുംകൊണ്ടു് ഒരു പ്രൗഢമായ കാവ്യ മാണിതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഒരു നാരായണകവി യാണു് ഈ ചമ്പു രചിച്ചതെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ ഊഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം പുനം രചിച്ച താണെന്നു് ഐതിഹ്യവും ബഹുഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിത ന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

രാവണവിജയം ആദിയായി മുൻകാണിച്ച മററു ചമ്പുക്കളും പുനം രചിച്ചതാണെന്നു ചില നിരൂപക ന്മാൎക്കഭിപ്രായമുണ്ടു്. ആ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കാം.

അടുത്തതായി രാമായണം ഇരുപത്തുനാലുവൃത്ത ത്തിൻെറ കൎത്തൃത്വമാണു് ആലോചനാവിഷയം. ആശ യങ്ങൾ, പദപ്രയോഗങ്ങൾ, കഥാഘടന ഇവയെ അടി സ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ ഭാഷാരാമായണ ചമ്പു വിനും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തത്തിനും തമ്മിൽ അന്യാദൃശ മായ ഐകരൂപ്യം കാണാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ ഈ രണ്ടു കൃതികളും ഒരാൾ രചിച്ചതായി കരുതണമെന്നു പല നിരൂപകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഐകരൂപ്യം ഏകകൎത്തൃത്വസ്ഥാപനത്തിനു മാനദണ്ഡ

ശാകയില്ലെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്യത്ര പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. വിശിഷ്യ, വിപുലമായ രാമായണചമ്പു എഴുതിയ പുനത്തിൽ ഗർവിതവർണനാവാസന ആരോപിക്കണമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. രാമായണചമ്പുവിലെ ശൈലി, ഫലിതം, പ്രയോഗരസികത്വം ഇവയൊന്നും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തത്തിൽ കാണ്മാനുമില്ല. പിൽക്കാലത്തു പുനത്തിനെ ഉപജീവിച്ച ഏതോ ഒരു കവിയായിരിക്കണം ഇതിന്റെ കർത്താവെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണഗാഥയും പുനത്തിന്റെ കൃതിയല്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

---

൩. പുനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത

പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ കേരള സാഹിത്യത്തിൽ നിത്യസ്മരണീയമായ സ്ഥാനമഹിമ, ഉഭയകവീശ്വരത്വം അഥവാ ഒന്നരക്കവിത്വം ഇങ്ങനെ പുനം നമ്പൂതിരിക്കു ലബ്ധമായിട്ടുള്ള പ്രശംസകളെ തെളിയിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെല്ലാം മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണങ്ങളാണ്. മണിപ്രവാളഭാഷാഘട്ടത്തിൽ ഇപ്രകാരം സഹൃദയലോകസമാരാധനത്തിന് അർഹനായിത്തീർന്ന ഈ കവിപുംഗവന്റെ യശസ്സ് ആ ചന്ദ്രതാരം നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. മണിപ്രവാളക്ഷേത്രത്തിലെ സജീവപ്രതിഷ്ഠയെന്നോ സമുജ്ജ്വലമായ വാടാവിളക്കെന്നോ പുനത്തിനെ പറയാവുന്നതാണ്. ആ

പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു് ഒരു വിധത്തിലും ചൈതന്യക്കുറവില്ല. ആ വിളക്കിന്നു് ഒരു കാലത്തും വാട്ടമുണ്ടാകയുമില്ല. കാവ്യനാടകാദികളിലും അലങ്കാരാദികളായ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അവഗാഹമായ പാണ്ഡിത്യവും, സരസ്വത്യാരാധനാതല്പരമായ ഒരു ഹൃദയവും, നാനാമുഖമായ ലോകപരിചയവും സംസ്കാര സാന്ദ്രതയും ഈ കവിപുംഗവന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. നിസർഗ്ഗസിദ്ധവും, ശക്തിയും, അഭ്യാസവും, നിപുണതയും തികഞ്ഞതുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലാവിലാസമാകട്ടെ, രമണീയതയ്ക്കു സാഹിത്യകലയിൽ ലഭിക്കാവുന്ന അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനത്തെ സവിശേഷം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ചന്ദ്രോത്സവകാരനും, മററനേകം ഭാഷാകവികളും, പാണ്ഡിത്യപ്രകാണ്ഡമായ ഉദ്ദണ്ഡ ശാസ്ത്രികളും പുനത്തിനെ അത്യന്തം പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതും സഹൃദയലോകത്തിന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതാണു്. പിൽക്കാലത്തു സംസ്കൃത കാവ്യകോവിദനെന്നും അനന്തദേവ്യനെന്നും മററും പ്രഖ്യാതനായ മേൽപ്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിപോലും പുനത്തിനെ ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഭട്ടതിരിയുടെ ചില പ്രബന്ധങ്ങളിൽ പുനത്തിന്റെ കവിതകളിലെ പല ആശയരസികതകളും കാണാവുന്നതാണു്. രാവണോത്ഭവം ചമ്പുവിൽ രാവണന്റെ തപസ്സും, ഭട്ടതിരിയുടെ കിരാതം പ്രബന്ധത്തിൽ അർജ്ജുനന്റെ തപസ്സും തമ്മിൽ ഒത്തുനോക്കിയാൽ ഈ അഭിപ്രായം ഏറെക്കുറെ ശരിയാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ഭാഷാകവികളിൽ മററു പലേ

ചമ്പുകാരന്മാരും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തകാരനും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും അനേകം സംഗതികളിൽ പുനത്തിനെ ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള പരമാൎത്ഥം കേരള ഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

മൂന്നാം പ്രകരണം

൧. സാഹിത്യ സേവനം.

പുനത്തിന്റെ കൃതികൾ എത്രതവണ വായിച്ചാലും മതിവരാത്തവയും കൊതി തീരാത്തവയുമാണ്. തൽകൃതികൾക്കെല്ലാം പൊതുവെ പരമരസപ്രദായിത്വം എന്നൊരവസ്ഥാവിശേഷം ഉണ്ട്. "മധുരമധുര ഭാഷാസംസ്കൃതാന്യോന്യ സമ്മേളന സുരഭില"ങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളുമാണ് ഭാഷാചമ്പുക്കൾ. അഥവാ സാഹിത്യകലയുടെ മോഹനസുഷമാതിരേകം നിറഞ്ഞ പേടകങ്ങളാണ് ഭാഷാചമ്പുക്കൾ എന്നുപറഞ്ഞാലും അതിശയോക്തിയാവില്ല. അതേ, വിശ്വമോഹനമായ സുന്ദര കലാരസത്തായ മകരന്ദം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന കാവ്യസുമതല്ലജങ്ങളാണ ഭാഷാചമ്പുക്കൾ. അതിനാൽ വിശ്വൈകാനന്ദവും സൗന്ദൎയ്യസത്തും സാഹിത്യകല മുഖേനയാണ്. ലഭ്യമാകുന്നത്. അതു ലഭ്യമാകണമെങ്കിൽ, ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ, പുനത്തിന്റെ ഭാഷാചമ്പുക്കൾ നാം വായിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യണം. ഏതെല്ലാം മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ്, അഥവാ ഏതെല്ലാം ഘടകങ്ങളുടെ

സമവായ വിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടാണ്, ചമ്പുക്കൾ ഈ ശോഭ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് ആരായുന്നതോടു കൂടി പുനത്തിൻെറ സാഹിത്യസേവനത്തെപ്പററിയും നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

സമ്പൂർണ്ണഭാഷയാണ് സംസ്കൃതം. ആ ഭാഷയുമായുള്ള സംസർഗ്ഗമാണു കൈരളിയുടെ വിജയത്തിനു മുഖ്യമായ അവലംബം. ഈ തത്വം ചമ്പുക്കൾ വേണ്ട പ്രകാരം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. "അനുഭവങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിനും പരിശോധിക്കുന്നതിനും അനുസ്മരിക്കുന്നതിനും വിവേചിച്ചു വർഗ്ഗീകരിക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്ന ശബ്ദരൂപമായ ഒരു സാങ്കേതിക സംഹിതയാണു ഭാഷ." ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ബന്ധവിശേഷത്തിന്മേൽ രസകരമായി പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന കലാവൈചിത്ര്യമാണു കാവ്യം. സംസ്കൃതത്തിൽ "അദാദി"ഗണത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന 'കു' എന്നതിനു 'ശബ്ദിക്കുക' എന്നത്രെ. അതിൻെറകൂടെ 'ഷ്യഞ്' ആയ 'വി' ചേർന്ന്, ആ ശബ്ദത്തെ "വേണ്ടപ്രകാരം വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നവൻ" എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കവി ശബ്ദം ആവിർഭവിച്ചു. ആ കവിയുടെ വ്യാപാരം കാവ്യം. "ലോകോത്തരവർണ്ണനാ നിപുണകവി കർമ്മകാവ്യം" എന്നും ആയതു രമണീയാർത്ഥവും രസവുംകൊണ്ടു സജീവവും ആയിരിക്കണമെന്നും പടിപ്പടിയായി നിർവ്വചനത്തിനു വികാസം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതിലേയ്ക്കു സാർത്ഥങ്ങളായ കോമളശബ്ദങ്ങളെ സമഞ്ജസമായി സമവായം ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിൻെറ അനുകരണമാണു കല. ആ കലാസുഷമതയാണു കാവ്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കേണ്ടതു്, അഥവാ, സാഹിത്യത്തിനു ശുദ്ധിയും

പുഷ്ടിയും നൽകേണ്ടതു്. ശ്രേഷ്ഠമായ കാവ്യം ഏതു ഭാഷയിലായിരുന്നാലും സർവസമാരാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള കാവ്യമാണു നിർവൃതിയുടെ ജന്യജനകത്വം വഹിക്കുന്നതു്. ആ കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണു് ?

"കാവ്യംയശസേഽർത്ഥകൃതേ–
വ്യവഹാരവിദേ ശിവേതരക്ഷതയേ.
സദ്യഃപരനിർവൃതയേ–
കാന്താസമ്മിതതയോപദേശയുജേ."

എന്നുള്ള അഭിപ്രായം സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുവിദിതമായിട്ടുള്ളതാണു്. എല്ലാ ഭാഷകളിലെയും കാവ്യങ്ങൾക്കിതു പററിയതുതന്നെ എന്നാൽ ഓരോ ഭാഷയും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ജനതയുടെ സംസ്കാരവും സാഹചര്യവും ദേശകാലാദ്യുപാധികളും അനുസരിച്ചു കാവ്യങ്ങൾക്കു വൈവിധ്യമുണ്ടാകാവുന്നതാണെങ്കിലും കാവ്യധർമ്മം, സാമാന്യേന യോജിച്ചു വരുന്നതാണു്.

ലോകത്തിന്റെ ശൈശവദശയിൽ അശനപുരുഷാർത്ഥത്തിനായിരുന്നു പ്രാധാന്യം. ഇതിന്റെ ഫലം തടിച്ചു കൊഴുത്ത ശരീരലാഭമാണല്ലോ. അക്കാലത്തു ഭാഷ ളുലോം പരിമിതവും സങ്കുചിതവും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ മാനുഷലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു വികാസവും പരിവർത്തനവും വന്നതോടുകൂടി ഭാഷയും അതിനനുസരണമായി പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചു. തൽഫലമായി ആദിയിൽ ശബ്ദപ്രപഞ്ചമയമായ കാവ്യം പിന്നീടു് അർത്ഥ

നികേതനമായും, അടുത്ത പടിയിൽ അലങ്കാരാകരമായും, ഒടുവിൽ രസാത്മകമായും തീൎന്നു. ഇങ്ങനെ പല ഘട്ടങ്ങൾ തരണംചെയ്തു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, "ശബ്ദാൎത്ഥാലങ്കാര സമ്പ്രപഞ്ചം ഭാഷാ, കാവ്യം' എന്നു നിൎവ്വചനം ഉണ്ടായി. ഈ ഘട്ടത്തിൽ രീതിക്കും ധ്വനിക്കും സ്ഥാനം വന്നു. അങ്ങനെ 'ശബ്ദാൎത്ഥാലങ്കാര രീതി രസധ്വനിയുക്തം ഭാഷാ, കാവ്യം' എന്നായിത്തീൎന്നു. ഈ ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രമാണത്തിനവകാശം പ്രഥമമായി സമ്പാദിച്ചതു സംസ്കൃതഭാഷയും സാഹിത്യവുമാണു്. ക്രമേണ ഈ അവസ്ഥകൾ മററു പല ഭാഷകളും തരണംചെയ്തു പൂൎവ്വോക്തമായ നിൎവചനത്തിനൎഹത നേടി. കൈരളിയും ഈ സ്ഥിതിക്കൎഹയായി. സംസ്കൃത സംസൎഗ്ഗം കൊണ്ടു മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനമാണു കൈരളിയെ ഈ നിലയിൽ എത്തിച്ചതു്. അതിനാലംബം ഭാഷാചമ്പുക്കളാണു്. അവയിൽ പ്രാധാന്യം പുനത്തിൻെറ ചമ്പുക്കൾക്കാകുന്നു. ആ ചമ്പുക്കൾ മണിപ്രവാളത്തിനുള്ള വിശ്വവശ്യതയുടെ വിജയ പതാകകളായി പരിലസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ കവി ധന്യനായിരിക്കുന്നു.

പൂൎവ്വോക്തങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു നമുക്കു പുനത്തിൻെറ കാവ്യസരണിയിൽ ഒരു ചെറിയ സഞ്ചാരം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുനത്തിന്റെ കവിതയുടെ സൎവ്വ മേന്മകളും "താരിൽത്തന്വീ——" എന്ന പൂൎവ്വോക്തശ്ലോകത്തിൽ ഭംഗിയായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയ്ക്കു പരമരസപ്രദായിത്വം നൽകുന്ന രചനാസൗകുമാൎയ്യം അവാച്യമായി

ട്ടുള്ളതാകുന്നു. "സാർത്ഥങ്ങളായ കോമളശബ്ദങ്ങളുടെ സമവായ വിശേഷംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സുന്ദരകല"യാണല്ലൊ സാഹിത്യം. രാമായണം അംഗുലീയാങ്കം ചമ്പുവിൽ സമുദ്രതരണോദ്യുക്തനായ ശ്രീ. ഹനൂമാൻെറ ചിന്ത നോക്കുക:—

"കോസലേന്ദ്രതനയാസുവർണ്ണലതമേ-
ല്ലുലാവിനപ്രയാധര-
സ്ഫീതമഞ്ജരിയിൽനിന്നു പാൽമധുനുകന്ന്-
മധുമത്ത പായിതം
വാസിനം ജനകനന്ദനാസ്തനവിലേപ-
മേളന വശാത്മക-
പ്രാദുരസ്തമണിദർപ്പണേ മരണരോഗ-
ഹാരി പരമൗഷധം.

കാതിടഞ്ഞ മിഴിതന്നിൽനിന്നു വഴിയുന്ന-
സാന്ദ്രകരുണാമൃതാം
ബോധിതൻ നടുവിൽ വാങ്മയം മധു വ-
മിണ്ണെഴും തിരുമുഖാംബുജം
കാതിലേവുമൊരു ധീരതാമണി നികേതനം-
ദശരഥപ്രിയം
പ്രാദുരസ്തു മണിദർപ്പണേ മരണരോഗ-
ഹാരി പരമൗഷധം.

മേദിനീപതി ബുഭുക്ഷയാ കനകഭ്രഷ-
ണൊരുടലണഞ്ഞു ര-
ത്നാസനേ കനകമിരുന്നനേരവുമൊരന്ത്യ-
കാകരണനേരവും

275

ദേഹിനമൊരു വർണ്ണമേ പരിലസന്മ-
നോജ്ഞ വദനം മമ
പ്രാദുരസ്തു മണിദർപ്പണേ മരണരോഗ-
ഹാരി പരമൗഷധം.
ചൂതബാണനൊടു കാന്തികൊണ്ടു പിശകുന്ന-
ഗാത്രമതിമാത്രമുൽ-
ഭാസമാനദ്യുതി വില്ലുമമ്പുമിരുകയ്യിലും-
മധുരമഞ്ചിതം
ഗാധിനന്ദനനെ മുൻനടത്തി വിഹിതപ്ര
ഭാവവിഭവം മമ
പ്രാദുരസ്തു മണിദർപ്പണേ മരണരോഗ-
ഹാരി പരമൗഷധം."

കലാസൗന്ദര്യത്തോടുകൂടി ഉത്തമമായ ഭക്തിയും കലർന്നുവിലസുന്ന ഈ ഭാഗം അതീവ ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു. ഭക്തി, സാഹിത്യത്തിനു മേന്മയുളവാക്കുമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല.

"യുക്തിയാൽ നിയന്ത്രിതമായ ഭാവനകൊണ്ടു് രസത്തെ സത്യവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കലയാണു് സാഹിത്യം. അതിന്റെ മർമ്മം, അഥവാ, സാരാംശം നൂതനസൃഷ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ, പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തം ആണു്" ഈ നിരൂപകമതത്തിനു ഭാഷാരാമായണ ചമ്പുവിലെ കഥാഘടനയും രാവണനും ഉദാഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. രാവണന്റെ ജാതകം, തപോനുഷ്ഠാന പരിപാടികൾ, ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ ഇവ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമായിരിക്കുന്നു. 'രാവണൻ' എന്ന കഥാപാത്രത്തെ കാവ്യദ്വാരാ

ആദ്യമായി ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചതു് ആദികവിയായ വാത്മീകിയാണു് ആ കവിപുംഗവൻെറ പ്രസ്താവന നോക്കുക:—ദേവന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയായി ബ്രഹ്മാവു മഹാവിഷ്ണുവിനോടു പറയുന്നു:—

"ഭഗവൻതവൽ പ്രസാദത്താലരക്കൻ രാവണാഹ്വയൻ
ദ്രോഹിപ്പൂ ഞങ്ങളെ ക്കെല്ലാലാവില്ലവനെ നിൎത്തുവാൻ
ഭഗവാൻ പണ്ടവന്നേകിയല്ലോ മുദിതനായ് വരം
അതുമാനിച്ചു സകലം ക്ഷമിപ്പൂ ഞങ്ങളെപ്പൊഴും
പേടിപ്പിപ്പൂ ത്രിലോകത്തെദ്ദൃപ്തൻ ദ്വേഷിപ്പൂ മൎത്ത്യരെ
അടിച്ചമൎത്താൻനോക്കുന്നു വാനോർകോനാം മഹേന്ദ്രനെ
യക്ഷൎഷിഗന്ധൎവ്വരെയും ബ്രാഹ്മണാസുരൻതമ്മെയും
കേറി ദ്രോഹിപ്പൂ ദുൎദ്ധൎഷൻ വരദാനവിമോഹിതൻ
അവന്നു സൂൎയ്യൻ ചൂടേററില്ലരികെ കാററടിച്ചിടാ
അനങ്ങില്ലവനെക്കണ്ടാലലതല്ലിടുമാഴിയും
ഞങ്ങൾക്കൊട്ടല്ലഭയമഗ്ഘോരാകാരനരക്കനാൽ."

(വാത്മീകി രാമായണം വള്ളത്തോൾ)

ആദികവിയുടെ തൂലികാവിലാസത്തെ ആസ്പദമാക്കി പിന്നീടു പല കവികളും രാവണനെ ഓരോ വിധത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പുനത്തിൻെറ രാവണൻ അത്ഭുതജനകമായ ഒരു വിശേഷസൃഷ്ടി തന്നെയാണു്. പുനം അന്യാദൃശമായ യുക്തിയും ഭാവനയുംകൊണ്ടു സ്വകഥാനായകനെ സഹൃദയസമക്ഷം പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് അത്യന്തം ശ്ലാഘ്യമാണു്. രാവണൻെറ ജാതകം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

"അന്യോന്യാവലോകിതൗ താവസുരസുരഗുരൂ-
ഛാഗജ്ജകോപയാതൗ
മേഷേപൃഷാ സപൃഷോ വിധുരഥന സുതഃ-
കുംഭസംസ്ഥേ ച മന്ദേ
ലഗ്നേ മാന്ദിഃ കുളീരേ മകരജുഷി കുജേ-
സൈംഹികേയേ തുലാസ്ഥേ-
ദ്വാദശ്യാം കൃഷ്ണപക്ഷേ സമജനി ജഗതാം-
രാവണോ ധൂമകേതുഃ"

"ആദിത്യനും ശുക്രനും മേടത്തിലും, ചന്ദ്രനും ബുധനും മീനത്തിലും, ചൊവ്വ മകരത്തിലും, വ്യാഴവും രാഹുവും തുലാത്തിലും, ശനി കുംഭത്തിലും, മാന്ദി കക്കടകത്തിലും നില്ക്കുന്ന സമയം കൃഷ്ണപക്ഷദ്വാദശിയും രേവതിയുടെ അന്ത്യപാദവും കൂടിയപ്പോൾ ഗണ്ഡാന്തസമയത്തു കക്കടകലഗ്നത്തിൽ ലോകോപദ്രവകാരിയായ രാവണൻ ഭൂജാതനായി." രാവണന്റെ പരാക്രമജടിലമായ ജീവിതത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഒരു ജാതകം ഉണ്ടെന്നാണു കവിയുടെ നിശ്ചയം. അതിൻപ്രകാരം സ്വഭാവനാകുശലതയെ വെളിവാക്കി. ഇനി ഈ രാവണന്റെ തപസ്സു വർണ്ണിക്കുന്നഭാഗം നോക്കാം. ബ്രഹ്മാവിനെ തപസ്സുചെയ്തുവെന്നു വിവരിക്കുന്ന പുരാണകഥ കവി രൂപാന്തരംചെയ്തു. അജനും വാണീമണാളനും പൂജ്യനർഹനും ആയ ബ്രഹ്മാവിനെ തപസ്സുചെയ്കയെന്നതു രാവണന്റെ പ്രതാപാതിശയത്തിനു യോജിച്ചതല്ല. സംഹാരമൂർത്തിയും മുപ്പുരാരിയും നിടിലാക്ഷനും കാളീജനകനും ആയ രുദ്രനെ തപസ്സു ചെയ്കയാണു രാവണനു യോജിച്ചതെന്നു കവി തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

അതികൃച്ഛ്രമായ തപസ്സാണു രാവണൻ അനുഷ്ഠിച്ചതു്. വേനൽക്കാലത്തു പഞ്ചാഗ്നിയുടേയും വർഷകാലത്തു് പഞ്ച ജലത്തിന്റേയുംമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തു്, യമനിയമാദികളായ പാശങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രിയ തുരഗങ്ങളെ നിബദ്ധങ്ങളാക്കി യോഗാസനം വരിച്ചു്, പ്രപഞ്ചസ്മരണമുണ്ടാകാത്തക്ക വിധത്തിൽ നിമീലിതലോചനനായി അചഞ്ചലനായി ലങ്കാധിപൻ അനുഷ്ഠിച്ച തപസ്സ്, യഥാർത്ഥ ഭക്തിയുടെ പ്രത്യക്ഷനിദർശനമായിരുന്നു 'സർവം ശിവമയം,' 'ശിവോഹം' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ബോധം രാവണനിൽ ഉറച്ചു പ്രകാശിച്ചു. ലോകനാഥൻ പ്രത്യക്ഷനായി വരംതന്നേ താൻ പിന്മാറുകയുള്ളുവെന്നു സ്ഥിരാദർശത്തോടും നിഷ്ഠയോടുംകൂടി കാലം വളരെ കഴിച്ചു. അപ്പോൾ—

"അപ്രസേദുഷി തദാ വൃഷധ്വജേ
തത്ര വഹ്നിവലയേ ഭൃശോജ്ജ്വലേ
പ്രസ്തുവൻ വദനപങ്കജാഹുതിം
ചന്ദ്രഹാസമസിമാദദേ രുഷാ."

ഓരോ ശിരസ്സും ഹോമദ്രവ്യമായി സ്വീകരിച്ചു. ഭക്തിയുടെ ദാർഢ്യവും നിശ്ചയസ്ഥിരതയുംനോക്കുക:

"പ്രൗഢാത്മാ കണ്ഠവാടീം ത്രുടിതഘനസിരാ-
ബന്ധമാസ്കന്ധരൂപം
പാടേചേക്കുംവിധൌ വിസ്മയമഴകിത്തു ദ-
ക്ഷാരിദയേ സാക്ഷിയുള്ളു.

വാടീലമ്മന്ദഹാസം നതിഭണിതികൾ തേ-
ടീലഹോ ഗദ്ഗദത്വം
കോടീലാ ചില്ലിപോലും വദനദശകമേ-
കൈകമാസീൽപ്രസന്നം."

വീരത്വവും അചഞ്ചലത്വവും മേളനംചെയ്ത ഹൃദയം! പൗരുഷത്തിനു മാററുകൂട്ടുന്ന പ്രസന്നഭാവം! ശിരസ്സു വെട്ടുമ്പോൾ അതു ചന്ദ്രഹാസത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടും യാതൊരിളക്കവും ഏശുന്നില്ല. ദക്ഷാരിയല്ലാതെ വേറെയാരും ഇതിനു സാക്ഷിയല്ല; അതായതു "പരബോദ്ധ്യത്തിനു്" എന്നുള്ള കാപട്യനയം ആ പുരുഷകേസരി അശേഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു താല്പര്യം.

"യോ ജുഹ്വൻ സ്വശിരാംസി ശങ്കരപുരോ-
ഹാകാര വൈരേണ ന
സ്വാഹാകാരമുദാ ജഹാര സ ദശ-
ഗ്രീവഃ കഥം കഥ്യതേ?"

'ഹാ' കാരം; അതേ; അതു ദീനതയെ കാണിക്കുന്ന ശബ്ദമാണു്. അതു ദശകണ്ഠൻ ഉച്ചരിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല! "സ്വാഹാ" എന്നവസാനിക്കുന്ന ഹോമമന്ത്രം "സ്വാ" എന്നുച്ചരിച്ചാണു്, തന്റെ ശിരസ്സാകുന്ന ആ ഹവിസ്സു് ഹോമിക്കുന്നതു്. ഇത്ര വീരനായ ഒരു സന്താനം പുരാതന ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിന്റെ പൗരുഷസ്വത്തായി പരിലസിക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. അഥവാ ഈ കഥാപുരുഷരത്നം പൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ ധീരനേട്ടമാണു്. നോക്കുക;—

"ദോസാഷ്ടൽ കൃത്യ ഹൃതേഷു മൂർദ്ധസു ജവാ-
ദന്തഃസ്ഫുടിതാ ബഹി
വ്യാകീർണ്ണേഷ്വളികേഷു ദിവ്യ ലിപിഭിർ-
ദൃഷ്ടാപി രാമായണം."

എങ്കിലും;—

"ഛിത്തേനാസ്ഖലിതേന യസ്സദധികം-
ബ്രഹ്മാണമപ്രീണയത്."

കവിതന്നെ "വീഥിം ഗിരാം ഗാഹതേ" എന്നു സമാധാനിക്കുന്നു. അമ്പോ! വീരരാജചലപ്രതാപജടിലനായ പുരുഷസിംഹം! ഇങ്ങനെ അന്യാദൃശതപശ്ചര്യ്യകളനുഷ്ഠിച്ചും ക്രൂരപരീക്ഷകൾ നടത്തിയും ദേവപ്രീണനാർത്ഥം ത്യാഗങ്ങൾ ചെയ്തു. എങ്കിലും ദേവൻ പ്രത്യക്ഷനായില്ല. പത്താമത്തെ ശിരസ്സും വെട്ടുകതന്നെയെന്നു തീർച്ചയാക്കി; വാളെടുത്തു. ദേവൻ ഈ ഭക്താഗ്രേസരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമാകതന്നെ ചെയ്തു. ലങ്കാധിപൻ സാഹസകൃത്യത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ചു. അതികഠിനമായ തപോനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ഫലമായി അതീവ ദുർല്ലഭമായ ദേവദർശനം ഇങ്ങനെ സാദ്ധ്യമായി. ഭാഗ്യമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാനാണ്? ലങ്കാധിപൻ ഏവം, ദിവ്യദർശന ലാഭംകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനെങ്കിലും, വാഞ്ഛിതാർത്ഥനാകണങ്കിലും, പ്രഥമാരാധനം എങ്ങനെയാണു ചെയ്തതു്?—

"ഭോനാഢ്മാതഃ കൃത്തഭൂയഃ പ്രശ്രുധ-
ശ്രീമന്മുഖ്നശ്രേണി വിഭ്രാജമാനഃ
ശ്രീമല്ലാങ്ഗേ വഞ്ചയിതാ സുഖേന-.
പ്രീതശ്ശംഭോരേകപാദേ പപാത"

ഇവിടേയും രാക്ഷസേശ്വരന്റെ അമേയ പൗരുഷം കാണുന്നു. നാരിയെ രാവണൻ വന്ദിക്കയില്ല. ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ ഗർവ്വമസൃണമായ ക്രന്ദനാട്ടം! വരം കാംക്ഷിച്ചാണു തപസ്സുചെയ്തു ദേവനെ പ്രത്യക്ഷമാക്കിയതെങ്കിലും യാചനയെന്നതു വീരപുരുഷന്മാർക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്നു രാവണൻ കരുതുന്നു:—

"യാച്ഞാ ദൈന്യപരാഞ്ചി രാക്ഷസപതേ-
ശ്ചിത്രം "മിഥസ്ത്വം വൃണു."
"ത്വം.വൃണ"ിത്യഭിതോ മുഖാനി കലഹാ-
യന്തേ സ്മ തസ്മിൻ ക്ഷണേ."

ഈ വീരോജ്ജ്വലകഥാപാത്രത്തിനും തൽ സൃഷ്ടിക്കുതകിയ ആ ധന്യമായ തൂലികയ്ക്കും എത്ര നമസ്കാരം ചെയ്താലും അധികമാകയില്ല. "ലങ്കേശ്വരന്നാരുമൊവ്വാ" എന്നു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയോ അന്വർത്ഥം! യുക്തിയും ഭാവനയും കലർത്തി വീരരസത്തെ അധൃഷ്യമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കവി വിജയിച്ചരുളുന്നു.

ഏവം, സമഗ്രവീര്യപ്രതാപസമ്പന്നനായ രാവണവൻ 'ഒരുവിധം' വരവും സമ്പാദിച്ചു സർവാധിപതിയായപ്പോൾ ദേവലോകത്തേയ്ക്കു് ഒന്നു നോക്കി. അമൃതു സേവിച്ചു ജരാനരകളിൽനിന്നു വിമുക്തന്മാരും സുന്ദരന്മാരും ആരോഗ്യവാന്മാരും ചാരിത്രഭംഗസമുത്സുകരും തൊഴിലില്ലാത്തവരും ആയ ദേവേന്ദ്രപ്രഭൃതികളായ പുരുഷവർഗ്ഗത്തെയും ഉർവ്വശി മുതലായ സ്വർവ്വേശ്യമാരേയും രാവണൻ ദേവലോകത്തു കണ്ടു. ഇവർക്കെല്ലാം ജോലി കൊടുക്കണമെന്നു് ആ ചക്രവർത്തി നിശ്ചയിച്ചു.

അവരെ ആരെയും വെറുതേ വിട്ടില്ല; ദേവലോകത്തെ തൊഴിലില്ലായ്മ നീക്കി. നോക്കുക;—എല്ലാവരേയും ലങ്കയിൽ വരുത്തി.

"സുത്രാമാ തത്ര പാത്രം വിതരതി; ദഹനൻ—
പാചകൻ; ദണ്ഡധാരി"

കുത്തിക്കൊൽവാൻ;—ഇവരാരും അഹല്യയേയോ ദമയന്തിയേയോ ഇനി അന്വേഷിച്ചു നടന്നു ലോകത്തിൽ സൈ്വരക്കേടുണ്ടാക്കരുതെന്നാണു രാവണനേതാവിന്റെ മതം.

"മുറിപ്പാൻ നിരൃതി; കഴകുവാൻ—
പാശധാരീ ജലാത്മാ.
ഉദ്യാനേ പൂവറുപ്പാൻ പവനു;നറ തുറ—
ന്നീട്ടുവാൻ വിത്തപാലൻ
ചൊൽക്കൊള്ളും ഗോപുരം കാപ്പതിനഴകെഴുമീ—
ശാനനാശാന്തചേതാഃ"

"നേണ" വകപ്പു മേലദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു "ലോകം മിരട്ടി" നടക്കുന്ന നാരദനും കൂട്ടർക്കും യാതൊരു സൗജന്യവും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

തണ്ടുങ്കൻ പാട്ടുപാട്ടും മുനിവരനധുനാ—
നാരദന്നംഗനാനാം
കണ്ഠിക്കാർക്കുന്തൽ ചിക്കുന്നിതു ബത വരിപൂ—
ണ്ണേന്ദു മന്ദാക്ഷധാരീ."

അമ്പ! നിത്യബ്രഹ്മചാരിയും ബ്രഹ്മർഷിയും ആയ ബ്രഹ്മമാനസപുത്രനു നിശ്ചയിച്ച ജോലി കൊള്ളാം പിന്നെ?—

"കൊണ്ടാടേണം വസന്താദികളിരുപുറവും-
നിന്നു കൈക്കൂപ്പി മേളം
തണ്ടും പൊൽത്താമരപ്പൂ പുലരിയിൽ വിരിയി-
ക്കേണമാരോഗ്യദാതാ"

എന്നാണു് രാവണചക്രവർത്തിയുടെ കല്പന! ഐരാവതം, ഉച്ചൈശ്രവസ്സ്, യമമഹിഷം, ഇവരും വെറുതേ കഴിയാൻ പാടില്ല. നോക്കുക, ഒരു നിമിഷവും വിശ്രമിക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല:—

"ആസന്ധ്യം കണ്ടുകല്ലും മരവുമടനിഴ-
യ്ക്കുന്നമൈരാവതം ചെ
ന്നാത്തുംഗം വാജിരത്നം പുതിയ പൊതിചുമ-
ന്നീടുവാനുദ്ധവേഗം.
നാൾതോറും നാകനാരീജനമടിതളിചെ-
യ്തീടുവാൻ ചാടിഴപ്പാ-
നയ്യോ! യാമ്യം പെരുമ്പോത്തലമിഹ വലമനാ-
ഡംബരം തന്വിദാനേ!'

ദേവന്മാർക്കു്, സ്വകലാംശമായ അമൃതു കൊടുത്തു, അവർക്കു "കൊഴുപ്പും തടിപ്പും" ഉണ്ടാക്കി "ബീജവൃഷഭ" ങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു് വൃദ്ധിയേക്കാൾ ക്ഷയം നന്നാണെന്നഭിമാനിച്ചു കൊണ്ടു് ചന്ദ്രൻ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു് രാവണചക്രവർത്തിക്കു തീരെ രസിച്ചില്ല:—

"സമ്പൂർണ്ണത്വേന തന്നേ പരമുദിതനതാ-
യ്ക്കേണമേണാങ്കനക്ക്-
ന്നാദേജന്മങ്ങളെല്ലാം വിടുരുവതിനുപാരം-
ചൂട്ടുകൂടാതവണ്ണം

വൻപാൽ പൂന്തെന്നൽ ബന്ദീകൃതവിബുധവധൂ-
    നീവികന്മേനമുന്മേ-
സംഭാവ്യാത്മാതങ്കേ വിഹൃതിമകൃതല-
    ങ്കേശ്വരന്നാരുമൊവ്വാ!"

ദേവേന്ദ്രൻ പാത്രം തേച്ചാൽമാത്രം പോരാ, അദ്ദേഹത്തിനു വേറെയും ചില ചുമതലകളും ബദ്ധപ്പാടുകളുമുണ്ട്.

"ഭീരുസ്വാന്തോ മഹേന്ദ്രൻ കഴലിണപണിവാൻ-
    ഗോപുരം കാത്തുനിൽക്ക-
ന്നോരേക്കണ്ടും പറഞ്ഞും പലവഴിയിലിര-
    ന്നീടിലും കാൺകപാപം!
ഘോരം ഭ്രൂവല്ലികൊണ്ടങ്ങവരൊടിടയിടെ-
    ത്തല്ലുകൊണ്ടാൻ,കാണ്ഡ
ചൂരക്കോൽകൊണ്ടുകൊള്ളും പരിചു ജഗതി ല-
    ങ്കേശ്വരന്നാരുമൊവ്വാ!"

അഷ്ടനാഗങ്ങൾക്കും ത്രിദശതടിനിക്കും കുറേയധികമാണു ബദ്ധപ്പാട്;—

"രക്ഷോനാഥ ജയേതി പ്രണമനവുമിയ-
    ന്നന്തിയാംനേരമേ വ-
ന്നൽക്കുളോല്ലാസിതാപ്രഭയിലുലകിടം-
    മുങ്ങുമാറങ്ങുപാന്തേ
അർക്കാലോകാവസാനേ നിരവിൽ നിലവിള-
    ക്കങ്ങുവയ്ക്കുന്നപോലേ
നിൽക്കേണം ചൂഴമെട്ടും ഫണിവരരിഹ ല-
    ങ്കേശ്വരന്നാരുമൊവ്വാ!"

“വാനോരരപ്പാരിൽ മണ്ഡിച്ചിടയിലുടനുടൻ-
കൊണ്ടുപോന്നാത്മപുഷ്പോ-
ദ്യാനേ മണ്ഡോദരീ ദൃഷ്ടികൾ മദമണിവാൻ-
നട്ടുനട്ടുവളർശോകം.
ഊനാപായം വളർന്നീടിന കനകലതാ-
വാടി പാടേ നനപ്പാൻ
താനേ പോന്നുംവരേണം ത്രിദശ തടിനി ല-
ങ്കേശപുരനാരാമമൊവ്വാ!”

ഇങ്ങനെ “ചട്ടവട്ടങ്ങൾ” (Proceedings) ലങ്കാചക്രവർത്തിക്ക് അനേകമാണ്.

പ്രകൃതിയെ ഭാവനാസുന്ദരമായി ചമൽക്കാരത്തോടുകൂടി കാവ്യങ്ങളിലെല്ലാം പകർത്തിയാൽ അതിനുള്ള ആസ്വാദ്യത വാചാമഗോചരമാകുന്നു. പ്രേക്ഷകദൃഷ്ടിയിൽ ശുഷ്കമെന്നോ നിർജ്ജീവമെന്നോ തോന്നുന്ന ഏതൊരു പ്രകൃത്യംശവും പുഷ്ടവും സജീവവും ആക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു കവിയുടെ തൂലികയ്ക്കു കഴിയും. അതാസ്വദിച്ചു സഹൃദയലോകം വികാരസുന്ദരമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള വിവിധവികാരപരമ്പരകൾ നൂതന സംസ്കാരങ്ങൾക്കു അസ്ഥിവാരമിടുന്നവയാണ്. ഇങ്ങനെയാണു ലോകം പുരോഗമിക്കുന്നതു്. കവി ലോകനിയന്താവാകുന്നതും ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയുമാണ്. “കവിതയെന്നതു ദൈവികമായ ഒന്നാണ്; അതു ജ്ഞാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും അതേ സമയത്തുതന്നെ അതിന്റെ പരിധിയുമാണ്. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും അതിലടങ്ങുന്നു. ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമായിരിക്കു

തേണ്ടതും കവിതതന്നെയാണു്." (Poetry is indeed, something divine. It is at once the centre and Circumference of knowledge, it is that which comprehends all science, and that to which all science must be referred,—(Shelly)" അതേ; കവിയുടെ പ്രതിഭാ മൂശയിൽ ഉരുക്കി കാവ്യരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പ്രകൃതിക്കും മറെറല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കും മാററും ഓജസ്സും ഉണ്ടാകയും തത്വദർശീകരണപ്രാപ്തി സംസിദ്ധമാകയും ചെയ്യും. പുനം സ്വർഗ്ഗീയസൌന്ദര്യത്തെയാണു് ഈ കാര്യത്തിൽ ആലംബിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദകമായ ഈ കലാപ്രകാശനം കൃത്രിമാഡംബരങ്ങൾ കൊണ്ടും കവിസങ്കേതങ്ങൾകൊണ്ടുമാണു പുനം സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിലേയ്ക്കു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:—ഗന്ധമാദനഗിരി വർണ്ണനയിൽ ഒരു ഭാഗം:

"നാലാമ്നായ നവീനസരോരുഹ—മലരിനകത്തു നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞതി—മധുരം പെയ്യും മധുരസലഹരീ—പരിമളമാമപ്പരമശിവൻതൻ—പാദസരോജേ ഭക്ത്യാ വീണു നമസ്കൃതി കോലും പ്രവരമുനീനാം—വിവിധ സ്തോത്രമഹാ ജപഘോഷം കുഹചന ഭാഗേ—തുഹിന മഹീധര സുകൃതസുരദ്രുമ—മഴകൊടു പൂത്തു വിരിഞ്ഞു മുതിർത്ത—മൂരദ്ര വലഹരീ പരിമളപൂരം—ത്രിജഗതി നീളെക്കോരിത്തേകി—നിരന്തരശോഭ കലർന്നിയലുന്ന— നവീന മലക്കട മന്മഥവീര—ശിഖാമണി വിരവൊടു ഭുവനമശേഷം—വിരുതു വിളിച്ചു ജയിച്ചു നിതാന്തം—കൊടിമരമുകളിൽ ത്തെളിവൊടു തൂക്കി—വിളങ്ങീടുന്നൊരു വിജയപതാകാ—കനകവിശാലത കൈക്കൊണ്ടധിക—വിശുദ്ധി കലർന്നു പരന്നിടുന്ന—ചിദംബര സീമനി പുഷ്ടശ്രീയൊടു—

മുട്ടപ്പാകിവിലാസമുല്ലാവിന—ശാരദ പൂൎണ്ണശശാങ്ക നിലാവിൽ—മഹേശപ്രവെല്ലുമവായിച്ചുഴകൊട്ട—കൊഞ്ചി വളൎന്ന വപഞ്ചിനാദ—സുധാജലരാശിയിൽ വീണു മറിഞ്ഞൊരു—പരമാനന്ദതരംഗ പരമ്പര—തന്നിലെട്ട ത്തതിവേലം മരുവിന—സുരമുനി ദാനവകിന്നരചാര ണ—പന്നഗ ഖഗമൃഗതടിനീവൃക്ഷ—ലതാദി കദംബം കുറമാനഭാഗെ”.

(കല്യാണ സൗഗന്ധികം—ഭാരതം)

ഭീമസേനന്റെ മുമ്പിൽ ഹനുമാൻ സ്വരൂപം കാണിക്കുന്നതു്;—

“വാരാനാർ സിന്ധുതരംഗപാളിയിലെഴും-
കാറേററവും ചിന്നിടുമാ-
ന്നാനാകസരബാലരോമപടലീ-
നിർദ്ധൂയമാനാംബുദം.
കാണായി കപിസാർവഭൗമമമൂകനോ-
മദ്ധ്യാഹ്നകാലത്തെഴും
ഭാനോരുഗ്രകെടുത്ത തീവ്രമഹസാ-
സന്ദീപിതാശാന്തരം”.

രാമായണ ചമ്പുവിൽ, സീതാസമീപത്തേയ്ക്കു “അഴകിയരാവണൻ” പുറപ്പെട്ടപ്പോഴുണ്ടായ ചന്ദ്രോദയത്തെ കവി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമാണു്;—

“ഇത്ഥം കല്പിച്ചെഴുന്നേററളവുദയഗിരൗ-
മെല്ല മെല്ലന്നുദിച്ചു

ചിത്താനന്ദം ജനാനാം തെളിവൊടു വളൎത്ത-
മ്മാറു പീയൂഷധാമാ
പത്താശാന്തേ ചൊരിഞ്ഞീടിന ഹിമകണികാ-
മാലയാ മെല്ലെ മെല്ലെ-
ന്നിത്രൈലോക്യം കളിപ്പിച്ചനുപമപരമാ-
നന്ദസന്ദോഹമായി."

"പ്രാവിൻമണി വദനംപോലെ—രജനീയോഷാമുകുരംപോലെ—മദനപ്പെണ്ണിൻ താലികണക്കെ—സുരതരുരോമപ്പൂഴാവനംപോലെ—മന്മഥ വാപിലുതിൎത്തു പിടിക്കം—വെണ്മുത്തുക്കുട തന്നെപ്പോലെ—മന്ദം പൊന്തിയായ ശശാങ്കഃ" ഇനി ആ ചന്ദ്രികയുടെ വ്യാപ്തി നോക്കുക:—

"പീയൂഷത്തെളിതന്നിൽ വിളങ്ങും—കർപ്പൂരപ്പൊടി തൂകിനപോലെ—ത്രൈലോക്യത്തിൻ പുണ്യതപോലെ—പാൽക്കടൽപൊന്തി പരന്ന കണക്കെ—പാണ്ഡരഭസ്മം ചിതറിനപോലെ—വെൺകളിയൊക്കെ തേച്ചകണക്കെ—മുത്തുകൾകൊണ്ടു വിതച്ചകണക്കെ—കളൎമ്മേൽ വളരും മധുരനിലാവിൻ—പ്രഭ..." വിസ്മയനീയമെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

"സൎവ്വവിധമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും നിൎമ്മല മധുരമായ ഓജസ്സാണു കാവ്യം. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മുഖപ്രസാദമാണു", അഥവാ ലളിതവികാരങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണു കവിത." (Poetry is the breath and, finer spirit of all knowledge, it is the impasioned expression which is in the countance of all science."

-Wordsworth.) ഈശ്വരൻ, ഭക്തി തുടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മികവും; മനുഷ്യൻ, പ്രകൃതി മുതലായ ഭൗതികവും ആയ സംസ്കാരങ്ങളുടെ ആകരങ്ങളായി ഏതെല്ലാമുണ്ടോ അവയെയെല്ലാം ജ്ഞാനവിഷയങ്ങളായി പരിഗണിക്കാം. ആധുനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ ചില ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരമുള്ള വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണു്. ആ വക കാവ്യങ്ങൾ സത്യം, സാഹോദര്യം, സമത്വം മുതലായ ആദർശങ്ങളെയാണു ഘോഷിക്കുന്നതു്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ നിർമ്മല മധുരമായ ഓജസ്സും വികാരത്തള്ളലിൽ നിന്നും തിളച്ചുപൊങ്ങുന്ന വാഗ്വിലാസവുമാണു് പ്രസ്തുത ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുമ്പോൾ സൂക്ഷ്മവിവരണതത്വത്തിന്മേൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭൗതികശാസ്ത്രം മുതലായി പർവ്വതത്തിന്റെ സ്ഥിതി, ജലത്തിന്റെ ഘനതാരതമ്യം മുതലായവയെ വിവരിക്കുന്ന വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾ നമുക്കിപ്പോൾ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അപ്രകാരമുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സാങ്കേതിക പദങ്ങളോ പ്രതിപാദനങ്ങളോ ഉണ്ടായിരിക്കാം. അവകൊണ്ടാണു് ശാസ്ത്രകാരന്മാർ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഈ വ്യവഹാരങ്ങൾ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ശുഷ്കങ്ങളും വിരസങ്ങളും ആക്കിത്തീർക്കുന്നെങ്കിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല. എന്നാൽ ആ ശാസ്ത്രം ഒരു കവിയുടെ തൂലികയ്ക്കു വിഷയമായാൽ, സത്യാവസ്ഥ ശാസ്ത്രകാരന്റെ പരിധിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തവും ഹൃദ്യവുമായ ഒരു പരിധിയിൽ കൂടിയാണു പ്രകാശിതമായിത്തീരുന്നതു്. അവിടെയെങ്ങും ശുഷ്കതയും വിരസതയും

കാണുകയില്ല. ഉമാകേരളം മഹാകാവ്യം, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ആഖ്യായിക എന്നീ ആധുനിക കവിതകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. ഭൗതികവും ആത്മീകവും ചാരിത്രികവും ആയ തത്വങ്ങളെ കാവ്യരൂപത്തിൽ അവയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. സഹൃപവൃത്തം, എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരുടേയും മററും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം കാവ്യത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുമ്പോൾ അതതു കവികൾ അവയിലെ ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങൾ പരിത്യജിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പ്രത്യുത, സത്യത്തെ സരസമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ പൃഥക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വസ്തു: പരിമിതവും, പരിശോധനാർഹവും, സത്യമാത്ര പ്രതിപാദകവും മാത്രമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു വസ്തുവിൽ കവിയുടെ മാനസികവിലാസം പ്രതിബിംബിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കലാ സുഷമയാണു തുളച്ചുപൊന്തുന്ന പ്രവാഹം. (Finer spirit) അതിന്റെ ബഹിഃപ്രകാശനമാണു നിർമ്മല മധുരമായ ഓജസ്സ്. Breath ശുഷ്കാവസ്ഥയിലുള്ള ശാസ്ത്രത്തെ ആകർഷകമാക്കുകയാണ് കവിയുടെ സ്തോഭജനകമായ—വികാരോദ്ദീപകമായ—കലാവിലാസം കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ അതു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖപ്രസാദമായിത്തീരുന്നു.

ഇപ്രകാരം ശാസ്ത്രീയഭാഗങ്ങളെ ലൗകികവും സുന്ദരവുമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് രസം, രീതി അലങ്കാരം മുതലായവയെയാണ് കവികൾ ആലംബമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു്. പുനത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നായ

ഭാരതം ചമ്പുവിൽ—കിരാതത്തിൽ—ഒരു കാട്ടാളസ്ത്രീയെ വൎണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:—"പാരിച്ചീടിനപാരക്കോലും—മുറവുമെടുത്തിട്ടടനൊട്ടുമറച്ചു—ചരിച്ചിട്ടടയും നവശംഖുകൾ കൊണ്ടൊരു—കങ്കണവും ചില കുന്നിക്കുരുകൊണ്ടൊരു കുണ്ഡലവും—പല കുന്നിക്കുരു ചേൎത്തുപിണച്ചൊരു മാലകളും" ഇത്യാദി. ലളിതാവേഷധാരിണിയായ ശൂർപ്പണഖ, വൈശ്രവണന്റെ കല്യാണവാപി ഈ വൎണ്ണനകളെല്ലാം ശൃംഗാരഹങ്ങളാണു്.

"ചാൎവ്വാംഗി! നീ രാക്ഷസിയാണെന്നു തോന്നുന്നതില്ലമേ" എന്നാണു് വാത്മീകി ശ്രീരാമനെക്കൊണ്ടു ശൂൎപ്പണഖയോടു പറയിക്കുന്നതു്. പുനമാകട്ടെ:—"കഥമേവ കഥയേ ലളിതാത്രുപ വിശേഷാൻ"—എന്നാരംഭിക്കുന്ന സുദീൎഘമായ ഒരു ദ്രാവിഡവൃത്തംകൊണ്ടു ലളിതാവേഷം ആഭാടബാഹുലമായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു വസ്തുക്കളുടെ ശരിപ്പകൎപ്പു തരുന്നതിനുപകരം പലപ്പോഴും അവയെ അതിശയോക്തികൊണ്ടു ഫലിതമായമാനമാക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണു കവിക്കിഷ്ടം. അപ്രകാരമുള്ള മാതൃകകൾ വായനക്കാരുടെ വിഭാവനാശക്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കയും, ആഹ്ലാദകത്വം എന്ന കാവ്യധൎമ്മത്തെ സാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം വൎണ്ണനകൾ കൃത്രിമങ്ങളാണെങ്കിലും കവിയുടെ ആനന്ദസുരഭിലമായ ഭാവനാവൈചിത്ര്യവും വാക്യഭംഗിയുംകൊണ്ടു പരമരസപ്രദായിത്വം സമ്പാദിച്ചു വിലസുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള കാവ്യഭാഗങ്ങൾ കവിയിൽ ദിവ്യത്വം ആരോപിക്കുന്നതിനു സാമൎത്ഥ്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം സുഖകരമായ ഒരാശ്ചൎയ്യം സഹൃദയലോകത്തിനു പ്രദാനം

ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. കിരാതം ചമ്പുവിലെ കൈലാസവർണ്ണന ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:—"ഹരഹര ശിവ ശിവ! പുകഴ്വാൻ പണി പണി! മേലേ മേലേ ചതുരതരകാലം—കൈലാസാദ്രിമഹത്വക്കോരോന്നേ—വെളുവെള വിലസിന കാന്തിപരമ്പര—കൊണ്ടു ജഗത്ത്രിതയത്തെ—വെളുപ്പിലൊളിപ്പിച്ചുന്നതതങ്ങിന—. ശൃംഗശതങ്ങളിലെങ്ങുമിരുന്നടനിന്ദ്രിയതുരഗാൻ — നിഭൃതമടക്കിപ്പെരിയ സമാധിയുറച്ചു—തപസ്ഥിതി ചെയ്തകേവല—പൂർണ്ണചിദാനന്ദമയം—നിത്യനിരഞ്ജന നിമ്മലസാരം—ബ്രഹ്മസനാതനമുള്ളിലുപാസിച്ചമൃതതരംഗിണി നടുവി—ലിറങ്ങിപ്പരമാനന്ദമിയന്നു—വസിക്കും മുനിജനനിവഹം കഹചനഭാഗേ" എന്നു സമാധിനിഷ്ഠരായ മഹർഷിമാരെ വർണ്ണിക്കുന്നിടത്തു കാണുന്ന ശാന്തരസോൽക്കർഷവും ശ്രദ്ധേയമാണു്.

ആദ്ധ്യാത്മികതത്വങ്ങളെ കാവ്യമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കയെന്നുള്ളതു ഭാരതീയകവികളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണു്. ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യരത്നങ്ങളായ പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ഇതിനൊരു തെളിവാകുന്നു. വേദാന്തം തന്നെ പ്രസംഗിക്കുന്നതായാൽ സാധാരണ ലോകം അത്ര രസിക്കയില്ല; ശുഷ്കമെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരമുള്ള വിരസത ഉളവാകാതിരിക്കുന്നതിനാണു കാവ്യത്തിൽക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. ശ്രീ ശങ്കരഭഗവത്പാദരുടെ 'സൗന്ദര്യലഹരി'യെന്ന സ്തോത്രഗ്രന്ഥം ഇതിനൊരു നല്ല ഉദാഹരണമാണു്. ഭക്തിയും മുക്തിയും വിഭക്തിയും കലർന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കാവ്യവും ഈക്കാര്യത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായിരിക്കുന്നു.

പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നും ഇതിവൃത്തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള കവികളും മുഖ്യമായി ഈ ആദർശത്തെയാണു് പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ പുനത്തിന്റെ കാവ്യാദർശങ്ങളിൽ ഭക്തിയും ഉൾപ്പെടുന്നതായി പരിഗണിക്കുന്നതു സംഗതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഉത്തമചിന്തയുടേയും വികാരത്തിന്റേയും സുന്ദരമായ പ്രകാശനമാണല്ലൊ സാഹിത്യകല. ആ പ്രകാരമുള്ള കലയുടെ വിലാസത്തിനു രസങ്ങളുടെ ഭാവശബളതയും സ്വഭാവോക്തി, ഉപമ മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ മേളനവും അപരിത്യാജ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കൈലാസവർണ്ണനയിൽ നിന്നൊരു ഭാഗം ഇവിടെ കാണിക്കാം;— "താവിനഭംഗ്യാതാഴ്വരതന്നി— ലുദാരലതാഭവനങ്ങളിലോരോ വിദ്യാധരിമാർ നിജ-നിജ നിജകാന്തന്മാരോടു കൂടിക്കാമ—വിനോദകലാകൗശലവും പ്രേമ-രസേന വളർത്തു വളർത്തങ്ങിടയിടമെല്ലെ—വല്ലകിവായിച്ചുഭിന്നവശിവ-ചരിതോൽക്കരഗീതം പാടുന്നതു—കേട്ടോടിയണഞ്ഞതച്ചെവിയും കൂപ്പി—ച്ചുൾഗ്രസ്തം തൃണകബളത്തെയു-മാശ്രുമറന്നാദരസുധാരസപാരാവാരേ—ദവിഭിതശങ്കം മൃഗകുലമഖിലം നിഷ്പന്ദതയാ-നില്ക്കുമ്പോഴും ത്രിഭുവനജനനി— കൃത്രിമപുത്രകഹരിണകിശോരക— സങ്കരശങ്കാമകമേതര വിപ്പവഴികളെയ്‌വാൻ പേടിച്ചധികം—വിധുരതയോടു നടന്നീടും ചില-ശബരസമൂഹം ക്വചനഭാഗേ" ഇത്രയും കാര്യങ്ങളെ യഥാക്രമം ശൃംഗാരശാന്തകരുണരസങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കയും സ്വഭാവോക്ത്യാദ്യലങ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടു മോടി പിടിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധാർഹമാണു്.

പുനത്തിന്റെ വാഗ്ഗംഗാപ്രവാഹം ആദ്യന്തം നിരർഗ്ഗളമായിട്ടുള്ളതാണ്. "കടിച്ചുപിടിച്ചും," "കഷ്ടിപിഷ്ടിയായും" പദങ്ങൾ തിരുകുകയും ആശയങ്ങൾ യോജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ഒരിടത്തും കാണുകയില്ല. ഉഭയഭാഷകളിലെന്നപോലെ ഉഭയവൃത്തങ്ങളിലും സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായി വിഹരിക്കയാണു പുനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ചമ്പുക്കളിലെ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും ഇതിലേയ്ക്കു ശരിയായ ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ പ്രത്യേകം ഉദാഹരണത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

കല്പനാശക്തിയുടെ കേളീരംഗമായി പരിലസിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമകാവ്യമാണു പുനത്തിന്റെ കാമദഹനചമ്പു, കാമൻ, അനംഗനും, കരിമ്പുചാപനും കുസുമാസ്ത്രനും, ചിത്തജവമാവും ആണല്ലോ. എങ്കിലും ആ അജയ്യശക്തി, ലോകം മുഴുവൻ സ്വപ്രതാപത്താൽ കീഴടക്കി വിജയപതാക പാറിച്ചാണു കഴിയുന്നതു്. യഥാർത്ഥമായ ദാമ്പത്യം, ആത്മാർത്ഥമായ ഭാര്യാഭർത്തൃപ്രേമം, ഇവയെല്ലാം ലോകം സർവ്വഥാ വന്ദ്യമായി കരുതിവരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള വിവിധവിഷയങ്ങളുമായുള്ള സ്പർശം കൊണ്ടാണു് കാവ്യങ്ങൾ സരസങ്ങളായിത്തീരുന്നതു്. അങ്ങനെ കാമദേവൻ ലോകവിജയിയെന്നതിനും പുറമേ കവികളുടെ ബന്ധുവും ആണു്. എന്നാൽ "മൂരിശൃംഗാരം" ഈ ദേവനെ വികൃതരൂപനും അസഭ്യനും ആക്കിക്കാണിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതിവിടെ ഗണനാർഹമല്ല. കവിയുടെ ഭാവനാവൈശിഷ്ട്യം കാണിക്കുന്ന

അഥവാ കല്പനാശക്തി തെളിയിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമ കാവ്യമാണു കാമദഹനം ചമ്പു. അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ കാണിക്കാം.

കാമന്റെ കൊട്ടാരം: വർണ്ണന:

"ശിവ ശിവ മലർശരമണിനഗരശ്രീ — മധുരിമപാരവതിനാക്കാം പാർത്താൽ — കർപ്പൂരംകൊണ്ടെപ്പേരും നൽ — കല്പണിതീർത്തത്താമരവളയം — കടത്തൂണാക്കിട്ടിളയകരിമ്പുകളുത്തരമാക്കി — കൈതപ്പൂവു കഴുക്കോലാക്കിത്താമരനൂൽ — കൊണ്ടാകെ വരിഞ്ഞതമ്മുകളിൽ — കണ്ണിക മകുടം വച്ചിട്ടല്ലികൾകൊണ്ടേ — പട്ടികതട്ടിച്ചമ്പകദളമാം പൊൽപ്പലകപ്പണി പരിചിലുറപ്പിച്ചഭിനവ — കുസുമപരാഗം പരിചിവപനിനീർ — വിഴ്ത്തിയുലച്ചു ചമച്ചു നിറത്തൊടു — ഭിത്തികളൊക്കെത്തീർത്തുമുതിർത്തൊരു — വമ്പാൽക്കളിക്കൊണ്ടെങ്ങും വെങ്കളി — തേച്ചൊരു ഗോരോചനകൊണ്ടുരുവുകുറിച്ചു."

"കർപ്പൂരക്കളിമുറ്റമുല്ലലതല്ലാസ്തരം-
നാലാമുറ്റമ
പ്പൊൽപ്പൂമണ്ഡപമഞ്ജനക്കളിനിലം-
സൗഭാഗ്യദീക്ഷാഗൃഹം
ശില്പംചേർന്നവിലാസശാല കലഹപ്പൊ-
ന്മാടമെന്നിങ്ങനേ
കല്പിച്ചെത്രമനോഹരം ഭവനവിന്യാസം
മദനാജാലയേ."

"മാകന്ദത്തോപ്പിളം ചെമ്പകവനമണിമു-
ല്ലക്കളിത്തോപ്പു പൈമ്പന്തേൻ
തൂകീടും ചന്ദനത്തോപ്പുമരതരുവനം
കേസരം ധൂസരാഗ്രം.

ആകല്പ്രം കങ്കുമത്തോപ്പലർ ചിതറുമശോ-
കങ്ങളീവണ്ണമോരോ-
ഭാഗേതസ്മിൻപ്രദേശേ നിഖിലജനമനോ-
ഹൃദ്യമുദ്യാനജാതം."

സഹൃദയ ലോകത്തെ ഭാവനാവാരിധിയിൽ മുക്കി ആഹ്ലാദരസച്ചുഴലിയിൽ കറക്കിവിടുന്ന ഒരു കാവ്യമാണു കാമദഹനം ചമ്പു. ചന്ദ്രികയും സൂര്യനും ചന്ദ്രകാന്തവും സൂര്യകാന്തവും ഇന്ദ്രനീലവും, ചക്രവാകവും അരയന്നവും എന്നിങ്ങനെയുള്ള കവിസങ്കേതങ്ങളാണു ചമ്പുക്കൾക്കു ചമൽക്കാരവും സൗന്ദര്യവും നൽകി പരമരസപ്രദായിതമുള്ളവാക്കുന്ന മററു കാവ്യസാമഗ്രികൾ. ഭാരതീയ കാവ്യങ്ങൾക്കു പൊതുവേ മോഹനാവസ്ഥയുളവാക്കുന്നതും ഇപ്രകാരമുള്ള കവിസങ്കേതങ്ങളാണു്.

സാഹിത്യം ജീവിത വിമർശമാണു്; ഉത്തമചിന്തയുടെ പ്രകടനമാണു്; ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥം പണ്ഡിതന്റെ ജീവരക്തമാണു; എന്നീ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെല്ലാം പുനത്തിന്റെ ചമ്പുക്കൾ ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഭാരതീയരുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾ പൂർവ്വോക്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു മാനദണ്ഡങ്ങളാണെന്നു പൊതുവേ പറയാവുന്നതാണു്. സീതാന്വേഷണത്തിനു പുറപ്പെട്ട വാനരന്മാരുടെ യാത്ര വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ:—ജനകസുതാപാനായകനകവിഭൂഷാം—കട്ടനിമിത്തം ദുഷ്ടതവായ്ക്കം—ദശമുഖനെ പ്രതികോപിച്ചിട്ടും —ദിനകരവംശമുടിപ്പട്ടത്തിൻ ദൃഷ്ടിയിൽ—നിന്നഥ പൊട്ടിച്ചാടിപ്പുഴംവീഴും—കോപാഭവാന

ലകനൽനിരയൊക്കെ—ക്കാലും കൈയ്യും കണ്ണും ചെവിയും —വായും മൂക്കം—ചേൻ വളൻ നിവൻ നിതാന്തം—രജനിചരാണാം നാടും വീടും—പടയും കുടയും ഭസ്മീകൃത്തും കെല്പോടേനടകൊള്ളുംപോലെ”യെന്നാണു കാണുന്നതു്. ഹനൂമാനെപ്പററി ജാംബവാനെക്കൊണ്ടു കവി പറയിക്കുന്നതു നോക്കാം:—

“കാകുൽസ്ഥൻതൻ പ്രസാദാമൃതകിരണശരൽ-
കാലമേവാ നരേന്ദ്ര-
പ്രാഗത്ഭ്യത്തിന്നൊരഗ്രേസരണി വള-
ൎന്ന വിക്രാന്തസിന്ധോ
ആകക്കാണപ്പെട്ടും മാരുതസുകൃതഫലൗ-
ദാൎയ്യമേ, ശൗൎയ്യഭാജാ-
മാകല്പപ്പൊന്നരിമ്പേ, വരിക മമ സഖേ,
സന്നിധാനേ ഹനൂമൻ!”

ശൂൎപ്പണഖ നികൃത്തകുചനാസികകളോടുകൂടി ഭ്രാതൃസമീപത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന യാത്ര വിവിധരസബഹുലമായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—“തദനുതദാനീം ദശമുഖസോദരി ഖരനും ദൂഷണനും ത്രിശിരാവും—പടയൊടുകൂടിച്ചെന്നു സരോഷം പടുതകലൎന്നു രാമശരാഗ്നിജ്വാലാമാലയിലീയാമ്പാററ പൊരിഞ്ഞ കണക്കെ വെന്തെരിയുന്നതു—കണ്ടു ഭയംപൂണ്ടിണ്ടൽ തിരണ്ടുടനുള്ളോ പാവം “ഹാ ഹാ! രാവണ,—വീര, സഹോദര, തവ ഭഗിനീയം പെരുവിട്ടൊന്നൊരു ഭാഗ്യസമേതാ—നരകീടേന വിരൂപിണിയായി പാലയ പാലയ! നീയേ ശരണം! പാരിൽ പുകഴ്പെരുമിന്ദ്രനപോലും കിമപി

നിനയ്ക്കരുതാതൊരു കർമ്മം—ദശമുഖവീരകുടുംബദ്രോഹം വാങ്ങ്മാത്രം പുനരത്രമായല്ലോ—കള്ളപ്രാണികൾ മാണികളേ, മതി പെറവുപൊറുപ്പിൻ പകരം മീളും—ത്രിഭുവനപെരുമാളിന്നേതന്നേ വിഭുത പെരുത്തൊരു രാക്ഷസരാജൻ—ഭഗിനീമെന്നെ വിരൂപാംകണ്ടാലവ നിഷ്ഠ ചെറവു പൊറുത്തീടാമോ? കോണകമുടയും ണ്ടും താവിനവാണികൾ ചെയ്തോരു കസൃതിയ തെല്ലാം—നാലു ദിനത്തിനകത്തു ഫലം വരുമയ്യോ പാപം! കൈയ്യൂക്കളെല്ലാരു—നാഥനിരിക്കേവല്ലാതേ പുനരെന്നെക്കൊണ്ടു ചമച്ചാരല്ലോ—" സതതമിവണ്ണം തന്നത്താനേ ശംസിച്ചധികം മുറയും വിട്ടുജ—വേന സമീരണമാർഗ്ഗത്തൂടേ ലങ്കാനഗരേമണ്ടുന്നേരം—മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം നവനവരുധിരം വർഷിച്ചീടിന കാളഘനാഘന—മാലയിതെന്നും ബാലാതപനിര പൂണ്ടു നടക്കാ നീലാഞ്ജനഗിരി—ന്തനമിതെന്നും പരിചൊടു ജഗതാമാർത്തി വളർപ്പാൻ പെരുമാറീടിന കൃത്യയിതെന്നും നാസികയില്ല തിരഘോരത തേടിനയാതനയെന്നും—ഭീഷണതയ്ക്കൊരു ഭൂഷണമെന്നും വൈരൂപ്യത്തിനൊരാസ്പദമെന്നും—ദുഷ്കർമ്മത്തിനു സൂതികയെന്നും ചെമ്മേ മൂർത്തമധർമ്മമിതെന്നും—മതി മതികണ്ടതു മണ്ടിക്കളെവിൻ മാപാപികളെ ശൂർപ്പണഖാകില—പിഴ പെട്ട മാനകളിക്കംപോലെ പിമ്പേ ചെന്നു തുടർന്നാലെന്നും— വിവിധാഭാഷണഗോചരഖേചരപങ്ക്തിഷു ചിലരെച്ചെകിടുപൊളിച്ചും—ചെവി പിടിപെട്ടു സരോഷമിഴച്ചുമെടുത്തു മറിച്ചു മടിച്ചു മറിഞ്ഞും—നാസാകണ്ഠരത്തൂടേ ചാടും ചോരകുടിച്ചു പുളച്ചു തിളച്ചും—പ്രൗഢമുനീന്ദ്രാമാടപൊളിച്ചും പെരുവഴി നീളെക്കള്ള

കളഘോരം—' ഇത്യാദി ഭാവശബളത കാൺക. ഈ സന്ദർഭം വാത്മീകി വൎണ്ണിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:—

"ഘോരകൎമ്മാക്കളാമീരേഴായിരം പേരരക്കരെ-
ത്രിശിരോദൂഷണഖരന്മാരേയും രാമനേകനായ്
കൊലപ്പെട്ടുത്തിയതുകണ്ടശൂൎപ്പണഖ വീണ്ടുമേ.
ഉച്ചസ്വരത്തിൽമുറയിട്ടിടിനാദം കാറുപോലവേ
മററാൎക്കും ചെയ്യവയ്യാത്ത രാമന്റെതൊഴിൽകണ്ട-വൾ
പാരംപേടിച്ചുചെന്നെത്തി രാവണൻകാത്ത-ലങ്കയിൽ.

(വള്ളത്തോൾ പരിഭാഷ.)

പുനത്തിന്റെ ഭാവനാശക്തി, തിരിയിൽനിന്നും കൊളുത്തിയ പന്തംപോലെ വാത്മീകിയിൽനിന്നും ഇവിടെ വികസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വേറൊരു പ്രകൃതംകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം:—ഹനുമാൻ, ലങ്കാനഗരത്തിൽ കാതരയായികഴിയുന്ന സീതാദേവിയെ കാണുന്ന ഭാഗം:—

"രമ്യം കാഞ്ചനകാഞ്ചനീമയമുപാരൂഢോ മഹാ-ശിംശിപാം
തന്മൂലേ രഘുനാഥധൎമ്മഗൃഹിണീം കണ്ടാനകണ്ഠാദരം
ജന്മാന്തകലയായ ഛിദ്രസകലാംസൗവൎണ്ണമൂലേപരാം
നിൎമ്മായാമൃതരൂപിണീം മുനിവരൻ കാണുന്നപോലേ-തദാ.
മല്ലീം ചൂതവനാദിവസ്സഹി വനേ മ്ലേച്ഛേന-സംസ്ഥാപിതാം
മാലാം ദേവകലാമിഷധിയാ ക്ഷിപ്താം ശ്മശാനേ ശുനാ
ദേവീമാത്രമതസ്തഥാ സ്വഭവനം നക്തഞ്ചരേണാഹൃതാ-
മാനീതാമപനീതവേഷരചനാമാലോകയന്മാരുതിഃ.

മുങ്ങിത്താണെന്നപോലെ മലിനതയിൽ നില-
　　ത്തെപ്പൊടിച്ചാർത്തിൽ വീണി-
ട്ടങ്ങോടിങ്ങോട്ടുഴന്നോമന കെട്ടമൊരുവാർ-
　　കുന്തളീകന്ദളീകാം
തിങ്ങീടും കണ്ണുനീരാം നവ തുഹിനപയോ-
　　ബിന്ദുവൃന്ദങ്ങളാം തങ്ങി-
ത്തങ്ങിപ്പൊൽപ്പൂവുപോലെ പകലിരവുമകി-
　　ണ്ണീടുമാസ്യാളിരാമാം.
നീണാളീറൻവിഴാതെ നിയതമപി നില-
　　ത്തേ കിടന്നും മറിഞ്ഞും
വീണും കേണും കുഴങ്ങാ വെറുകിലവനിമാ-
　　ച്ചീടുമിക്ഷ്വാകുലാനാം.
താനേ വിശ്വം ജയിപ്പാനൊരുവിരുതിയലും-
　　പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചൽ കിഞ്ചിൽ-
കാണാത്തെ മാൽപെട്ടുന്നോരധരമണിയോ-
　　ടേല്ക്കുന്ന നിശ്വാസതാപാം.
അശ്രാന്തം കണ്ണുനീർ വാർത്തുടനുറവുപിടി-
　　ച്ചൂഴിമേൽ വാച്ചലാവും
തുച്ഛോരാമംഗരാഗം പൊലിമയൊടു പിര-
　　ണ്ടോരു വക്ഷോജഭാരാം.
ഉൾച്ചൂടേറ്റം തഴച്ചുങ്ങിരവുപകൽ വിള-
　　ത്തീടുമാമൽ കപോലേ
വച്ചീടും കൈത്തലം മൂടിന ചടുലതാ-
　　ശ്വാസ ദാവാഗ്നിധൂമാം.”

ഈ അവസരത്തിൽ വാത്മീകി; —

"ഉടൻമുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രംപൂണ്ടാശരസ്ത്രീ പരീതയായ്
നോമ്പാൽ മെലിഞ്ഞുഴന്നുള്ളാൾ മേൽക്കുമേൽ വീർപ്പിട-
ന്നതായ്
കാണായീ ശുക്ലപക്ഷാദിത്തിങ്കൾക്കീർപോലെ-
വെണ്മയിൽ
പറ്റുകെകണ്ടറിഞ്ഞീടുമഴകൊത്താളിമിന്നുവോൾ.
പുകച്ചാർത്തിട ചേർന്നോരു പാവകജ്വാല പോലവേ
പണിക്കഴിഞ്ഞ മഞ്ഞപ്പട്ടൊന്നുമാത്രം ധരിച്ചവൾ
ചോരാംബുജനിയൻ വിട്ടതാരില്ലാപ്പൊയ്കപോലവേ
നാണിച്ചോ ഇല്ലലാൽവെന്നോൾ ക്ഷീണിച്ചോൾ പാവ-
മായവൾ.
ചൊവ്വഗ്രഹത്താൽബാധിക്കപ്പെട്ട രോഹിണിപോലവേ
കണ്ണീരൊലിച്ചുഴന്നുള്ളോളുണ്ണില്ലാഞ്ഞു മെലിഞ്ഞവൾ
മാൽ ചിന്തയുംപൂണ്ടനാശമുഴന്നോളുഴലാണ്ടവൾ
രാക്ഷസസ്ത്രീകളെക്കണ്ടോൾ പ്രിയനെക്കണ്ടിടാത്തവൾ
തൻകൂട്ടംവിട്ടു നായ്ക്കൂട്ടം ചൂഴും മാൻപേടപോലവേ
ജഘനേപററിയ കരിമ്പാമ്പിനൊത്തൊററ വേണിയാൽ
ശരൽക്കാലേ കരിങ്കാടിൻ നിരയാലൂഴിപോലവേ
മാൽ മുമ്പറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തോൾ ദുഃഖതപ്തസുഖാർഹയാൾ
കണ്ടിട്ടേററമഴുക്കാണ്ടു മെലിഞ്ഞാദീർഘനേത്രയേ
വൈദേഹിയാണെന്നൂഹിച്ചാനടയാളങ്ങളാലവൻ."

അനന്തരം വാത്മീകി അടയാളങ്ങളായി അംഗവർണ്ണന നടത്തുന്നു. എന്നാൽ പുനമാകട്ടെ വാത്മീകിയുടെ ആശയത്തെ യുക്തിയും മനോധർമ്മവുംചേർത്തു് സംക്ഷേപിച്ചാണു പകർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. സ്ഥായിയായ കരുണരസത്തിനു ന്യൂനത വരുത്തിയിട്ടുമില്ല.

പുനം നമ്പൂതിരി സംക്ഷേപണ സമ്പ്രദായം അത്ര സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചമ്പൂകാരന്മാരധികവും വർണ്ണനകളെ വലിച്ചു നീട്ടുന്നതിനിഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണു്. വർണ്ണനയ്ക്കു് അല്പമെങ്കിലും അവസരം കിട്ടിയാൽ അവർ ഭാവനാശക്തിയെ നിരങ്കുശമായി വിടുകയാണുപതിവു്. ഇതു നിമിത്തമായി ശുഷ്കങ്ങളായ കഥാവസ്തുവിനെ രസസാന്ദ്രമായ കാവ്യരൂപേണ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ അവൎക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും സംക്ഷേപണരീതിയും പുനത്തിനു വശമായിരുന്നുവെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കല്യാണസൗഗന്ധികം ചമ്പുവിൽ ഹനുമദുപാസം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണു്:—

"രാവണനായൊരവഗ്രഹമൂട്ടപൊരുക്കരുതാഞ്ഞതിട്ടധികം മാഴ്കി—മയങ്ങും ത്രിഭുവനവാസികൾ താപം—നിജഭുജവിക്രമ നവജലധാരകൾ—പെയ്തുകൊടുത്തുടനുലകിടമെങ്ങും—പെരുകിനപരമാനന്ദതരംഗം—വിടിപ്പിച്ചരുളിന കാളപയോദം—കരുണാനിലയം ദശരഥതനയം—പകലിരവെല്ലാമകമലർ തന്നിൽ—കുടിപൂവിച്ചു തദീയം നാമം—പേർത്തും വിലസിന ഹനുമദുപാസം കുഹചനദാഗേ." സുദീർഘമായ രാമായണംകഥ ഇവിടെ കവി സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത കഥയുടെ ഒരു സംഗ്രഹംകൂടി കല്യാണസൗഗന്ധികം ചമ്പുവിൽ വേറൊരുഭാഗത്തുനിന്നും കാണിക്കാം:—"നിശ്ശേഷനക്തഞ്ചരാഖ്യം മഹാകാളരാത്രിക്കഹോ നൂതനാദിത്യനായ്—മൈഥിലീദേവിയാം രാജഹംസിക്കു കേളിശരൽക്കാലമായ്— ചാരുലങ്കാപുരീകാനനത്തിനു

ഭാവാനലശ്രേണിയായ് — രാമചന്ദ്രമനോബ്ധി തേടീടിനാനന്ദസത്തത്തിനാരാകമൂലം — കൊണ്ടെഴും നീല ജീമൂതമായ — പ്രമേയാനുഭാവോദയശ്രീ തഴച്ചീടുമാശ്രയനാകനേ...... ..." ഇവിടെ "മിതം ച സാരം ച വചോഹിവാഗ്മിതാ" എന്ന ആദർശം കവി സ്വീകരിച്ചതായി ഗണിക്കാം. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരാകട്ടെ കല്യാണസൗഗന്ധികം തുള്ളലിൽ ഒരു ഉപാഖ്യാനമട്ടിൽ ദീർഘമായി രാമായണം കഥ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കവി അതെല്ലാം ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകൾകൊണ്ടു സഹൃദയരുടെ ഭാവനയ്ക്കു വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. സഹൃദയന്റെ ഭാവനാശക്തിയെ ഏതാനും ദീർഘങ്ങളായ വരികൾകൊണ്ടു പിടിച്ചുനിർത്തണമെന്നല്ല കവിയുടെ മതം. വിശിഷ്യ അത്ര ശരിയായ സംക്ഷേപണസമ്പ്രദായവുമല്ല. അതിനാൽ ദീർഘവർണ്ണനകളിലെന്നപോലെ സംക്ഷേപണവിഷയത്തിലും പുനം നിപുണനാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഇനി പുനത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന ഭക്തിരസത്തെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം. ഭഗവാൻ മഹാവിഷ്ണു ലോകരക്ഷയ്ക്കായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പല അവതാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ശ്രീരാമൻ. അദ്ദേഹം ധർമ്മകർമ്മൈകമൂർത്തിയെന്നാണു പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നതു്. "രാമോ വിഗ്രഹവാൻ ധർമ്മഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ. പിതൃഭക്തിയും സത്യപരിപാലനവും ധർമ്മസംരക്ഷണവും ശ്രീരാമന്റെ വിശിഷ്ടാദർശങ്ങളായിരുന്നു. മനുഷ്യജന്മത്തിൽ ക്ലേശങ്ങൾ അപരിത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നും അവയെ സുധീരം തരണം ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി സദാദർശങ്ങളെ പരിപ

ലിച്ചു ജീവിതവിജയം നേടുകയാണു വേണ്ടതെന്നും ആ കഥാപാത്രം ലോകത്തിനു സ്വജീവിതംകൊണ്ടു് ഉപദേശം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ആദികവി അവതരിപ്പിച്ച ഈ കഥാവസ്തു വിവിധരൂപത്തിൽ വിവിധഭാഷകളിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. കാവ്യജീവിതം വ്യംഗ്യമാകുന്നു. അതു ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കാവ്യം ലോകസമാരാധ്യമായിത്തീരും. ഇതു രാമായണത്തിനുള്ള വിവിധ മേന്മകളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണു്. അതിനാൽ രാമായണകഥ ഏതുവിധം പ്രകാശിപ്പിച്ചാലും അതിൽനിന്നും ഭക്തി അകന്നുപോകുന്നില്ല. രാമായണചമ്പുവിലും പല ഭാഗങ്ങളിൽ ഈ തത്വംതന്നെ കാണാം. മുമ്പു പന്തുമാരെൻറ ചിന്തകളായി ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട പദ്യങ്ങൾതന്നെ ഇതിനു് ഒരു തെളിവാണു്. ഒരു ഭാഗം കൂടി ഉദ്ധരിക്കാം:—ദേവന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥന;—(രാവണോത്ഭവം ചമ്പു)

"തൊഴുകരമിതപോററി, പൂതനായ് പൊന്നു-
പോലും
മാമുകിലിനൊടു ചുങ്കംവാങ്ങുമുത്തുംഗമൂർത്തേ,
തെളിവൊടു തിരുവുള്ളം വന്നു തിക്കിക്കിടക്കും
മിഴിമുനയരുളും ഞങ്ങൾക്കാശ്രയം നിൻപദാന്തം."
"ഉലകിതഖിലശേഷം പെററുപോററിച്ചൊടുക്കും
കളികലരുമമേയ പ്രാഭവന്മാം ഭവന്തം
മലർമകളൊടുസാർദ്ധം മുമ്പിലധ്യക്ഷയെന്തോ-
നലമൊടുപരിതാർത്ഥാഃഖന്തു! നാംതമ്പിരാനേ!"

"പരിപാലനപരനാം ദേവ, ഞങ്ങൾക്കിദാനീ-
മരുളുക കരുണാംബ്ബു കാൽക്ഷണം വീക്ഷണാന്തം
ശരണമിതൊരുനാളും നീയൊഴിഞ്ഞില്ലപോററി!
ചരണസരസിജേ വീണാശ്രയാമോ നികാമം."

"ഇച്ഛാജ്ഞാനക്രിയാശക്തികളൊടുകളിയും-
പൂണ്ടു വിശ്വം ചമച്ചു
നിശ്ശേഷം കാത്തുമിന്നി പ്രളയദശയിൽ നാ-
സ്തിത്വവും ചേർത്തു, നീണാൾ
സ്വച്ഛാത്മാവായ് വിളങ്ങീടിന പരമസുഖോ-
ദ്യോതമേ, മുൻപിൽ നേരേ-
പശ്യന്തോ നിന്നെ വിശ്വംഭര, വരദ, കൃതാ-
ർത്ഥാ വയം തമ്പിരാനേ!"

പുനത്തിന്റെ സാഹിത്യചിത്രങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും നിരവദ്യയുമാണ്. സീതാദേവിയെ വർണ്ണിക്കുന്ന കലാസുന്ദരമായ ചിത്രം നോക്കുക:—

"അല്ലോടിടഞ്ഞു പടരുന്ന കുന്തളസമുല്ലാസികല്യമലർമാലം — അല്ലൽപെടും മതികലയെ വെല്ലുമൊരു നിടിലതാ — ഫുല്ലമൃഗമദതിലകജാലം — അലർബാണവീര്യമേറിവില്ലൊടിടയുമോമൽ മിഴി—കലകൊണ്ടു കണ്ണിനനുകൂലം—അലമമലകുഴയിണയിൽ വിലസുമണിമണിരുചിരി—യൊളിവിളയുമനുപമ കപോലം—ചെന്തൊണ്ടിയോടുപമ ചിന്തുന്നവായ്മലരിൽ—മന്ദം മുളച്ചദ്യുതിചോരം—ചെന്തളിരിനനുമിളിതചന്ദ്രകരതുലനകലരുന്ന മൃദുമധുവചമുദാരം—ചിതമുന്ന കാന്തിതതിവദനം കലാധിപതിശതകോടി തുല്യഗുണപൂരം—ചിതമുടയ ഗളവടിവുമതിലടിയുമതിലളിത—ഘുസൃണവലിവിലസിതമപാരം—ആകമ്രപൊൽക്കടകവാർകങ്കണദ്യുതികൾ—പാകം കരാംബു

ജമഭിരാമം—ആകലിതമണി കലശമാകമികമണിമുലയിലാകലിതനവകനകദാമം—അകളബന്ധമഴലകമേ വള്ളക്കമിത്തു—നവരാമവല്ലരിനികാമം—അഖിലജന ധൃതിഹൃതിയിൽ മികവുടയ കൊടിവട്ടവു—മഹഹ! ശിവ! നയനസുഖധാമം—മാണിക്യകാഞ്ചിനെറിപ്പേണിച്ച പട്ടവസനാബദ്ധമുന്നതവിശാലം—മാനമെഴുമലർ വിശിഖയാനരഥചിജഘനതല—മാനമതിതുടയുമിത്ഥമൂലം—മനസാമഹീവലയവനിതാജനം പണിയു—മണിപാദപത്മമനുവേലം—മണമുടയകബരിമുതലണികഴലൊടിട മുഴവനനുപ മിതമിതഗുണജാലം." കേശാദിപാദ വർണ്ണനപരമായ ഒരു മോഹനചിത്രമാണിത്.

കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ദിവ്യ സൗന്ദര്യ്യവും വർണ്ണനകളിൽ നന്ദനോദ്യാന രമ്യാവസ്ഥയും വരുത്തിയാണു പുന്നത്തിന്റെ സാഹിത്യകല പ്രകാശിക്കുന്നത്. കലയ്ക്കു ജീവൻസൗന്ദര്യ്യമാണ്; ആ സൗന്ദര്യ്യം ഭാവനയുടെ കൊഴുപ്പുകൊണ്ട് ആകർഷകമാകണം; ഇതാണു കവി പലേടത്തും ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇതേവരെകാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിലെല്ലാം ഈ തത്വവും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുന്നത്തിന്റെ ഫലിതരീതി സാമാന്യേന പ്രൗഢമാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഫലിതരസക്കുഴമ്പൻ എന്നു പറഞ്ഞാലും തെററില്ല. ശ്രവണമാത്രത്തിൽ "പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കത്തക്ക" വിധമുള്ള ഫലിതങ്ങളും ഓർത്തോർത്തു രസിപ്പിക്കയും ചിരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഫലിതങ്ങളും ഉണ്ടല്ലൊ. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തു പറഞ്ഞതരം ഫലിതങ്ങൾക്കാണു മേന്മക്കൂടുന്നത്. ഫലിതത്തിനു വേണ്ടതായ മററൊരു ഗുണം അതിൽ പരഭ്രഷണ സമ്പ്രദായം അല്പം

പോലും സ്പർശിക്കാതിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. നിർദ്ദോഷമായ ഫലിതം ആരെയും രസിപ്പിക്കും. ആംഗല സാഹിത്യത്തിൽ 'സ്വിഫ്റ്റി'ന്റെ ഫലിതങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ആ മഹാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള "ഗള്ളിവറിന്റെ സഞ്ചാരകഥകൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഫലിതങ്ങൾ അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയങ്ങളത്രേ. ഫലിതങ്ങൾ അശ്ലീലങ്ങളോ സഭ്യേതരങ്ങളോ ആയിത്തീരരുത്. ഫലിതത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളും പ്രയോഗങ്ങളും സങ്കല്പശക്തിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായവയായിരിക്കണം. ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ "വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻ നയനാർ" മലയാളത്തിലെ ഒരു ഫലിതകേസരിയായിരുന്നു. ചമ്പുക്കളിലെ ഫലിതങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണ്. അവ സന്ദർഭത്തിനും കഥാഗതിക്കും അനുസരിച്ചു രസകരങ്ങളും ആയിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ; മന്ത്രവാദികൾ, ജ്യോതിഷികൾ, ഇവരെയെല്ലാം ചമ്പുക്കളിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലായി "ഫലിതം ചാർത്തി" കളിയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണു കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. രാമായണചമ്പുവിൽ ഈ രീതി ധാരാളം കാണാം. സരസഫലിതപ്രിയനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർപോലും പുനം, ഇക്കാര്യത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശിയാണ്. പുനത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങളിൽ ചിലതു ഇവിടെ കാണിക്കാം:— ലളിതാവേഷം ധരിച്ച ശൂർപ്പണഖയുടെ അഭിപ്രായഗതി:—

"വിണ്ണോർലോകാനേത്തുമാകാ പുണരുവതി-
ന്നോക്ക ഗാത്രേഷു നീളെ-
കണ്ണല്ലോ; വഹ്നിയോടുള്ളണവു മമ നിന-
ച്ചാൽ മരിച്ചെന്നിവേണ്ടാ.

എണ്ണററം ജന്തുവൃന്ദം കൊടിയനരകകോ-
 ടീഷുകേഴുംദശായാം
കണ്ണീർപോലും കൊടാതോരരുകലയനവൻ-
 കാലനും നില്ലൂദൂരെ.

നിതിക്കോപ്പിന്നവല്ലാനിരുതിസരസന-
 ല്ലേതുമേകാൻ ജളാത്മാ
നേദിഷ്ടം നിമ്നഗാലക്ഷമൊടണയുമൊര-
 പ്പാശിയും പന്തിയല്ലം.
മോദിച്ചെന്നോടിരിപ്പാൻ പവനനൊരിടയി-
 ലല്ലേഭൃനോർത്താൽകുബേരൻ.
ചൂതത്താർബാണനെച്ചുട്ടവനൊട്ടുചുടല-
 ക്കൂത്തുകണ്ടീടുവാനോ?

മാർത്താണ്ഡന്മാരെയും ചെററണയരുതുചുട്ടും-
 നാഥ;രാകാ ശശാങ്കൻ,
പാർത്താൽനാലഞ്ചുനാളുംകൂടിയുമനുഭവിയാ-
 യൗവ്വനാരോഗയോഗം
രൗദ്രോരുദ്രാസ്സമസ്താവലി, വികൃതിമുഖാ-
 വാശിനേയൗവസൂനാം
ചാർത്തജ്ഞാസ്ഥാവിഹീനം പരികലനമമേ-
 സമ്മതാദേവവീരാഃ

യക്ഷന്മാർകിന്നരന്മാരിവരുമുനികളെ-
 ന്നേവമാദ്യേഷുപാർത്താ-
ലുൾക്കാമ്പിന്നില്ലകൗതൂഹലമവർതരമ-
 ല്ലാരുമേ ഭേദഗ്പോരാ.

നിൽക്കെല്ലാരും പതിന്നാലുലകിലുമൊരുവൻ
മററുനിന്നെക്കണക്കേ-
ലക്ഷ്മീംകൈക്കൊണ്ടുകണ്ടീലയി! ദയിത,പൊററാ-
തോന്നിതെന്മാരതാപം".

ദേവേന്ദ്രാദികളായ ദിക്പാലകന്മാർക്കും മററു ദേവതാ വൃന്ദങ്ങൾക്കും തന്റെ ഭർത്താവായിത്തീരുന്നതിന് അല്പവും യോഗ്യതയില്ലെന്നും ശ്രീരാമനുമാത്രം പൂർണ്ണയോഗ്യതയുണ്ടെന്നും അവൾ തീർച്ചയായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ശൂർപ്പണഖയുടെ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം ശ്രവിച്ചു രാമചന്ദ്രൻ—"അണികുഴൽത്താരൊളം മൗലിയെത്തൊ—ട്ടാകർണ്ണം നീണ്ടകൺകൊണ്ടവളെ മുഴുവനേ പാർത്തു വൈദഗ്ധ്യശാലീ." പിന്നീട്;—

"പ്രാഗത്ഭ്യംതന്നിതെന്നാൽച്ചെറുതുകളികളി-
പ്പിച്ചുപോകേണമെന്ന-
ങ്ങാകെക്കല്പിച്ചു മന്ദസ്മിതരുചി പുറമേ-
ത്തൂകി"ക്കൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞതായി കഥ തുടരുന്നു. ഇതിലേ, "വൈദഗ്ധ്യശാലീ," "മന്ദസ്മിതരുചി" ഇവ കഥാപുരുഷൻെറ പരഹൃദയജ്ഞാനസൂചകമായ കവിയുടെ ഒരു ഫലിതമാണ്. അഴകിയ രാവണൻ സീതാസമീപത്തിൽ 'അനുസരണനയവചനങ്ങൾ" പറയുന്നിടം നോക്കുക:—

"മുണ്ടീനെടുന്നു നെട്ടീ പുനരഴകിയല്ലും,-
മുണ്ടനയ്യോതടിച്ചി-
ക്കണ്ടാമല്ലോതടാന്തിംമെലിയന ഫമെലി-
ച്ചിക്കൊരോരോദോഷമുണ്ടാം.

കണ്ടാലാകാതവനുണ്ടൊരുതരുണിമഹാ-
സുന്ദരീസുന്ദരന്ന-
ക്കണ്ടാലാകാതനാരീ പരിചിനൊടുവരയോ-
വണ്ണമീവണ്ണമല്ലോ?"

പിന്നെയും;—

"പുംസോ ന്യൂനവയസ്സവൾക്കു പതിനാ-
റെങ്കിൽ പൊരുത്തംനടേ-
തദസ്യാന്യൂനവയസ്സവന്നു പതിനാ-
റെങ്കിൽ പ്രമാദംതുലോം
രാത്രൗ ചെന്നു രമിപ്പതിന്നു ജാരാ-
മുത്ഥാപ്യപോയമ്മിമേൽ
താംബൂലത്തെയരച്ചു മുക്കടി കടി-
പ്പിക്കും നരേഭ്യോ നമഃ"

ശ്രീരാമൻെറ യോഗ്യതകൾ പറയുമ്പോൾ;—

"അഗ്രേ കള്ളമഹാമുനിക്കു ചുമടും-
കെട്ടിപ്പിരട്ടുംപടി-
ച്ചുഗ്രാത്മാ വഴിമേൽ വധിച്ചു വിധവാം-
വൃദ്ധാം കൃശാം താടകാം
പൊൽക്കൊള്ളും കുറളിക്കെതിർത്തു വിരുതും-
കെട്ടീത്തിമത്തെത്രയും
മുഷ്ക്കാലപ്പുഴവില്ലൊടിച്ചു പിടിപെ-
ട്ടാൻ നിന്നെ നിർവ്യാകുലം"

ഇതാണ് പുനത്തിന്റെ സംക്ഷേപമായ ഫലിതരാമാ
യണം. മററാരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില രഹസ്യ
ങ്ങളും രാവണനറിയാം:—"പണ്ടു രാജ്യാഭിഷേകത്തി
നാമ്മാ—റിരിക്കുന്നനേരത്തു പാഴ്ത്തള്ളപിൻ—ചെന്നു
തള്ളികളെത്തൊരുനേരം കവി—ണ്ണങ്ങു വീണാ മുഴങ്ങാൽ
ചിരട്ടയ്ക്കൂടെ—റവൂനമുണ്ടായതും നീ ധരിച്ചീലയോ?"
ഇത്യാദി. സീതാസ്വയംവരഘട്ടത്തിലെ ചില അപ
ഹാസപരമായ ഫലിതങ്ങൾ നോക്കാം:—"യന്ത്രശ്രേണി
കളെഴുതിവെച്ചുക്കും—ഗ്രന്ഥകെട്ടുമെടുത്തു നടക്കും—ശില്പ
ജനങ്ങളുമൻപതു മുപ്പതു—പരികർമ്മികളും ചുമടു ചുമ—
ന്നിട്ടൻപതു കയ്യുരുമൊക്കത്തക്ക—ക്ഷോണീപാലഗൃ
ഹങ്ങളിലനിശമണഞ്ഞും— കൊട്ടരത്തേങ്ങാനിഖിലം ചുട്ടു
മുടിച്ചും—കട്ടുഭുജിച്ചും മാന്തും ചുണ്ടെലിച്ചേരത്തടിയൻ
വാലുമെരുമ്പും മായൂരശിഖം—ഞൊാഞ്ഞൂലിത്തരമൊക്ക
ത്തക്ക—വരുത്തു പൊടിച്ചുച്ചുടലബ്ഭസ്മം—മേളിച്ചുഴ
കൊട്ടു മഷിയുണ്ടാക്കി"യും മററുമാണു ദുർമ്മന്ത്രവാദി
കളുടെ ജീവിതനിർവ്വഹണപദ്ധതിയെന്നു പറയുന്നു.
"ഉദരശാന്താടി കഷണങ്ങിപെരുക്കാ—ലെന്നിവരപാലുമൊ
ഴിപ്പാൻ"—മരുന്നുകൾ വരുത്തണമെന്നു പറഞ്ഞു "ദുസ്വാ
ദുള്ളതു മറെറവക്കും," "സ്വാദുള്ളതു ബത തങ്ങൾക്കും"
എന്ന മര്യാദയിൽ "സ്വസ്ഥന്മാരെയുമപഗതകരുണം
വ്യാധിത"രാക്കിച്ചമയ്ക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരും, "പരല്യം പല
കയ്യുമഗ്രേവച്ചും—കലിദിനമൊത്തുവരുത്തി പാർക്കുന്ന
പ്പോൾ—വിപരീതത്തൊടു വന്നതുകണ്ടു—മനസ്സുംകെട്ടു
ചിരങ്ങും നള്ളി"—വിഷമിക്കുന്ന ജ്യോത്സ്യന്മാരും പുന
ത്തിനെ ഭയപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സീതാസ്വയം

വരത്തിൽ, ഭടന്മാരുടെ വാഗ്വാദവും രസകരമായിട്ടുള്ള താണ്. നോക്കുക:—"കോച്ചുവെന്തിന്നക്രൂരത്തേ ാ വിളക്കോ; മഹീപാലകൻ പെൺ കൊടുപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നതിപ്പോഠം; കൊടുക്കുന്നതെന്തിന്നു നാട്ടാർക്കു ചെമ്മേ വളർപ്പാൻതനി ക്കേതുമില്ലാതപോലെ." "എടാ പൊട്ടനോ പെൺ കൊടുക്കുന്നതെല്ലാക്കുമാശാരമത്രേ;" "ഇനിയ്ക്കില്ല കാള യ്ക്കു തണ്ണീർ കൊടുപ്പോർ," മിനക്കെട്ടുനിന്നിട്ടു കണ്ടും വരണ്ട, ഇനിക്കാച്ചിയും കണ്ടു പോമ്പോഠം പത്തുകെട്ടപ്പെ തിന്നുപോം ചാമയും നെല്ലുമെല്ലാം" ഇത്യാദി. ദശരഥ മഹാരാജാവിന്ന്, ഉണ്ണിയുണ്ടായെന്നു കേട്ടപ്പോഴുണ്ടായ ആഹ്ലാദം വർണ്ണിക്കുമ്പോഠം 'ഉ'കാരം കേട്ടപ്പോഠംതന്നെ അദ്ദേഹം സർവ്വവിഭവങ്ങളും ദാനം ചെയ്തതായി പറ യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഫലിതങ്ങഠം അനവധിയുണ്ട്.

സാഹിത്യവും സമുദായവും തമ്മിൽ ഉറച്ച ബന്ധ മുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ സമുദായങ്ങളെ നല്ലപോലെ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാം. ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം പുന ത്തിൻെറ കൃതികഠംക്കുമുണ്ട്. പുനത്തിൻെറ കാലത്തു കേരളത്തിലെ പല സമുദായങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും സംസ്കാ രഗതിയും രാമായണചമ്പു മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ധാരാളമായി അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ മഹമ്മദീയർ കുടിയേറിപ്പാർത്തു തുടങ്ങിയി രിക്കണം. ജ്യോതിഷം, മന്ത്രവാദം, വശ്യം, വൈദ്യം മുത ലായവയ്ക്കു നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാകൃത ജനങ്ങ ളുടെ അവസ്ഥ തുലോം അനുകമ്പാർഹമത്രേ. നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിൽ ലൗകികക്ലേശങ്ങഠം നല്ലവണ്ണം അനുഭ വിച്ചുവന്നവരും കുറവില്ലായിരുന്നെന്നു കാണാം. "ശങ്ക

രൻ തെക്കെ നിന്നെപ്പോൾ വന്നൂ ഭവാൻ, എൻ പ്രമത്തൻ വെലിക്കെന്തുപോലും വാരാഞ്ഞൂ—കിടക്കുന്നതോ ക്ലേശമായിട്ടു താനേ—സുഖിച്ചങ്ങിരിക്കുന്നതത്രേ പണത്തിനു മുട്ടീട്ടു—കുത്രാപി മേടിച്ചു മുന്നാളുകളും വരുമ്പോൾ—വിരിപ്പാവുരണ്ടൊണ്ടു രന്നൂട്ടുതാനും അഹഹോ! വാസുദേവാ നിന്നെ ഞാനൻപതിററണ്ടു കൂടീട്ടു കണ്ടൂ—ഗൃഹത്തിങ്കലോ നിന്നിത്രനാളും വശംകെട്ടുപോയ് താനനതിറങ്ങൾ കൊണ്ടേ മരിച്ചൂ പിതൃവ്യൻ; കടംകൊണ്ടു പെണ്ണുങ്ങൾ രണ്ടും കൊടുത്തു കിടക്കുന്നതുല്പത്തിയെട്ടാണ്ടുപോരും കുടുംബം ഭരിപ്പാൻ വശംതെല്ലുമില്ലേ. 'എന്തഹോ കൃഷ്ണനെക്കൊട്ടു പിന്നെത്തുടങ്ങീട്ടു ഞാനോ? വടക്കോട്ടു പോവാൻ തരംകെട്ടിതോ? പണ്ടു തമ്മിൽ പറഞ്ഞൊത്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം മറന്നില്ല സത്രം കഴിഞ്ഞാൽ നിരൂപിച്ചു കല്പിച്ചുകൊള്ളാം. പറഞ്ഞിങ്ങു നിന്നിട്ടെടോ വൈകിയാതെ പണം വാങ്ങി വന്നിട്ടു കാര്യങ്ങളെല്ലാം——" നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബപ്രാരബ്ധം ബഹുഭാര്യാ സംരക്ഷണം, കന്യാദാനക്ലേശം മുതലായവ പുനത്തിനു നല്ലപോലെ അറിവുണ്ടായിരുന്നെന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കാം. ശില്പകല, ആയുധവിദ്യ ആദിയായവയും പുനത്തിൻെറ കാലത്തു കേരളത്തിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഭക്തിയും, ആസ്തിക്യബുദ്ധിയും ഒട്ടും കുറവല്ലായിരുന്നുവെന്നും സ്പഷ്ടമാണു്.

പുനത്തിൻെറ ചില പ്രത്യേക ശൈലികളും ചമ്പുക്കളിലെ യതിഭംഗവും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെ പാഠഭേദങ്ങളുമാണിനി ചിന്തിക്കുവാനുള്ളതു്. ഓരോ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും കവികൾക്കും അവരവരുടെ പ്രത്യേകതയെ അറിയിക്കത്തക്ക ശൈലികളുണ്ടു്. വിശേഷണവിശേഷ്യപ്പൊരുത്തം ചെയ്ക, സ്ത്രീലിംഗപ്രഥമ കഴിവുള്ളിട

ത്തോളം ഞ കാരാന്തമായി പ്രയോഗിക്കുക, മമ്മ, മുറുവൽ മുതലായ പഴയ മലയാളപദങ്ങളം ഇടകലത്തി പ്രയോഗങ്ങൾ ഹൃദ്യങ്ങളാക്കുക, ഇത്യാദി ശൈലീഭംഗികളും സമസ്തപദ പ്രയോഗ രീതികളും എല്ലാ ചമ്പൂകാരന്മാക്കും പൊതുവേയുള്ള അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളാണ്. ആ അവസ്ഥകളെല്ലാം പുനത്തിനും ഉണ്ടു്. ചില സമസ്ത പദപ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുക:—"തണ്ടാർമാതിൻകടാക്ഷാഞ്ചലകുവലയമാലാവിലോലാങ്കിലാങ്ഗം," "പൊൽത്താരിൽ തയ്യലാളാം നളിനിയിൽ വിളയാടുന്ന ശൃംങ്ഗാരഭൃങ്ഗം," "വൈദേഹീകണ്ഠസൂത്രം തടവിന സുകൃതോല്ലാസമേ," "വേദാന്താരാമസീമാപരിമളഗരിമാ." വിശേഷണ വിശേഷ്യപ്പൊരുത്തത്തിന് ഒരു പദ്യം മാത്രം കാണിക്കാം. ഈ രീതി സാർവത്രികമാണു്.—

"വാരമ്പും വാരിരാശിക്കു നപമപരമാ-
നന്ദവായ്പിനുമെത്തും
കാരുണ്യാംബോധിവീചിക്കരിവന പടലീ-
കാട്ടുതീക്കൻപിലിഞ്ഞാൻ
നേരേ ശ്രീരാമചന്ദ്രനുലകിലുരപെരും-
ദൂതനായ്ച്ചെന്നു മുന്നം
പാരാവാരം കടന്നജ്ജനകതുചെസൂതാം-
കണ്ടതും കേളിയുണ്ടോ?"

ഇത്യാദി. "മുന്നുറുവട്ടിക്കൊട്ടന്തി വിഴക," "നാലു മുന്നാളിനുള്ളിൽ," "കുക്കുററരപ്പിച്ചീടായ്കിൽ" "മുതലുറുക" ആദിയായ പ്രയോഗങ്ങൾ പുനത്തിനു പഴയ മലയാളത്തോടുള്ള താല്പൎയ്യത്തെ കാണിക്കുന്നവയാണു്. ചമ്പു

കാരന്മാർ അവഗണിച്ചിരുന്ന മറെറാരുദോഷം 'യതി ഭംഗം' ആണു്. പുനവും യതിഭംഗം അത്ര കാര്യമായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന പൂർവ്വോക്തമായ ഉദാഹരണ പദ്യങ്ങൾ പലതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാണു്. 'യതിഭംഗം' ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരം നിഷിദ്ധമാകുന്നു. സാഹിത്യശാസ്ത്ര മതപ്രകാരം അതു 'ഹതവൃത്തം' എന്ന ദോഷവുമാണു്. "അപിമാഷം മഷം കുര്യാത് ഛന്ദോഭംഗം ന കാര യേൽ" എന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഈ യതിഭംഗദോഷം സംസ്കൃതചമ്പൂകാരന്മാരും അത്ര കാര്യമായിക്കരുതി യിരുന്നോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു: —

"കല്യാണം വോ വിധത്താം കരടമദധുനീ-
ലോല കല്ലോലമാലാ-
ഖേലല്ലോലംബ കോലാഹലമുഖരിതദിക്-
ചക്രവാളാന്തരാളം."

എന്ന അനന്തഭട്ട മഹാകവിയുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഭാരതചമ്പുവിലെ പദ്യം നോക്കുക. സ്രഗ്ദ്ധരാ വൃത്ത ത്തിനു് ഏഴക്ഷരം കഴിഞ്ഞാൽ യതി വേണമല്ലോ. എന്നാൽ രണ്ടാം പാദത്തിലെ, 'കോലാ' എന്നു 'കോലാ ഹല'ത്തെ മുറിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണു്? പുരാതന കവി കളുടെ നിരങ്കുശമായ ഗതി ശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളെ അതി ലംഘിച്ചു പ്രവഹിച്ചതാണിതിനു കാരണമെന്നനുമിക്കേ ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതകവികളെ അനുകരിച്ചു കേരളീയ കവികളും ഇപ്രകാരം സ്വാതന്ത്ര്യം കാണി ച്ചതായിരിക്കണം.

"ഏകോഹിദോഷോ ഗുണസന്നിപാതേ
നിമജ്ജതീന്ദോഃ കിരണേഷ്വിവാങ്കഃ"

എന്നുണ്ടല്ലോ. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ പുനത്തിന്റെ കൃതികൾ പരമ രസപ്രദായിത്വംകൊണ്ടു് സഹൃദയ ലോകത്തിന്റെ നിത്യാരാധനയ്ക്കർഹങ്ങളാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. അവയിൽ രാമായണചമ്പുവിനാണു മികച്ച സ്ഥാനം. അതു് മണിപ്രവാള ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും വിജയവൈജയന്തിയായി പരിലസിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. സഹൃദയഹൃദയാകർഷമായ രീതിമാധുര്യവും, ഉല്ലേഖന വൈചിത്ര്യം, പ്രശംസാർഹമായ ആശയസമ്പത്തു്, അജയ്യമായ ശയ്യാഭംഗി, ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളുടേ സമീചീനമായ മേളനം, കവി സങ്കേതങ്ങളുടെ മധുരസുന്ദരമായ വിലാസം, ഇങ്ങനെ പലവിധ സാഹിത്യവിഭവങ്ങൾകൊണ്ടു് പുനത്തിന്റെ കൃതികൾ അത്യാകർഷകങ്ങളായിരിക്കുന്നു. പൗരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരുമായ നിരൂപകന്മാരുടെ നിർവചനങ്ങളനുസരിച്ചു് ഒരു കാവ്യത്തിനു സിദ്ധിക്കേണ്ടതായ യോഗ്യതകൾ കൊണ്ടും പുനത്തിന്റെ കൃതികൾ ശോഭിക്കുന്നുവെന്നു് പറയാം. ഇപ്രകാരം ബഹുധാ പ്രശംസാർഹങ്ങളാണു് പുനത്തിന്റെ കൃതിരത്നങ്ങൾ. അവ കൈരളിയുടെ അമൂല്യ സമ്പാദ്യങ്ങളുമാണു്.

ഇനി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ കാണുന്ന പാഠഭേദങ്ങളെപ്പററി ആലോചിക്കാം. ഭാഷാരാമായണചമ്പുവിനു ധാരാളം പാഠഭേദങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരം ക്യൂറേറർ ആഫീസ്സ്, കൊച്ചീഭാഷാ പരിഷ്ക്കരണക്കമ്മിററി ഇങ്ങനെ രണ്ടു സ്ഥാന

ങ്ങളിൽനിന്നും രാമായണചമ്പു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്യൂറേറർ ആഫീസിൽനിന്നും, രാമായണചമ്പുവിൻെറ എല്ലാഭാഗങ്ങളും, കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിററിയിൽനിന്നും, രാവണോത്ഭവം വിച്ഛിന്നാഭിഷേകം, സുഗ്രീവസഖ്യം, ഉദ്യാനപ്രവേശം, അംഗുലീയാങ്കം പ്രഥമഭാഗം ഇത്രയും ഭാഗങ്ങളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കപലതിനും തമ്മിൽ പാഠഭേദം കാണുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഒത്തുനോക്കി സഹൃദയന്മാർ വ്യത്യാസമുള്ളവ ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വളരെ കുറച്ചുമാത്രം ഇവിടെ കാണിക്കാം. ഇതേപ്പററി മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'ഭാഷാചമ്പുക്കൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്:—"ഭക്ത്യാവണങ്ങി ഘടിതാഞ്ജലി രഞ്ജസാ" എന്നു തിരുവിതാംകൂർ പുസ്തകത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന പദ്യം 'ഭക്ത്യാഭിവന്ദ്യഘടിതാഞ്ജലിരഞ്ജസാ' എന്നാണ് കൊച്ചിയിലെ പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതു്. രണ്ടാമത്തേതാണു ശുദ്ധമായ പാഠം എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ശങ്കിക്കേണ്ടതില്ല. അതു പോലെ അംഗുലീയാങ്കത്തിൽ 'കിഷ്കിന്ധാഗോപുരേ ചെന്നിടിരവപടുഭിസ്സ്വാസയൻജ്യാനിനാദൈഃ — ഒക്കെക്കീഴ്മേലിളക്കിക്കപിവരനൊടു സൗഖ്യാന്ധനോദേവമുചേ" എന്നു തിരുവിതാംകൂർ പുസ്തകത്തിലും, "കിഷ്കിന്ധാഗോപുരേചെന്നഖിലകപികലം മണ്ടുമാറുംതിമത്താ—നൊക്കെപ്പോടേ വിറച്ചങ്ങിളകിമറിവൊളം കാർമ്മുകജ്യാനിനാദൈഃ" എന്നു കൊച്ചി പുസ്തകത്തിലും കാണുന്ന പാഠങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതുതന്നെയാണു് അംഗീകാര്യമായുള്ളതു്. തിരുവിതാംകൂറിൽ മുദ്രിതമായ രാവണോ

ത്ഭവം പ്രബന്ധത്തിലെ "ലോകാനാമേകനാഥം" എന്ന മംഗളശ്ലോകവും "അന്യോന്യാലോകിതൗതാവസുരസുരഗുരു"എന്ന രാവണജാതകശ്ലോകവും മററും കൊച്ചിയിലെ പാഠത്തിലില്ല. ഉദ്യാനപ്രവേശത്തിൽ സീതയോടുള്ള രാവണന്റെ അനുനയവാക്യം കൊച്ചിയിലെ പാഠത്തിൽ തിരുവിതാംക്കൂറിലേതിനേക്കാൾ ദീർഘമാണ്. ആ ഘട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംക്കൂർ പാഠത്തിൽ കാണാത്ത ശ്ലോകങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നെണ്ണം താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം:—

കയ്യുണ്ടാലിംഗനത്തിന്നിരുപതു, വദനം-
　　ചുംബനത്തിന്നുമേളം
പെയ്യും വക്ത്രങ്ങൾ, പത്തഞ്ജനശിഖരിതടാ-
　　ഭോഗിദോരന്തരാളം
ശയ്യാമേരാജഹംസച്ഛ്വരുചിറകുപത്തു-
　　പ്പിട്ട പത്തൻപ, തെന്നാ-
ലയ്യോ! സീതേ; മനോമോഹനതനുലതികേ!
　　ഞങ്ങളിൽക്കാരുകേദം "

'ഉണ്മാൻ കുമ്രാങ്ങ്ഗി, പൊന്നിൻതളികകളുപദം-
　　ശങ്ങളോരോന്നുമമ്മാ!
രമ്യംപാനംപയോജപ്രതികൃതിവദനേ,
　　പത്തുമന്നൂറുമേലം,
പൊന്മാടത്തിന്നുമേലേ മണിനിലയിലിരി-
　　പ്പാലവട്ടം പിടിപ്പാൻ.
പെണ്മാരനേൽക്കണ്ണിമാരുണ്ടനവധിസുഖമേ-
　　ത്തീടുസീതേ, തരാനീം.'

'കഷ്ടം കാട്ടാവണക്കിന്നിലയിലശനമ-
    പ്പൂച്ചകൾക്കാനിവറെറ-
ച്ചുട്ടു ട്ടപ്പന്താഹൃദ്യാകറി, ചെറുതകര-
    ച്ചാറുപാനീയസാരം;
നഷ്ടാശങ്കം തത്രുണാംകുരലിലൂടഗിരി-
    പങ്ങമിങ്ങും നരിച്ചിൽ
വട്ടത്തിൽപ്പാഞ്ഞു! വീര്യം തവ സഖചരനോ-
    ത്തിട്ടസീതേ, വിശേഷം.

ഇവയ്ക്കു രാമായണചമ്പുവിലെ ഇതര പദ്യങ്ങളോടുള്ള സാജാത്യം പ്രത്യക്ഷമാണു്. അംഗുലീയാങ്കത്തിലെ 'അഥ ദശരഥ വദനാരവിന്ദ' ഇത്യാദി സംസ്കൃതഗദ്യം കൊച്ചിയിലെ പാഠത്തിലില്ല. എന്നാൽ, 'തതോ ദൈത്യബലമിവ പ്രകടതാരകം, ഭാരതസമരമിവ വർദ്ധമാനോലൂകകളകളം, ധൃഷ്ടദ്യുമ്ന വീര്യമിവ കണ്ടിതദ്രോണപ്രഭാവം' ഇത്യാദി തിമിരവർണ്ണനപരമായ മറെറാരു സംസ്കൃതഗദ്യം ഇതിൽ അന്യത്ര സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു സുബന്ധുവിന്റെ വാസവദത്തയിൽ നിന്നു് എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണു്.

"ഉണ്ടോ നമ്പൂരിമാരേ, ചിലകിരിപഴി-
    ക്കുന്നി, തിക്കാലമയ്യോ!
കണ്ടപ്പൻനാട്ടഞാറുണ്ടഴകെഴുമടിയൻ--
    കാപ്പനാട്ടിൽപ്പുറമ്മേൽ
കണ്ടിലണ്ണാക്കിലാക്കും ചിരി, കളി, ചുകമി-
    ക്കാലമൊക്കക്കഴിഞ്ഞു
ചണ്ടച്ചും ദൈവമെന്തുകലിതികരയുഗം-
    ചതുരാന്തേടന്മാർ."

എന്നൊരു സരസശ്ലോകം കൊച്ചിയിലെ അംഗുലീയാങ്കപാഠത്തിലുള്ളതു തിരുവിതാംകൂറിലെ പാഠത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഇനി ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിലും വിട്ടുപോയിട്ടുമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. രാവണവധ പ്രബന്ധത്തിൽ രാവണവധാനന്തരം വിഭീഷണൻ രാക്ഷസന്മാൎക്കു നൽകുന്ന ശാസനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു താഴെച്ചേൎക്കുന്ന പദ്യം:—

'വാനോർമന്ദിരസുന്ദരീമണികളെ-
ച്ചെന്നങ്ങുനിശ്ശങ്കിതം
വേണീസീമ്നിപിടിച്ചിഴപ്പതിനൊരി-
ക്കാലുംനിനച്ചീടൊലാ
ചേണാർനന്ദനമാംനവോപവിപിനേ-
നില്ക്കുന്നകല്പദ്രുമ-
ശ്രേണീപേലവപല്ലവങ്ങളെനിരു-
ദ്ധാശാതൊടായ്ക്കാരുമേ"

എന്ന പദ്യം ഒരു പഴയ താളിയോല ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു" ണ്ടെന്നും മഹാകവി അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം തുടരുന്നു:— "തിരുവനന്തപുരം വലിയ കൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലുള്ള അതിജീൎണ്ണമായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്വാകാര്യം ശശലക്ഷ്മണഃ ക്വ ച കുലം?" ഇത്യാദി വിക്രമോൎവ്വശീയ പദ്യം അശ്വമേധ പ്രബന്ധത്തിൽ:— "കാമചാപല്യമെങ്ങു? ദിവാനാഥവംശോന്നതിപ്രൗഢിയെങ്ങു? മരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പൊരിക്കൽ മമപ്രേയസീം കാണ്മാനോ കണ്ണുകൊണ്ടിനിയും? കഷ്ടമിക്കാട്ടു പായുന്നതെല്ലാമടക്കീടുവാനുള്ളതോ പണ്ടു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതു്? ഓരോ രഹസ്യ

ം കോപഭമത്തിങ്കിലും ശോഭനം തന്മുഖം, ലോകർ
മ്മെപ്പുഴിച്ചേ പറഞ്ഞിടുമെന്നേതുമോർത്തില്ല പേർത്തും
ലാപാക്ഷരം ഇത്യാദി ഗദ്യരൂപത്തിൽ സന്ദർഭോചിത
മായ ഭേദത്തോടുകൂടി പരാവർത്തനം ചെയ്യുകാണുന്നു.
ഇതു് അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിലില്ല." "പല മാതൃകാ
ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഷ്കൃഷ്ടമായി പരിശോധിച്ചു്, അവിടവിടെ
യായി ഗദ്യപദ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന പാഠാന്തരങ്ങൾ ചൂണ്ടി
ക്കാണിച്ചു്, രാമായണചമ്പു ഇനിയും ഒന്നുകൂടി പ്രകാശം
ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യകമാണ്" എന്നുള്ള സാഭിപ്രായ
ത്തെ പ്രകടമാക്കിയും, "ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതിനു മുമ്പു
തീവ്രമായി പരിശ്രമിച്ചു നമ്മെ ഇത്രയും ധന്യന്മാരാക്കി
ത്തീർത്തിട്ടുള്ള കെ. ചിദംബര വാദ്ധ്യാരും, ശ്രീമാന്മാരായ
ഡാക്ടർ കോളത്തേരി ശങ്കരമേനോൻ കനേഴത്തു പരമേ
ശ്വരമേനോനും നമ്മുടെ കൃതകേതമായ കൃതജ്ഞതയെ
സവിശേഷം അർഹിക്കുന്നു" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടും
ഈ പ്രകൃതം മഹാകവി അവർകൾ ഉപസംഹരിച്ചിരി
ക്കുന്നു. "ശ്രീമൂലം ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ രാമായണ ചമ്പു
പുനത്തിന്റേതെന്നപോലെ ക്യൂറേട്ടർ ആഫീസുകാരു
ടേയും കൃതിയാണ്" എന്നു പാഠഭേദങ്ങളെ വിമർശിച്ചു
കൊണ്ടു മി. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ കേരളഭാഷാ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താ
വിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ശുദ്ധമായ ഒരു പ്രസിദ്ധീ
കരണ വിഷയത്തിൽ സഹൃദയലോകം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ
പതിപ്പിക്കുന്നേതു നന്നായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം തല്ക്കാലം
പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഉപസംഹാരം

കേരളീയരും പാരദേശികരും ആയ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ആത്മാത്ഥമായ ബഹുമാനമാണു പൂനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൈരളിക്കു മണിപ്രവാളരൂപത്തിലുണ്ടായ മഹാ പരിവത്തനത്തിൽ പൂനം ഗണനാഹനായ ഒരു പങ്കുകാരനാണു്. അദ്ദേഹം സഹൃദയലോകത്തിൻെറ നിത്യപൂജയ്ക്കു ഏററവും അർഹനും കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനമുള്ള ഒരു മഹാകവിയും ആകുന്നു. സംസ്കൃതമലയാളഭാഷകളിലെന്നപോലെ വൃത്തങ്ങളിലും നിരങ്കുശമായി വിഹരിച്ചു വിജയം നേടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കൊല്ലവർഷം ഏഴാം ശതകത്തിൽ 'പൂനം' എന്ന പേരിൽ ഉദിച്ചുയന്ന ഈ നമ്പൂതിരി ഉഭയകവീശ്വരനും ഒന്നരക്കവിയും ആയ ഒരു പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡമായിരുന്നു സരസമായ സാഹിത്യം സജീവമാണെന്നുള്ളതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരാമായണചമ്പു തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങൾ ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളത്രേ. കാവ്യസാമഗ്രികളുടെ കലാസുന്ദരമായ മേളനരംഗങ്ങളാണു് പൂനത്തിൻെറ കൃതികൾ. കൈരളീമാതാവു പരമധന്യ തന്നെ. കൂപ്പുകൈ!!

വിജയിപ്പൂതാക!

നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ

275

രസബിന്ദു — വില രൂ. 0-12

കലാവതി — ,, 0-12

(ജഗതി എൻ. കെ. ആചാരി)

രമണി (രമണന്റെ മറുവശം) — ,, 1

(മിസ്സസ് സുന്ദരം)

വേലക്കാരി — ,, 1

(ഡാക്ടർ എൻ. സി.)

തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ — ,, 1

(പാറയിൽ ഷംസുദ്ദീൻ)

പതിദേവത — ,, 1

(പട്ടം ഗോപാലൻനായർ)

മുരളീഗാനം — ,, 1-8

(എൻ. പി.)

ഭഗ്നഹൃദയം — ,, 1-8

(കുറിച്ചിത്താനം ശിവരാമപിള്ള)

അപേക്ഷിക്കുക:—

ശ്രീവിലാസ് പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ

തിരുവനന്തപുരം.